PLANT LADY

MINYOUNG KANG

TRANSLATED BY SHANNA TAN

BERKLEY
Penguin Random House LLC'nin bir markasıdır.

1745 Broadway, New York, NY 10019

penguinrandomhouse.com
Telif hakkı © 2024, Minyoung Kang'a aittir.
Çeviri telif hakkı © 2026 Shanna Tan'a aittir.
“Yazarla Röportaj” telif hakkı © 2026 Minyoung Kang'a aittir, çeviri Shanna Tan tarafından yapılmıştır.
Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve telif hakkı yasalarına uyarak, izinsiz olarak herhangi bir bölümünü çoğaltmadığınız, taramadığınız veya dağıtmadığınız için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesine olanak sağlıyorsunuz. Lütfen bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla hiçbir şekilde kullanılamayacağını veya çoğaltılamayacağını unutmayın.
BERKLEY ve BERKLEY & B logosu, Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.
Kapak resmi Manshen Lo tarafından yapılmıştır.
Kapak tasarımı Colleen Reinhart'a aittir.
Kitap tasarımı Daniel Brount tarafından yapılmış, e-kitap formatına uyarlanmıştır.
Bölüm başındaki çizimler Scarlett Yang'a aittir.
Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloğu Verileri İsimler: Kang, Min-yŏng yazar | Tan, Shanna tercümanı
Başlık: Bitki sever / Minyoung Kang; Çeviren: Shanna Tan.
Diğer başlıklar: Singmul, sangjŏm. İngilizce Açıklama: New York: Berkeley, 2026.
Tanımlayıcılar: LCCN 2026007833 (basılı) | LCCN 2026007834 (e-kitap) | ISBN 9798217187577 ciltli | ISBN 9798217187584 e-kitap Konular: LCGFT: Gerilim Romanları (Kurgu) | Romanlar
Sınıflandırma: LCC PL994.38.M56 S5613 2026 (basılı) | LCC PL994.38.M56 (e-kitap) LC kaydı şu adreste mevcuttur: https://lccn.loc.gov/22026007833

LC e-kitap kaydına https://lccn.loc.gov/22026007834 adresinden ulaşılabilir.
E-kitap ISBN 9798217187584

İlk olarak 2024'te Hankyoreh tarafından Korece olarak 식물, 상점 (*Shikmul* , *Sangjum*) olarak yayınlandı .

Bu İngilizce çeviri ilk olarak 2026 yılında Birleşik Krallık'ta Transworld Publishers'ın bir markası olan Doubleday tarafından yayımlanmıştır. Transworld, Penguin Random House şirketler grubunun bir parçasıdır.

Ürün güvenliği ve uyumluluğu konusunda AB'deki yetkili temsilci Penguin Random House Ireland, Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68, İrlanda, https://eu-contact.penguin.ie adresindedir .

ep_prh_7.5a_157238352_c0_r0

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1: Avokado
Bölüm 2: Tereyağıotu
Bölüm 3:*Cerbera Odollam*
Bölüm 4: Corydalis
Bölüm 5: Agave
Bölüm 6: Biberiye

Yazarın Notu

Yazarla Bir Röportaj

Yazarlar Hakkında

_157238352_

1

AVOKADO

Geniş kenarlı şapka **takan bir kadın** başını dükkanın kapısından içeri uzattı.

"İçeride kimse var mı?"

Kapının üzerindeki zilin sesini duyan, girişe sırtını dönmüş bir şekilde çömelmiş olan Yoohee doğruldu ve elini sırtına koydu.

"Hoş geldiniz!" diye seslendi, eldivenlerini çıkarırken.

Kadın içeri girdi ve etrafına dikkatlice göz gezdirdi. Beyaz elbisesi, beyaz ayakkabıları ve bej renkli el çantası, çevredeki yeşilliklerin arasında göze çarpıyordu.

"Özellikle aradığınız bir şey var mı?" diye sordu Yoohee.

Kadın cevap vermedi, bunun yerine eğilip bir bitkiyi inceledi.

“Bakımı kolay ama çok yaygın olmayan bir şeyiniz var mı? Eskiden kuşkonmaz eğreltisi yetiştiriyordum, bu yüzden benzer şekilde eşsiz bir şey güzel olurdu.” Duraksadı. “Aa, vay canına, şuna bakın. Ne çarpıcı bir desen!”

Pencerenin yanındaki alacalı kauçuk ağacının önünde durarak, henüz açılmakta olan yeni bir yaprağa doğru elini uzattı. Yoohee bir anda oraya koştu.

“Lütfen dikkatli olun! Bu bir *Ficus elastica variegata* – çok zor bir bitki. Aslında kuşkonmaz gibi. İşte, istediğiniz gibi hızlı ve kolay yetişen bazı bitkileri göstereyim.”

Yoohee, dükkanın arka tarafında düzenli bir şekilde dizilmiş bazı saksı bitkilerini işaret etti, ancak kadın kaşlarını çattı ve başını salladı, bu da beyaz şapkasının sallanmasına neden oldu.

“Almayacağım,” dedi. “Bunlar biraz sıkıcı görünüyor.” Ficus yaprağına dokunmadan elini geri çekti.

“Eskiden sukulent bitkilerim vardı ama çok yaygınlaştılar, bu yüzden kuşkonmaz yetiştirmeye geçtim. Gördüğü ilgiyi çok seviyorum. İnsanlar evde ne kadar kolay yetiştirilebileceğinin farkında bile değiller.”

Kadın sakince dükkanın etrafında dolaştı. Yoohee, kibarca nötr bir ifade takınarak eldivenlerini cebinden çıkardı ve tekrar taktı. Başını kaldırdığında, kadın uzak köşedeki küçük bir çömleği inceliyordu.

“Bu da ne? Oldukça sıra dışı görünüyor.”

Damarlı yaprakları üst üste yığılmış pelin otu pirinç keklerine benzeyen bir peperomia, yani radyatör bitkisiydi. Doğrudan güneş ışığına maruz kalmadığı ve nem oranı sabit tutulduğu sürece bakımı zor bir bitki değildi. Yoohee, parlak yapraklarını sergilemek için güzel bir saksı seçmişti.

“Ah, bu bir peperomia. Bakımı çok zahmetli. Sıcaklık ve nem değişikliklerine inanılmaz derecede duyarlılar, bu yüzden her sabah ve akşam kontrol edilmesi gerekecek…”

Peperomia'nın bakımı özellikle zor değildi ve Yoohee, hevesli bir müşteriye makul bir fiyata satmaktan çekinmezdi. Yine de, konuşmayı bilerek başka yöne çevirdi. Onu satmak konusunda isteksiz değildi, ancak kadının ona uygun olmadığını düşünüyordu.

Yoohee, kadının saksıyı dikkatlice yere geri koyup parlak yapraklarına uzun uzun bakmasını izledi. Sonra ellerini silkeleyip başka bir rafa doğru yöneldi. Birkaç dakika sonra kapıyı açıp tek kelime etmeden çıktı.

Vitrinin önünde durdu, görünüşe göre gitmek istemiyordu. Camın ardındaki bakışlarının yoğunluğunu hisseden Yoohee, hızla peperomia çiçeğini gözden uzaklaştırmak için yanına gitti. Kadın omuz silkti, elini şapkasına koydu ve topuklarının tıkırtısı uzakta kaybolurken uzaklaştı.

Yoohee'nin Dosan-gu'daki dükkanı eski, iki katlı bir evdeydi. İlk ziyaretinde, hareketli Sejin şehrinde böylesine sessiz bir mahalleye rastlamasına şaşırmıştı. Etrafta tek bir kafe veya restoran bile yoktu, ama sadece apartman komplekslerinden de oluşmuyordu. Birkaç boş arsa ve yakın zamanda kapanmış gibi görünen birkaç küçük fabrika ve matbaa vardı. Yoohee, iki katlı evi işte bu civarda keşfetmişti.

Emlakçı ona, "Buralarda dükkan açmaya uygun bir mülk arayan başka kimse olmadı," dedi.

Yoohee bunu tahmin edebilirdi. Yakınlarda ofis binası yoktu ve sokak ana yoldan uzakta olduğu için yaya trafiği neredeyse yok denecek kadar azdı.

"Böyle uygun bir kirayı başka hiçbir yerde bulamazsınız," dedi ve mülk sahibinin anlaşmayı daha cazip hale getirmek için bakım ücretlerinden feragat ettiğini ekledi.

Yoohee ikna olmuştu. Bankadan kredi çekti ve tadilat masraflarını karşılamak için, altı yıl çalıştıktan sonra istifa ettiği şirketten emeklilik fonunun yarısını yatırdı. İki aylık tadilat sürecinde, işletmesini kaydetmek için gerekli idari işlemleri tamamladı. Bölgedeki kiralar çok ucuz olduğu için, evini yerinden söküp her şeye yeniden başlamanın cazibesine kapılarak mahalleye taşınmaya da karar verdi.

Açılış günü geldiğinde kalbi heyecanla çarpıyordu. Ancak ilk sekiz hafta boyunca masrafları zar zor karşıladığını söylemek doğru olurdu. Şafak vakti çiçek pazarına gidip fiyatlar üzerinde pazarlık yapar, sonraki birkaç saat boyunca da dükkanında tek başına, tamamen sessiz bir şekilde otururdu.

Eski iş arkadaşları ve üniversite yıllarından birkaç arkadaşı onu ziyaret ederek bol bol tavsiyede bulundular.

"Sence bu dekorasyon, böyle küçük bir kasaba için fazla gösterişli değil mi?"

“Bu fiyatlarla satarsanız kimse bir şey satın almaz.”

Tanıdığı birkaç kişi, dükkanına kötü bir isim verdiğini düşünüyordu—"*'Bitki Dükkanı' da neyin nesi?!* "—ve daha akılda kalıcı ve şık bir şeyle değiştirmesini önerdiler. Yoohee bu konuda geri adım atmayı reddetti. Zamanla, müşteriler dükkanını hatırlamaya başlayacaklarından, isminin ne kadar basit olursa olsun, emindi.

Diğer tavsiyelerini de dikkate aldı ve mobilyaların yerini değiştirerek, daha rahat bir hava yaratmak için iç mekanı yeniden düzenlemeye çalıştı. Fiyatlarını biraz düşürdü ve pazarlama konusunda ilham almak için popüler bitki dükkanlarının web sitelerine ve sosyal medya hesaplarına göz attı, ancak bunların hiçbiri fazla bir fark yaratmadı.

Sonuç olarak, Yoohee'nin işini değiştiren şey, mahalledeki hiç kimsenin tahmin edemeyeceği bir şans eseri gelişme oldu.

Dosan Pazarı İstasyonu'nun karşısındaki ticaret bölgesi doygunluk noktasına ulaşmıştı ve yeni işletmeler komşu bölgelere yayılmaya başlamıştı. Şehrin kenarına doğru birkaç kafe bile açılmış, dükkanının önünden daha fazla yaya trafiği geçmesine neden olmuştu. Dahası, tüm bölgedeki tek bitki dükkanıydı; üstelik yenilenmiş tarihi bir evin içinde

olduğu için benzersizdi. Her zaman en yeni popüler mekanları arayan içerik üreticileri burayı fark etmeye başladı. Ve giderek daha fazla influencer buraya akın edip videolar yayınladıkça, Bitki Dükkanı hızla Sejin şehrinin "mutlaka ziyaret edilmesi gereken" yerlerinden biri haline geldi.

YOOHEE kadere inanmazdı .

Kötü toprakta veya uygun olmayan iklimde bırakılan bitkilerin kaçınılmaz olarak solup öleceği doğruydu, ancak o, bitkilere gelişebilecekleri en rahat ortamı sunmayı kendi görevi olarak görüyordu. Herhangi bir bitki sağlıksız göründüğünde, ister aşırı sulamadan kaynaklanan çürümüş kökler olsun, ister güneş ışığı eksikliğinden kaynaklanan yaprak dökülmesi olsun, sorunu kolayca teşhis edip bir bulmaca gibi çözüyordu.

“İnsanlar tıpkı bitkiler gibidir,” diye sık sık kendi kendine söylerdi. Biraz ilgi ve şefkatle onları doğru yola geri döndürebilirdiniz. Hiç kimse özünde çürümüş ve kurtarılamayacak durumda değildi. Ya da en azından, her zaman buna inanmak istemişti. Ama zamanla, bu inancı zayıflamaya başlamıştı.

Ve her zaman erkeklerle ilgiliydi.

Ona ilk yaklaştıklarında her zaman çok arkadaş canlısı, çok mütevazı görünüyorlardı. Bu yüzden işler ters gittiğinde Yoohee, bunun kendi hatası olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyordu. Kendini kötü hissetmeye başladığı her an, bitkilerini düşünürdü: yanlışlıkla doğrudan güneş ışığına bıraktığı kamelya, doğru şekilde sulamadığı sukulentler, saksısını gölgeye taşıdıktan sonra yapraklarını döken şakayıklar. Bu bitkiler belirti göstermeye başladığında, onları kurtarmak için zaten çok geçti. Ama eğer dikkatli olursa, olumsuz işaretleri erken fark edebilir ve fark ettiğinde onları ölümün eşiğinden geri döndürebilirdi.

Yine de, her ilişkisini bir bitki gibi, aynı hassasiyet ve anlayışla yönetmeye çalışmasına rağmen, çıktığı her erkek arkadaşı onu sınırın eşiğine getirmişti. Zamanla Yoohee, yeniden başlatma yeteneğini kaybetmiş bir bilgisayar gibi olmuştu. Tam bir performans optimizasyon hizmeti ve en son antivirüs teknolojisi bile hiçbir şeyi düzeltememişti.

İşleri tam da yoluna girmeye başladığı ve yönetilebilir bir rutine oturduğu sıralarda, bitki dükkanının ilk erkek müşterisi olan Hoyoung ile tanıştı.

Bir danışmanlık şirketinde **çalışan Hoyoung** , geçen haftayı masasının başında saçlarını yolarak geçirmişti. Önemli bir müşterisi olan, perakende amiral gemisi mağazası açmak isteyen tanınmış bir bisiklet üreticisi, benzersiz ve yaratıcı bir mağaza tasarımı ve reklam kampanyası üretmesi için şirketine başvurmuştu. Hoyoung projeyi büyük bir istekle kabul etmişti, ancak şimdi fikir bulmakta zorlanıyordu.

Bitkiler! Bir gün parkta gezerken aklına bu fikir geldi. Yeşillikler ve doğa manzaraları, tüm metal donanımlara çarpıcı bir tezat oluşturacaktı. Ya bisiklet dükkanını yeşil bir ormana dönüştürseydi? Bu fikri şirket içi bir toplantıda dile getirdi, ancak hemen reddedildi. Hoyoung inatla direndi ve fikri biraz daha geliştirdi, ancak yine de net bir onay almak için yeterli olmadı. Bisiklet üreticisiyle ilk toplantı yaklaşıyordu ve giderek daha da gerginleşiyordu. Aslında hiç hazırlıklı değildi; itiraf etmek istemese de bitkiler hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu.

Toplantıdan önceki öğleden sonra, masasında yalnız başına oturuyordu. Slaytları hala boştu. Çaresizlik içinde, aklına tek bir fikir gelmesi umuduyla internet arama çubuğuna rastgele anahtar kelimeler yazdı. Arama sonuçlarından biri dikkatini çekti *: Bitki Dükkanı: Tek çatı altında bahçecilik.* Bu noktada Hoyoung umutsuzluğa kapılmıştı, bu yüzden bir taksi çağırdı ve hızla oraya gitti.

Taksi nihayet varış noktasına ulaştığında, ne kadar yol kat ettiğine şaşırdı. Bir an oturup pencereden dışarı baktı. Dükkanın ön bahçesinde bir kadın, saksıları boyutlarına göre yeniden düzenlemek için çömelmişti. Birkaç dakika sonra arabadan indi, ceketini düzeltti ve etrafına belirsiz bir şekilde bakarak kadının yanına yürüdü. Kadın başını kaldırdı ve bakışları onunkiyle buluştu.

Onu karşılamak için ayağa kalktı.

“Merhaba. Ben Choi Yoohee. Bir saat önce aramıştınız, değil mi?”

Ona adını söyledi ve yeni süpürülmüş ve yıkanmış gibi görünen merdivenlerden yukarı doğru onu takip etti. Kapıdan içeri adımını attığı anda, sanki sık bir masal ormanına girmiş gibi hissetti. Her şeyi iyice gözlemlemek için durdu.

Yoohee onu sessizce izledi.

Bir an sonra Hoyoung derin bir nefes verdi. "Vay canına," dedi.

“Dağınıklığa aldırış etmeyin, sadece birkaç bitkinin saksısını değiştiriyorum,” dedi Yoohee, duvara yaslanmış iki katlanır sandalyeyi getirirken. Hoyoung takım elbisesinin pantolonunu düzeltti ve oturdu. Çantasından bir tablet çıkardı. Yoohee sessizce onu izledi ve kilit ekranına bir göz attı: Eyfel Kulesi önünde çekilmiş bir selfie.

“Telefonda ihtiyaçlarınızı görüştüğümüzü biliyorum. Başka bir konuda yardımcı olabilir miyim?”

“Hayır. Bana bu konuda bile yardımcı olursanız yeter. Aslında acelem var. Buraya gelmemin sebebi, bitkilerle ilgili her konuda tavsiye verebileceğinizi söylemenizdi. Şuna bir bakıp fikirlerinizi paylaşabilir misiniz? Yarın hazırlamam gerekiyor, bu yüzden…”

Hoyoung, Yoohee'ye tableti uzattı. Ekranda, tüm hafta boyunca üzerinde çalıştığı teklif vardı. Yoohee ekranda gezinirken, birkaç yer tutucu ve çok sayıda boş alan olduğunu fark etti.

Şans eseri, Yoohee yakın zamanda bisiklet zincirini tamir ettirmek için Dosan Pazarı'ndaki bir bisiklet dükkanına uğramıştı. Dükkanın düzenini hatırlayan Yoohee, dükkanın havasına uyacak bitki çeşitleri önermeye başladı, her birini ayrıntılı olarak tanımladı ve bakım talimatları verdi. Hoyoung hızla karalayarak, Yoohee'nin söylediklerinin hepsini not defterine yazdı.

Çoğunlukla tek taraflı olan konuşmaları, gece geç saatlere kadar kolayca uzadı.

Hoyoung ertesi gün slaytlarını sunduğunda, orijinal, oldukça sade planından neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Müşteri her şeyine bayıldı ve ona hemen onay verdi. Büyük bir rahatlama hissiyle ve çılgınca el kol hareketleri yaparak Hoyoung, Yoohee'nin bitki dükkanının hizmetlerini şiddetle tavsiye etti, aynı zamanda mükemmel zevkinin kendisine ait olduğunu ve sahibiyle koordinasyonu kendisinin sağlaması gerektiğini ısrarla belirtti.

Büyüyen özel müşteri tabanına ek olarak tanınmış bir kurumsal müşteri edinen Yoohee, kendini son derece meşgul bulmaya başladı. Her Salı ve Perşembe, işten sonra Hoyoung ile buluşup projeyi görüşüyorlardı. Amiral gemisi bisiklet mağazasının açılış günü geldiğinde, birbirlerini çok iyi tanımışlardı.

Son bitki seçimlerini yaparken Hoyoung, Yoohee'nin sırtını uzun uzun okşadı.

"İnanın bana, bu portföyünüzdeki yıldız proje olacak. Büyük çıkışınız. Sizi bulduğuma sevinmediniz mi? Bunu değerlendirebilirseniz, işletmeniz için müthiş bir ilerleme olacak. Bana inanın."

Bu arada işler daha da iyiye gitmişti. Yoohee, dükkanın dekorunu nasıl tasarladığını ve değişen mevsimleri yansıtacak şekilde bitki kataloğunu nasıl oluşturduğunu takdir eden, çoğunlukla genç kadınlardan oluşan bir avuç müdavim edinmeye başlamıştı. Özellikle birisinin onu "mütevazı ortamına sadık kalan yalnız bir kurt" olarak nitelendiren çevrimiçi bir yorum bırakması onu çok heyecanlandırmıştı. Dükkan için bir Instagram hesabı açtığında, birçok ziyaretçi onu gönderilerinde etiketledi ve kısa sürede takipçi sayısı binlere ulaştı.

Bisiklet dükkanının açılışından **birkaç hafta** sonra Hoyoung ve Yoohee görüşmeye başladılar. Hoyoung'un sürekli tekrarladığı şey, dükkanının bu kadar iyi gitmesinin tamamen onun sayesinde olduğuydu. Dükkanın bulunduğu yerin ücra bir konumda olması göz önüne alındığında, bunun neredeyse bir mucize olduğunu ısrarla belirtiyordu.

Zamanla Hoyoung, dükkanın gerçekten kendisine aitmiş gibi davranmaya başladı. Bir gün Yoohee, arabasının torpido gözünde onun özgeçmişinin bir kopyasına rastladı ve pozisyonuna *(Bitki Dükkanı Marka Müdürü*) şaşırsa da, bunu görmezden gelmeye karar verdi . Ancak çok geçmeden, Hoyoung ona işleri nasıl yürüteceği konusunda ders vermeye başladı.

"Yeniden markalaşmanın zamanı geldi," dedi.

Yoohee irkildi ama sessiz kaldı.

Artık bir çift olduklarına göre ve her ne kadar adam başından beri ona oldukça ısrarcı davranmış olsa da, kız arkadaşı anlayışlı olmak istiyordu. Her küçük şeye takılmak doğru olmazdı.

Ancak görmezden gelemeyeceği bir sorun vardı ve o da şuydu: Hoyoung'un bitkilerine karşı davranış biçimi.

İlk birkaç kez şahit olduğunda, onun sadece hevesli olduğunu düşünmüştü. Ama zamanla, bu davranışları bir alışkanlığa dönüşmüş gibiydi. Telefonla konuştuğu her an, en yakın bitkiye uzanıp bir iki dal

koparıyor, birkaç yaprak koparıyor veya dalgınlıkla genç çiçek tomurcuklarını ovuyordu.

Bir bahar sabahı, Yoohee bahçenin ortasında, yırtılmış ve birbirine dolanmış, fazla pişmiş fasulye filizlerine benzeyen sarmaşık yığınlarının arasında iki devasa ayak izi buldu.

Dehşet içinde çığlık atarak yere çömeldi ve onları uzaklaştırdı.

"Kendim de onlar gibi olmadan önce buna bir son vermeliyim ," diye düşündü, gözleri yaşlarla dolarken. *"Onunla nazikçe konuşacağım. Eminim bu kötü alışkanlığından vazgeçecektir. Vazgeçmesi de gerekir .*"

Gözlerinden yaşlar süzüldü.

O akşam, Yoohee titrek bir sesle Hoyoung'u aradı ve yanına gelmesini istedi. Birkaç saat sonra dükkana girdiğinde, ağır ağır bir şekilde sandalyeye çöktü, bacaklarını açtı ve sorgulayan bir bakışla çenesini yukarı kaldırdı.

Yoohee derin bir nefes aldı.

“Şuna bak…” dedi sessizce, yaralı bitkilerden ve kurumuş sarmaşıklardan oluşan bir yığını dikkatlice ayaklarının dibine bırakırken.

Hoyoung'un yüzünde rahatsızlık ifadesi belirdi ve bıkkın bir şekilde içini çekti. " *Ne?* "

“Lütfen bitkilere biraz daha dikkat edebilir misiniz? Şu sarmaşıklar—”

Hoyoung aniden ayağa kalktı ve elini yüzüne götürerek onu susturdu.

"Beni buraya sadece bunun için mi getirdin? Ne kadar yorgun olduğumu biliyorsun."

“Ama bu ilk defa olmuyor. Aylardır devam ediyor. Şimdiye kadar duygularımı içimde tuttum, ama bu doğru değil…”

Yoohee dudağını ısırdı ama sözlerinin dökülmesini engelleyemedi. Etrafında bulunduğu her bitkiye mutlaka bir tür zarar geldiğini, bitkilerinin onun düşüncesiz davranışları yüzünden yaralanmasını, hatta ölmesini görmenin onu ne kadar üzdüğünü anlattı.

Hoyoung'un gözleri parladı. "Dediğim gibi, beni bu saatte sırf *bunun için mi* çağırdınız?"

“Biliyorum, kötü bir niyetiniz yoktu. Sadece biraz daha dikkatli olmanızı istiyorum…”

Kaşlarını çatarak asma yığınına baktı, dilini yanağına bastırdı.

Yoohee bütün gün zihninde ne söyleyeceğini prova etmiş, duygularını incitmemek için kelimelerini dikkatlice seçmeye çalışmıştı. İlk

tanıştıklarında bu kadar tehditkar olmadığını kendine telkin etmişti, ama son zamanlarda niyetlerini anlamakta zorlanıyordu. Yine de, tıpkı bitkilerine uzun vadeli özen gösterdiği gibi, Hoyoung ile olan çabalarının da sonunda bir etki yaratacağına inanıyordu. Tek yapması gereken endişelerini açıklamak ve bunun kendisi için ne kadar önemli olduğunu ona bildirmekti.

Yoohee, Hoyoung'un cevabını, gelecekte daha dikkatli olmaya çalışacağına dair bir söz söylemesini bekledi. Ama Hoyoung'un kaşları hoşnutsuzlukla çatılmış halde kaldı.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Bir bitki dükkanı sahibi olarak, bitkilere saygısı olmayan biriyle nasıl birlikte olabilirim?" diye sordu.

İlişkilerinden bahsedilince öfkeyle ellerini kaldırdı. "Ah, durum bu mu yani? Ayrılmak mı istiyorsunuz? Gecenin bu saatinde mi?"

"Benim kastettiğim bu değildi..."

“Tam olarak bunu söylüyorsun. Son zamanlarda işlerin benim için ne kadar stresli olduğunu biliyor musun? Performans değerlendirmeleri yaklaşıyor ve her gece işte fazla mesai yapıyorum. Hiç anlamıyorsun, *değil* mi?” Artık neredeyse bağırıyordu.

Yoohee'nin tüyleri diken diken oldu. Daha önce onun bu yönünü hiç görmemişti. Çarpık yüzüne bakarken, vücudunda bir korku dalgası hissetti. İçgüdüsel olarak, dükkanın arkasındaki perdeye doğru ilerledi. Hoyoung büyük bir el uzatıp bileğini kavradı. Yoohee tüm gücüyle elini çekti, geriye doğru sendeledi; ölü sarmaşık yığını ayaklarına dolandı ve yere düştü.

Dirseklerinin üzerinde doğrulmaya çalışarak sakin kalmaya gayret etti. Hoyoung'un nefesi sığdı, göğsü hızla inip kalkıyordu. Ona ilk kez bu kadar şiddetli bir öfke gösteriyordu, ama bu tür sahneler ona yabancı değildi. Kaşlarını çatmasının hatlarında geçmiş deneyimlerinin gölgelerini gördü.

"Size biraz buzlu su getireyim," dedi.

Yavaşça ayağa kalktı, gözlerini adamın yüzünden ayırmadan dükkanın arka tarafına doğru döndü. Perdenin arkasında küçük bir mutfak alanı vardı. Mümkün olduğunca az ses çıkararak yavaşça oraya doğru ilerledi. Mini buzdolabına doğru eğilip bir şişe su almak üzereyken adamın sesini duydu.

Kahrolası, kahrolası“ bitkiler!”

Yoohee elini şişenin etrafına dolamış bir şekilde duraksadı. Bir an sonra, kurumuş yaprakların çıtırtısını ve bir şeyin koparılmasının yumuşak *"pat-pat-pat"* sesini duydu. *Hayır…* Vücut ısısının yükseldiğini ve kalbinin hızla atmaya başladığını hissetti. *Lütfen, hayır.* Donuyordu ama alnında terler

beliriyordu. Avuç içlerini uyluklarına bastırarak kendini zorla doğrulttu. Sonra arkasını döndü.

Uzun, ince yapraklar Hoyoung'un sivri uçlu deri ayakkabılarının etrafında uçuşuyordu. Yoohee bakışlarını kaldırdı ve şaşkınlıkla onun bir demet yaprağı yumruklayıp çekiştirmesini izledi.

Daha önce hiç hissetmediği kadar şiddetli, oyun alanındaki alaylardan veya ebeveynlerin attığı tokatlardan daha yoğun, keskin bir acı, sanki biri ona yıkım topunun gücüyle yumruk atmış gibi, karnının en derin yerinden yayılmaya başladı.

Hoyoung'un şu anda yok ettiği areka palmiyesi, sıcaklık değişimlerine rağmen dükkanın girişinde sadık bir asker gibi nöbet tutan ağaçtı. Yoohee, daha önce onu ölümün eşiğinden kurtarmak için büyük çaba sarf etmişti. Onun için tarifsiz derecede özel ve anlamlıydı.

Dükkanın açılış gününden hemen önce Yoohee, büyük bir haşere istilasıyla karşı karşıya kalmıştı. Kompost ve sıvı gübre için doğru sayıda sipariş vermekle ve yeni bir işletmeyi yürütmek için gerekli finansal bilgileri öğrenmekle o kadar meşguldü ki, sorunun farkına hemen varamamıştı. Kanatlı mantar sinekleri, kabuklu böcekler ve yaprak bitlerinin amansız saldırısıyla mücadele etmek için hafta sonu aceleyle istila edilmiş bitkileri yeniden saksıya dikmiş ve zamana karşı yarışmıştı.

Neyse ki, hasarı azaltmayı başarmıştı ve etkilenen bitkiler birer birer sağlığına kavuşmuştu. Sadece çok sevdiği areka ağacı, sivrisinek istilasının asıl kaynağı, iyileşememişti. Yoohee birkaç gün boyunca bebeğini sonsuza dek bırakmak zorunda kalıp kalmayacağı konusunda endişelenmişti.

En az stresli çözüm, bitkinin tamamını atmak olurdu. Ama hayır, buna dayanamadı. Dua etti. Bir mucize için dua etti. Tam bir hafta boyunca, kalktığı andan gece yarısından sonrasına kadar, çıplak parmaklarıyla ona bakarak her anını geçirdi. Yapraklarını okşayıp ona şarkı söylemenin faydalı olmadığını biliyordu, ama sevgisinin ve ilgisinin bir şekilde hissedileceğini umuyordu.

Böcek istilasıyla mücadele etmek için kullandığı güçlü böcek ilaçları köklerine zarar vermiş ve yapraklarının çoğu dökülmüştü. Umudunu kaybetmek üzereyken, bitki, sanki onun umutsuzluğunu hissetmiş ve ona karşılık vermiş gibi, mucizevi bir şekilde hayata döndü. Tıpkı solunum cihazına bağlı bir hastanın tüm olumsuzluklara rağmen kritik aşamayı atlatması gibi, areka bitkisi de yavaş yavaş yeniden canlandı.

Hoyoung'un dalların kırılmasının keskin çıtırtıları kalbini delip geçerken, Yoohee bitkinin yapraklarını avuç avuç koparmasını izledi. Bitki olabildiğince dimdik duruyordu, tamamen savunmasızdı. Yoohee'nin göğsünde şiddetli bir acı titreşti. Bacakları titredi ve titreyen elleriyle duvara tutunarak körlemesine bir şeyler aramaya başladı.

Parmakları soğuk ve metalik bir şeye değdi. Kalın sarı saplı küreği duvara yaslanmıştı. Yazın aşırı büyümüş otlarla mücadele etmek için en çok kullandığı aletti. Kışın da yakında kullanacağını düşünerek, üzerindeki toprağı temizlemeden bir kenara bırakmıştı.

Bıçağın keskinliğini parmak uçlarında hissetti.

Hoyoung hâlâ palmiye ağacını hırpalıyordu.

Derin bir nefes alarak terli ellerini önlüğüne sildi ve küreği alıp sağlam sapını iki eliyle kavradı. Onu hemen durdurmalıydı, yoksa çok sevdiği areka ağacı ölecekti. Çığlığını duyabiliyordu. Onu kurtarmak onun tek ve yegane göreviydi; bitki, aylardır dükkanının girişinde oturup müşterilerini karşılayan, ona sadakatle bakan ve sevgi gösteren sadık bir arkadaş gibiydi. *"Ölmesine izin vermeyeceğim ,*" diye düşündü. *"İzin vermeyeceğim."*

Göz ucuyla yere doğru süzülen genç bir yaprak gördü. Derin bir nefes aldı ve tuttu, dükkana doğru adım atarken küreği yukarı kaldırdı ve bir çırpıda yere indirdi.

Bıçak hedefine saplandı.

Aniden, kırılan sapların sesleri sustu. Yoohee'nin aklına istila geldi; kabuklu böceklerin nasıl da inatla yapıştığını, her yapraktan yapışkan sıvılarını silmek zorunda kaldığını; lanetli yaratıkların en güçlü böcek ilaçlarıyla bile ölmediğini hatırladı. Sonunda, son kalan zararlıyı da kopardığı gün gelmişti. O zamandan beri epey zaman geçmişti, doğru, ama o his parmak uçlarında hâlâ canlıydı ve orada durup bakarken, o hissi silmeye çalıştı.

Yere yanağı dönük, sessizce yatan Hoyoung'a baktı ve sonunda tuttuğu nefesi bıraktı.

Areca bitkisini yeniden iyileştirmek için baştan uğraşması gerekecekti. Dağınık yaprakların yarattığı karmaşayı görünce yüreği ağırlaştı.

Yaz geldi ve havadaki son soğukluk izlerini de sildi. Pazar öğleden sonrasının geç saatlerinde, Yoohee'nin dükkanı her zamanki gibi yoğundu.

Bir grup kadın içeri girdi, ardından bir adam geldi; Yoohee ilk başta hepsinin birlikte olduğunu sandı, ancak kadınlar etçil bitkilere baktıktan sonra kısa süre sonra ayrıldılar. Sonra geniş kenarlı şapkalı, beyaz elbiseli başka bir kadın içeri girdi. Eşsiz bir şey aradığını söyledi ve Yoohee onu peperomiya bitkisine dokunmaktan alıkoymak zorunda kaldı. Kadın aniden dışarı çıktığında, Yoohee adamı hatırladı ve vitrinlerin arasında onu bulmak için döndü. Dükkânda kalan tek müşteri oydu.

Normalde insanları kendi hallerine bırakırdı, ama beyaz giysili kadında bir şey vardı ve bu da onun dikkatini çekmişti. Ayrıca, erkeklerin dükkana yalnız gelmesi nadirdi. Baharda yaşanan tatsız olay Yoohee'nin aklına geldi. Adama yaklaşıp yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormaya hazırlanırken, elinde küçük, yuvarlak bir nesne fark etti.

Kadın daha yakından bakmaya fırs bulamadan adam konuştu.

"Affedersiniz. Bir soru sorabilir miyim?"

Adam cismi uzattı. Yoohee ancak o zaman bunun bir avokado çekirdeği olduğunu anladı. Adam onu sanki kıymetli bir taşmış gibi avucunun içine dikkatlice aldı.

"Hiç böyle bir şey yetiştirdiniz mi?" diye sordu, çekirdeği dikkatlice masaya koyarken.

Yoohee aşağıya, ürüne baktı. Az önce kuşkonmaz siparişi veren bir müşteriyi göndermişti, ama bir avokado mu almıştı? Gözleri adamın yüzünde gezindi, ifadesini değerlendirdi. Bu bir tür şaka olabilir miydi? Ama adam son derece ciddi görünüyordu.

"Bu bir avokado çekirdeği, değil mi?"

“Evet, gerçekten de öyle. Kahvaltıda avokado yedim ve çekirdeği çok güzel göründüğü için acaba burada, Kore'de yetiştirmek mümkün mü diye merak ediyorum. Çiçek açar ve meyve verir mi? İnternette araştırdım ama sonra bir uzmana danışmanın en iyisi olduğuna karar verdim.”

Sanki nefesini toplamaya çalışıyormuş gibi duraksadı. Yoohee çekmeceden kuru bir bez çıkardı ve çukuru iyice sildi. Işık altında parıldadı.

"Ah, zaten temiz," diye ekledi adam. "Umarım yıkamadan buraya getirdiğimi düşünmemişsinizdir."

Yoohee kıkırdadı ve başını kaşıdı.

“Şu an ne yapabileceğimizden emin değilim; biraz araştırma yapmam gerekecek. Daha önce hiç avokado filizlendirmedim ama bunun mümkün olduğundan eminim.”

Adamın yüz ifadesi aydınlandı.

“Pekala, güzel. Şimdilik tohumu senin bakımına bırakıyorum. Kendimi daha rahat hissedeceğim çünkü bitkiler hakkında hiçbir bilgim yok… Ölmez herhalde, değil mi?”

Yoohee onu aksine ikna etti ve adam bir hafta sonra geri gelmeyi kabul etti. Adam gittikten sonra, Yoohee çukuru gölgeli bir köşeye taşıdı; aklında hala adamın çukurun sağlığı için duyduğu endişe vardı.

Yoohee, şaşırtıcı bir şekilde, tohumdan çok müşteriye daha fazla ilgi duyduğunu fark etti. Bitkilerini ona bırakıp sonra bir daha geri gelmeyen birçok insan görmüştü. Belki bu adam da aynısını yapardı. Sonuçta, henüz filizlenmemiş bir tohumdu. Ona göre, adamın bunu tamamen unutması mümkündü.

Tam bir hafta sonra, Pazar öğleden sonra, adam geri geldi. Yoohee onu hemen tanıdı. Adam pencereden ona el salladı ve kendinden emin bir şekilde dükkana girdi.

"Tekrar iyi günler! Umarım iyisinizdir. Tohumlar nasıl?"

"Ah, geri döndün."

Adam, kadının şaşkın ifadesi karşısında başını yana eğdi.

Yoohee hızla kendini toparladı ve avokado çekirdeğinin bulunduğu küçük kabı ona göstermek için getirdi.

“Hemen ekilemez. Önce çekirdeği çimlendirmemiz gerekecek ve bunu yapmak için ince kahverengi kabuğunu soyup, süreci başlatmak için bir çentik atmamız gerekiyor… Ama sahibine danışmadan hiçbir şey yapmamam gerektiğini düşündüm, bu yüzden sizi bekliyordum.” Masanın üzerinde, ışığın altında duran avokado çekirdeğini işaret etti.

Yoohee başka birine hizmet ederken adam sabırla bir köşede bekliyordu. Yoohee onun geri döneceğini gerçekten beklemiyordu. Müşterilere yardım ederken (dükkan şaşırtıcı derecede kalabalık görünüyordu) onunla sohbet etmeye başladı ve adam ona tüm dikkatini verdiği için, Yoohee kendini her zamankinden daha ayrıntılı konuşurken buldu.

Dükkan kapanana kadar oyalandı, sonra çekirdeği eve götürdü. Kahverengi kabuğu çıkarıldıktan sonra, çekirdek artık kirli beyaz bir

renkteydi. Sohbetleri avokado konusundan bitki bakımı ve genel olarak bahçeciliğe kadar genişlemiş, hatta isimlerini de paylaşmışlardı. Kendini Jihoon olarak tanıtmış, bunun yaygın ama hatırlaması kolay bir isim olduğunu söyleyerek espri yapmıştı.

Jihoon düzenli bir müşteri haline gelmişti, haftada bir, genellikle Pazar öğleden sonraları dükkânı ziyaret ediyordu. Her zaman avokado çekirdeğinin bakımıyla ilgili sorularla geliyordu, ama Yoohee onun kendisine ilgi duyduğunu anlayabiliyordu. Hayatında bitkilere gerçekten tutkuyla yaklaşan ilk erkekti ve bu da ona kendini daha güvende hissettiriyordu.

Jihoon gibi bitki seven biri, dükkanındaki hiçbir şeye zarar vermezdi. Her zaman büyük bir zarafetle girer ve çıkardı.

Bahar aylarındaki olaydan kalan silik izler kapının yanındaki duvarda hâlâ duruyordu, bu yüzden Yoohee bilerek oraya, biri içeri girdiğinde çınlayan küçük bir zil asmıştı. Yoğun hafta sonlarında sürekli çalardı, ama nedense Jihoon'un girişini diğer müşterilerin girişlerinden ayırt edebileceğine ikna olmuştu.

Avokado çekirdeği sonunda tekrar Yoohee'nin sorumluluğuna geçti. Bu onun uzmanlık alanındaydı, bu yüzden Jihoon onu tekrar getirdiğinde hiçbir şikayeti olmadı. Sorumluluğu ona yüklemedi; o da çekirdeğe en az Yoohee kadar düşkündü.

Yoohee, filizlenen tohumu hazır olduğunda toprağa dikti ve tohum kök salıp filizlenmeye başladı. Yeni görevinden keyif alıyordu; tohum aşamasından itibaren bir şey yetiştirmeyeli epey zaman olmuştu. Günlük gelişimini gözlemlemekten zevk alıyordu. Fideye her baktığında, bitkilerle geçirdiği hayatın ne kadar keyifli hale geldiğini hatırlıyordu.

"Bana bu kadar bitkiyi hatırlatan birini daha önce hiç tanımış mıydım?"*Jihoon'un hayatına girmesi, kalbinin derinliklerinde bir şeyleri harekete geçirmişti.* diye düşündü. Sağlam duruşu, sessiz tavrı, görüşlerini asla dayatmaması... Ve varoluşunun ayrılmaz, hayati bir parçası olan bir şeye duyduğu sevgiyi paylaşması... Böylesiyle tanışma umudunu neredeyse yitirmişti. Ve işte, işte buradaydı.

Tohumun su kabına konulduğu ilk andan saksıya aktarıldığı güne kadar Jihoon hep oradaydı ve diğer erkeklerden çok farklıydı. Daha küçücük bir fideye bu kadar özen göstermesi! Belki de onu sınırın eşiğine getiren tüm erkeklerden farklıydı? Birkaç hafta sonra, her gece yataktan ona mesaj

atmaya başlamıştı. Belki bu sefer işler yoluna girecekti. Umut etmeye cesaret edebilir miydi?

Ertesi hafta sonu, Jihoon iş için seyahat etmek zorunda kaldığında, Yoohee oturdu ve bakışları yavaşça tencereye kaydı. Jihoon uzakta olsa bile, ara sıra ona mesaj göndermeye özen göstermişti. *Belki de sonunda kaçmaktan vazgeçebilirim?* diye düşündü. O gece, uzun zamandır ilk kez, derin bir uyku uyudu.

—

Birkaç pazar akşamı sonra, yoğun bir müşteri yönlendirme, sohbet ve işlem gününün ardından Yoohee dükkanı kapatmak için acele etti. Jihoon her an gelebilirdi ve çöpü dışarı atmak için arka kapıyı aceleyle itti.

Çöp kutularına doğru ilerlerken, ön bahçeden kendisine doğru gelen boğuk bir ses duydu. "Hâlâ içeride olan bir müşteri mi?" Çöp poşetini yere bıraktı, eldivenlerini çıkardı ve köşeyi döndü. Ön bahçenin en ucunda, tanıdık bir figür gölgelerin içinde, sırtı ona dönük, telefonla konuşuyordu. *"Jihoon!"*

Yoohee, onu şaşırtacağını düşünerek ona doğru birkaç tereddütlü adım attı. Sonra adam tekrar konuştu. Yoohee nefesini tuttu.

"Evet, o çok kolay bir kadın."

Yoohee olduğu yerde donup kaldı, elleri ağzına gitti. Kimden bahsettiğini bilmiyordu ama daha önce ondan hiç böyle bir ton duymamıştı. İçinde garip bir his yükseldi. Kulaklarını iyice açtı ama adam sesini alçaltmıştı.

Kısa bir süre sonra telefonu kapattı. Yoohee gözden kayboldu ve dükkanın arka kapısından içeri girdi.

Jihoon dükkanın önünden içeri girdiğinde, kadın onu sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. Kadın onu sessizce gözlemledi. Her zamanki gibi ilgili görünüyordu. Sonraki birkaç gün boyunca, o an zihninde tekrar tekrar canlandı—kayıtsız tonu, o kırıcı sözü. *Ah evet! Kolay bir kadın.* Sorular ve şüpheler onu boğmaya başladı.

Hafta içi gelen son müşterisinin kapısını **kapattıktan sonra** masaya çöktü, geçen baharda yaşadığı o travmatik olayı ve Jihoon ile avokado

çekirdeğinin hayatına girmesinden bu yana geçen birkaç ayda olan her şeyi düşündü.

Neler ters gitti? Bir uyarı işaretini mi kaçırdım?

İlişkilerinin nasıl geliştiğini düşünürken, o kader gecesinde bir daha asla kendini böyle bir duruma sokmamaya nasıl karar verdiğini birden hatırladı. *Kendime yemin etmiştim—bir daha asla! Ve yine de…*

"Ben öyle biri gibi mi görünüyorum, Yoohee-ssi?"*Jihoon'un yüzü gözlerinin önünde kızardı*. Ona çok çabuk güvenmişti. Eğer bir sorun varsa, bunu ele almalıydı. Eğer bir konuşma kötü bittiyse, o zaman telafi etmeyi düşünebilirdi. Ona dürüst düşüncelerini söyleyecekti. Onunla ilk tanıştığından beri ne kadar değiştiğini düşünerek, Pazar gününün gelmesini bekledi.

Cumartesi günü dükkan her zamankinden daha kalabalıktı ve Yoohee normal açılış saatlerinin çok ötesinde çalıştı. En yoğun dönemleri her zaman tatillerden önceki hafta sonuna denk gelirdi; bu dönemde buket siparişlerinde bir artış olurdu: Bunlar, özel biriyle buluşmak üzere mutlu bir şekilde ayrıldıklarını izlemekten keyif aldığı müşterilerdi.

Yoohee, küçük bir ışığı açık bırakarak, ertesi gün teslim alacak müşteriler için çiçekleri paketlemeye devam etti. Küçük elleri hızlı ve verimli bir şekilde hareket ederek, karanfil ve gül buketlerini kırmızı, mor ve mavi kurdelelerle bağladı. Ancak düşünceleri hâlâ Jihoon'da ve ondan duyduklarını nasıl dile getireceğinde takılı kalmıştı.

Son siparişini bitirdikten sonra, Plant Shop markalı etiketini özenle paketlenmiş buketin tam ortasına yerleştirdi, çalışma masasını temizledi ve çöpleri bir poşete doldurdu. Çöpler hafta sonu toplanmayacaktı, ancak dükkanında herhangi bir dağınıklık bırakmayı tercih etmedi. Dışarıdaki yosunları sulamak için musluğu açtı ve yirmi litrelik çöp poşetini çöp kutularına doğru taşırken yerdeki su birikintilerinin üzerinden hafifçe geçti.

Yolda ilerlerken bir ses duydu. Durdu, gözleri faltaşı gibi açıldı. Jihoon'a o kadar takıntılı bir şekilde odaklanmıştı ki, gerçekten hayal mi duyuyordu? Nefesini tuttu, sessizliği dinledi: arabaların, kuşların ve böceklerin hafif seslerinden başka bir şey yoktu.

Sonra ses tekrar geldi. Dükkân girişinin yakınındaki ön bahçeden geliyor gibiydi. Duvara iyice yaklaştı ve yavaşça köşeyi döndü.

Jihoon bahçenin kenarında çömelmişti, sırtı ona dönüktü. Telefonda konuşuyordu ve sesi biraz sarhoşmuş gibi tedirgin geliyordu. Yoohee kafasında günün hangi gün olduğunu tekrar kontrol etti—kesinlikle Cumartesiydi. Acaba tesadüfen o civarda mıydı?

Ellerini silkeledi ve nazikçe çimenlerin üzerinden yürüyerek tam yanına geldi. Omzuna dokunmak için elini uzattığı sırada, adam telefona tekrar sessizce konuştu.

"Kesinlikle kolay ikna edilebilen bir kadın. Haklı olduğumu biliyorum."

Sözleri açık ve netti. Yoohee elini geri çekti ve yavaşça geriye doğru adım attı. Arkasından akan suyun sesini duyabiliyordu ama umursamadı.

“…Size söylüyorum, onu iyi kullanırsak çok para kazanabiliriz. Ayrıca, bana tek bir ağacın piyasada bir milyon won'a kadar satılabileceğini söyleyen siz değil miydiniz?”

Jihoon dükkana doğru baktı ve alçak sesle, "Çok uysal, tıpkı evimdeki bitkiler gibi," diye devam etti.

Yoohee nefesini tuttu. Kimden bahsettiği konusunda hiçbir şüphe yoktu. Onun varlığından habersiz, daha fazla hakaret savurdu. Sonra, bardağı taşıran son damla olarak, Yoohee'nin ve dükkanının adını açıkça zikretti.

Yoohee'nin kalbi parçalandı. Bir bitkiye benzetilmek iltifat olmalıydı, ama onun tonu bunun öyle olmadığını açıkça gösteriyordu. Avokado çekirdeği başında ilk karşılaşmaları ve o zamandan beri birlikte geçirdikleri pazar akşamları zihninde canlandı.

Avuç içleri terden sırılsıklam olmuştu. Tam bu anda bahçeye çıkmakla hata mı yapmıştı? *Kulak misafiri olmamalıydım!* Neden tam da bu zamanda çöpü dışarı çıkarmak zorundaydı ki? Zihni *"hata"* ve *"yanlışlık"* gibi kelimelerle dolup taşmaya başladı.

Hayır , diye kendi kendine kesin bir dille söyledi. *Yanlış bir şey yapmadım.* Önceki klişelerin yeni bir ilişkiye bakış açısını etkilemesine izin vermemişti. Jihoon'a içtenlikle davranmak için elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Neden kendini suçluyordu ki? Arka bahçedeki çapa ve kürek akan sudan ıslanıyordu. Betel palmiyesindeki her bir zararlıyı tek tek ezip, hareket etmeyi bırakana kadar nasıl öldürdüğünü canlı bir şekilde hatırladı.

Sorunun asıl nedeni düzgün bir şekilde ele alınmadığı sürece, sorun yalnızca büyüyecekti. Yoohee sessizce arka kapıya doğru ilerledi ve loş bir

ışığın parladığı dükkanın içine girdi.

Pencereden dışarıda oyalanan Jihoon'a şöyle bir baktıktan sonra, tek bir hızlı hareketle tüm ışıkları açtı. Tereyağı sarısı ışık huzmeleri aniden onu sarınca irkildiğini izledi. Döndü ve gözleri camın ardından buluştuğunda, ona geniş bir gülümsemeyle selam verdi. Telefon görüşmesini anında kesti, boğazını temizledi ve dükkana doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Zil çaldı. Jihoon içeri girdi, sırıtıyordu ve ellerini saçlarının arasından geçiriyordu. Katlanır sandalyesinde oturan Yoohee ona baktı. Birkaç kadeh içmiş gibi görünüyordu.

Islak alanın yanından katlanır bir sandalye daha almak için giderken, bakışları onun sırtını takip etti. Musluk hâlâ akıyordu. Jihoon, beyaz spor ayakkabılarının ıslak zeminde çıkardığı şapırtı sesinden hafifçe kaşlarını çattı.

Normalde, yosunları sularken yerde kaymaması için ona daha dikkatli olmasını söylerdi. Ama içinden bir ses ona sessiz kalmasını söyledi. Gözlerini masaya koyduğu avokado bitkisine çevirdi. Topraktan küçük bir filiz çıkıyordu. Ne zamandan beri ona bakan tek kişi kendisi olmuştu?

Artık ona yeni bir gübre verme zamanı geldi.

Yoohee, drenaj deliğinin etrafındaki alana ulaşıp ulaşmadığını kontrol ederken aniden ışıkları kapattı. Jihoon, adımını yarıda kesmiş bir şekilde donakaldı, karanlıkta korkuyla etrafına bakındı ve dengesini yeniden sağlamak için umutsuzca kollarını savurdu. Ayakları kaydı. Kafası köşeye düzenli bir şekilde yığılmış beton tuğlalara çarptığında hafif bir ses çıktı. Loş ışıkta olup bitenleri izleyen Yoohee, onun hafifçe inlediğini duydu.

Tırnakların yere sürtünme sesleri tamamen kesilinceye kadar ayağa kalkıp incelemeye gitmedi. Hortumdan sessizce su akmaya devam ediyor, yosunları ve dağınık yaprakları, önünde yatan iri figür tarafından tıkanmış olan drenaj deliğine doğru süpürüyordu. O hakaret dolu sözleri sarf eden ağız hafifçe aralıktı ama artık kıpırdamıyordu.

Akan su yerde şırıldayarak ses çıkarıyordu. Yosunları, yaprakları, kumu ve yere yığılmış hantal bedeni temizleme işine başlamadan önce Yoohee birkaç derin nefes aldı. Avuçlarındaki yapışkan ter çoktan kurumuştu.

Çöpü dışarı çıkardıktan sonra ellerimi yıkamadığıma sevindim , diye düşündü.

Yaz ortasına doğru **sıcaklıklar artmaya başlayınca** müşteri sayısı da azalmaya başladı. Sıcak ve nemli günler uzadıkça, Yoohee yeni ortama alışmaları için

zamana ihtiyaç duyan bazı tropikal bitkiler getirdiği için klimayı sonuna kadar açamadı. Dişini sıktı ve sıcağa katlandı.

Bir öğleden sonra, ön bahçeye çıktı ve susamış bitkileri sulamak için çimenlerin üzerinden yürüdü. Sadece dükkanı değil, mahalle de son günlerde ıssızlaşmıştı; neredeyse hiç kimsenin yürüdüğünü görmüyordu. Dükkana giren herkes hemen ter içinde kalıyordu. Bitkilerine hızlıca bir göz attıktan sonra, en yakın kafeye doğru sola dönerek çıkıyorlardı.

Etrafta daha az insan olduğu için bahçe sokak kedilerinin istilasına uğramıştı. Akşamları bir araya gelmekten hoşlanıyor gibiydiler ve sabahları kendi yollarına gidiyor, öğlen vakti ise bahçenin en gölgeli köşesine geri dönüyorlardı. Tayfun mevsiminin yakında başlayacağını bildiren hava tahminini duyan Yoohee, kedilerin sığınabileceği özel bir köşe hazırladı.

Akşamları, sıcaklık hala yüksekken, kediler onu güvenli bir mesafeden izlerken, Yoohee bahçeyi otlardan temizlemek için çömelirdi. En sevdikleri eğlence, bahçenin ortasında küçük bir daire şeklinde düzenli bir şekilde yerleştirdiği ebegümrüt, kadife çiçeği ve sukulentlerle dolu saksıların yanındaki ginkgo ağacının etrafında tembellik etmekti. Yoohee'nin dış mekan bitkileri, özellikle de delphiniumlar, dükkanın içindekilerden çok daha uzundu ve yaprakları zarif bir şekilde yelpaze gibi açılıyordu. Yanlarında güzel Şaron gülleri yetişiyordu. Yoohee etrafta dolaşırken, kedilerin kadife çiçeği saksılarındaki toprağı şiddetle eşelediklerini sık sık görürdü ve nadir durumlarda, böcekler ve otlardan başka bir şey de dışarı çıkardı. Yoohee, kedilerin ilgisini kaybetmesini bekler, sonra dışarı çıkan kalıntıları ezerdi. Sanki kediler toprağın altında alışılmadık bir şeyin gizlendiğinin farkındaydılar. Birkaç metre ötedeki bir noktaya yerleştiler, zaman zaman küreğin yumuşak vuruşuna veya makasın metalik gıcırtısına kulaklarını oynatıyorlardı.

Yaz sıcağında bitkiler güçlenip sağlamlaştı, önlerindeki soğuk havaya hazırlanırken köklerini derine yaydı. Yoohee'nin eklediği gübrenin kalitesi ve miktarındaki ani değişimle birlikte, palmiye ve kauçuk incir ağaçları tanınmayacak kadar görkemli bir hal aldı. Kalın gövdeler ve muhteşem dallar her yöne doğru yayıldı ve genç yapraklar çarpıcı bir parlaklıkla ışıldadı. İçeride, avokado bitkisi de o kadar güçlü bir şekilde çiçek açtı ki, Yoohee sonunda onu masadan alıp bahçeye taşıdı.

Elini avokado ağacının toprağının altına kaydırdı, kökleri rahatsız etmemeye özen göstererek dikkatlice etrafı yokladı. Parmakları, orijinal

hallerinden tamamen farklı, kurumuş birkaç parçaya dokundu. Aradan bunca hafta mı geçmişti? Yoohee takvim uygulamasını kontrol etti. Gerçekten de bir ay geçmişti. Bu durumda, parçalar görevlerini tamamlamıştı.

Telefonuna bir bildirim geldi. Hava durumu uygulamasından gelen bildirim, yaklaşan şiddetli rüzgarlar ve sağanak yağmur konusunda uyarı veriyordu. Muson mevsimi tam anlamıyla başladığında, bahçedeki çalışmalarına yeniden başlaması, toprağı tazelemesi ve daha fazla gübre eklemesi gerekecekti.

Bu parti artık işlevini yitirmişti.

2

TEREYAĞI

Salı sabahı Yoohee dükkana erkenden geldi ve güvenilir higrometresiyle önce sıcaklığı, sonra da nemi kontrol etmek için acele etti. Dükkan Pazartesi hariç tüm hafta açıktı, ancak sadece yirmi dört saatliğine uzakta olmasına rağmen, iç ve dış sıcaklıkların belirgin şekilde farklı olabileceği mevsim geçişleri dönemiydi. Bitkilerine, özellikle de hassas olanlara daha yakından dikkat etmezse (ve favorisi olmadığını iddia etse de, onları en çok seviyordu), yapraklar çok erken sararabilirdi.

Yaz sona eriyordu. Muson yağmurları geçtikten sonra hava artık eskisi kadar nemli değildi. Yoohee sabah ve akşam rüzgarlarında hafif bir soğukluk hissedebiliyordu ve bu onu biraz tedirgin ediyordu. Kışa daha çok zaman vardı ama yine de tedbirli davranmalıydı. Son günlerde hava ne kadar da değişkendi, diye düşündü.

Sıcaklık ve nem seviyelerinin doğru olduğundan emin olduktan sonra Yoohee dükkanın etrafını dolaştı. Her köşeyi bucağı kapsayan güvenlik kamerası uygulamasını kontrol edebilirdi, ancak bir şeylerin ters gidip gitmediğini görmek için her küçük köşeyi bizzat dolaşma alışkanlığı edinmişti. Her zamanki gibi, garip bir şey yoktu. Ara sıra, merdivenlerden yukarı çıkan ve kuyruğunu kapıya sürten yabancı bir sokak kedisi görüyordu, hepsi bu.

Dükkanın yakınındaki bahçenin bir köşesinde, mahalle kedilerini kendine çeken kedi otu yetiştiriyordu. Kedilerin otları kemirmesi, yoldan geçenlerin durup bakmasına sık sık neden oluyordu. Bu kasıtlı bir taktik değildi, ancak geçen yazdan beri Yoohee'nin bitki dükkanı kedi severler arasında da oldukça tanınır hale gelmişti. Son zamanlarda, ilk kez gelen birkaç müşteri, sokak kedileri için kedi maması getirmişti.

Sabah rutinindeki son adım, yeni ekilen kedi otunu kontrol etmekti. Dükkan ilk açıldığında, sık sık gece boyunca bahçeye atılmış plastik paket servis bardaklarına veya giderlerin yakınında sigara izmaritlerine rastlardı ve güne başlamadan önce bunları temizlemek zorunda kalırdı. Dükkanın etrafındaki ara sokaklarda güvenlik kamerası yoktu. Olsa bile, polisin yardım edebileceğinden şüpheliydi. Çöpü temizlese bile, ertesi sabah daha fazlasını bulurdu.

Bir akşam, su borularını tamir etmek için geç saatlere kadar çalıştıktan sonra, etrafa saçılmış kahve kutularının ve sigara izmaritlerinin kaynağını fark etti: bir grup genç adam. Sigaralarını yeni temizlediği bahçe toprağına söndürüp ardından büyük tükürük damlacıkları fırlattıklarını görünce, kendine gelene kadar bir an donakaldı.

"Oyyy!" diye bağırdı ve onları kovaladı.

Nadiren birine doğrudan karşı çıkacak kadar öfkelenirdi. Adamlar üstünkörü bir özür mırıldanıp elleri ceplerinde hızla uzaklaştılar.

Yoohee ertesi gün başka çöp bulamamıştı, ama adamların geri dönebileceği endişesinden kurtulması birkaç hafta sürmüştü. Ayrıca onlara karşı daha sert davranmadığına da pişman olmuştu. Eğer bir daha geri dönmeye cüret ederlerse onları çöpe çevirmeye karar vermişti. O zamandan beri, sarı saplı paslanmaz çelik küreği, girişin yanında bir totem heykeli gibi nöbet tutuyordu.

Yoohee'nin bakışları son kez bahçeyi taradı ve ardından kedileri rahat bırakarak dükkânın içinde gününe başladı.

Kısa sürede, Bitki Dükkanı sadece Sejin şehrinde değil, tüm ülkede tanınır hale geldi. Bazıları sokak kedilerini görmek için geliyordu, ancak müşterileri gerçekten cezbeden şey, mekanın "bitki cenneti" havası ve Yoohee'nin stoklarının mevsimleri yansıtacak şekilde sürekli yenilenmesiydi. Dahası, Yoohee, stokunda olsun ya da olmasın, güneşin altındaki her türlü bitki çeşidinin bakımı konusunda ayrıntılı danışmanlık hizmeti vermeyi çok seviyordu.

Tavsiyelerine olan talep devam edince, Yoohee bitki dükkanı sahibi olarak iki yılını doldurduktan sonra uzaktan e-posta danışmanlığı hizmeti de sunmaya karar verdi. Müşteriler cüzi bir ücret karşılığında sorularını gönderebiliyordu. Yoohee kısa sürede bunların çoğunun son derece temel sorular olduğunu keşfetti; örneğin bitkileri ne kadar ve ne zaman sulamak gerektiği, evlerindeki çiçeklerin neden solduğu veya yaprakları kahverengileşen bir bitkiyi nasıl kurtaracakları gibi. Birkaç ay sonra, kurumsal müşterilerden ve hatta ülke genelindeki diğer bitki dükkanlarından bile sorular almaya başladı.

Salı günü, izin gününün ardından yeni bir haftanın başlangıcında, genellikle tüm sabahını e-postaları yanıtlayarak geçirirdi. Restoranlar ve perakendeciler için, dinlenme gününün ardından gelen gün genellikle en yoğun gün olurdu, ancak Yoohee için durum böyle değildi. E-posta sorularını yanıtlamak için yaklaşık yarım gün ayırırdı. Ücretli bir hizmet olması, potansiyel şaka e-postalarını filtrelemeye yardımcı oluyordu ve daha karmaşık soruları olan kurumsal müşteriler dışında, çoğu zaman sadece ışık, su ve toprakla ilgili basit sorular alıyordu ve bunların hepsine memnuniyetle cevap veriyordu.

O salı sabahı, Yoohee dizüstü bilgisayarını açtı ve okunmamış en eski e-postayı açtı. Gelen kutusunu tek tek temizledi. Bir yudum ılık kahveyi yutarak, gönderenin adını bankacılık uygulamasındaki bildirimlerle karşılaştırdı ve bir e-postaya tıkladı.

> Bu bitkinin adını söyleyebilir misiniz? Birisi bana verdi ama ona geri dönüp ne olduğunu soramam. Çiçeğe bakarak söyleyebilir misiniz?

E-posta, bir fotoğraf ekiyle birlikte sabah 5:20'de gönderilmişti. Yoohee bankacılık uygulamasını kontrol etti. Transfer, sabah 5:05'te Bayan Choi Hyunjin tarafından yapılmıştı. Bu kadar erken bir saatte ilk kez bir sorgulama alıyordu.

Merakla eki açtı. Hemen bitkinin bir petunya olduğunu anladı. Sarı bir saksıya konulmuş ve güzel bir kurdeleyle bağlanmıştı. Başını yana eğdi. Petunya çiçek açtığında muhteşem görünüyordu, ancak kışın bakımı zor olabileceği için yeni başlayanlar için uygun bir bitki değildi. Bayan Choi'nin bunun ne olduğunu bile bilmediği açıktı. Geri dönüp soramayacağı ne demek istiyordu?

Yoohee fotoğrafı tekrar inceledi. Petunya mükemmel bir şekilde çiçek açmıştı; iyi bakılmış gibi görünüyordu. Bir cevap yazdı.

> Sayın Choi Hyunjin-nim,
>
> Merhaba, ben Plant Shop'tan Choi Yoohee. Çok güzel bir petunya bitkiniz var. Petunyaların güzel, trompet şeklinde çiçekleri vardır. Genellikle ilkbahar ve sonbahar arasında çiçek açarlar ve bol ışığa ve düzenli olarak solmuş çiçeklerin temizlenmesine ihtiyaç duyarlar.

Yoohee son e-postaya cevap vermeyi bitirdiğinde öğle yemeği vakti çoktan geçmişti. Dizüstü bilgisayarını kapattı, ayağa kalktı ve masadan ajandasını aldı. Bugün siparişlerini almaya gelecek birkaç müşteri vardı. Saksı bitkisi almaya gelenler için siparişleri çoktan ayırmıştı. Buketlere gelince, müşteriler gelmeden önce paketlemeye devam edecekti. Önünde kolay bir öğleden sonra olacak gibi görünüyordu.

Bu arada, saksıları yeniden düzenlemeli miydi yoksa yeni bitkilerin nasıl geliştiğini mi kontrol etmeliydi? Saksılarla başlamaya karar verdi. Muson mevsiminde onları dışarıda bir köşede bırakmıştı ve bazıları artık tamir edilemeyecek kadar hasar görmüştü. Ama yosunları temizlerse, belki hala onlara bir kullanım alanı bulabilirdi. Saksıları temizlemek, ister kil saksılar olsun ister standart saksılar, zaman alıcı bir işti, bu yüzden bu işi bir süredir erteliyordu.

Çömeldi ve en yıpranmış görünenleri seçti. Sabah güneşinin altında, kirin nerede yoğunlaştığını görebiliyordu. Yeşil bir hortumu bağladı ve musluğu yavaşça açtı. İnce bir su akıntısı toprak boyunca akarak saksıların dibini ıslattı.

“Bir dakika, durun bir dakika.”

Birden aklına e-posta ekinde gösterilen sarı seramik saksının petunya için uygun olmadığı geldi. Bu saksıların genellikle drenaj deliği olmazdı, bu yüzden yeniden saksıya dikilmesi gerekecekti.

Yoohee normalde dalgın biri değildi. E-postadan aldığı tuhaf his onu dikkati dağıtmış olmalıydı. Bayan Choi'nin ilk yanıtı okumuş olsa bile, bir takip mesajı göndermesi gerektiğini düşünerek ayağa kalktı.

Tam musluğa uzanacakken kapı zili çaldı. Yoohee dönüp baktı. İçeri bir kadın girdi. Küçük bir plastik poşeti kucaklıyordu. Yoohee duvardaki saate baktıktan sonra aceleyle kirli ellerini önlüğüne sildi.

"Hoş geldin."

Hyunjin karşılık olarak başını salladı . *"Bu kesin dükkan sahibi Yoohee olmalı* ," diye düşündü. Bakışları Yoohee ile bitkiler arasında gidip geldi. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama doğru kelimeleri bulamadı. Nasıl başlayacaktı? Randevu almadan bitkiyi bu dükkana getirmesi sorun olur muydu ki?

“Etrafta dilediğinizce dolaşabilirsiniz. Hemen geri döneceğim.” Yoohee, hâlâ kir lekeleriyle kaplı ellerini kaldırarak lavaboya doğru döndü.

Gelmeden önce aramalı mıydım? Ya beni biraz garip bulursa?*Hyunjin çantayı daha sıkı kavradı.* Avuç içleri terliyordu. Ama artık çaresizdi. Bunu halletmek için gün sonuna kadar vakti vardı ve işten bir tam gün daha izin alamazdı. Evde onu bekleyen dağınıklığı düşündükçe başı ağrıyordu.

Hyunjin, dükkanın iç mekanının birkaç fotoğrafını hızla çekip Sungmin'e gönderdi.

Az önce geldim. Daha sonra mesaj atacağım.

Sungmin anında cevap verdi.

Sonra mı? Saat kaçta? Ne zaman geri dönüyorsunuz?

Hyunjin'in şakakları acı verici bir şekilde zonluyordu. Ekrana bakakalmış, nasıl tepki vereceğinden emin değildi. Yoohee ise lavabonun başında merakla izliyordu.

"Özellikle aradığınız bir şey var mı?"

“Ah… Bunu kaydedebilir misiniz acaba? Bu sabah size bir e-posta göndermiştim…”

“E-posta mı?”

Hyunjin elindeki plastik poşeti uzattı. İçinde paramparça olmuş sarı seramik bir saksı vardı; toprak her yere saçılmıştı. Yoohee poşeti yana eğdi ve yeşil bir sap ile birkaç solmuş mor çiçek gördü. *Ah. Petunyalar* .

“Birkaç saat geçti. Başka ne yapacağımı bilmiyordum, bu yüzden her şeyi toplayıp buraya koştum. Ölüyor mu? Bitkiler sivri parçalardan zarar görebilir mi?”

“İnsanlar gibi değil ama tamamen iyi durumda oldukları da söylenemez. Bir bakayım. Lütfen oturun.”

Yoohee, Hyunjin için bir sandalye açtı ve Hyunjin de beceriksizce sandalyeye oturdu.

"Burası kaygan, lütfen oturun. Petunyalar için endişelenmeyin."

“Öldü mü…?”

"Ne?"

"P-petunya, öyle mi telaffuz ediliyor? Öldü mü? Lütfen... onu kurtarmalısınız."

Yoohee bitkiyi dikkatlice çıkardı ve çalışma masasına koydu. İncelemek için eğildi. Kökünün bir kısmı açıktaydı ve bu yüzden bitkinin aslında pek iyi durumda olmadığını fark etti. Çiçekleri ve yaprakları da sarkmıştı. Hyunjin daha yakından bakmak için sandalyesini öne çekti.

“Petunya fena sayılmaz. Bu arada, buraya bu kadar çabuk gelmen gerçekten çok özel bir şey olmalı. Hediye olduğunu söylemiştin, değil mi?”

“Ne? Ha evet…ama boş ver. Lütfen onu kurtarmaya çalış…”

Hyunjin'in telefonu iki kez titredi. Telefonu kaptı, çiçeklerin birkaç fotoğrafını çekti ve gönder tuşuna bastı. Yoohee irkildi; Hyunjin'in bileğinde çizikler vardı.

Evde kediniz var mı?

“Kedi…?”

Yoohee'nin bakışlarını takip eden Hyunjin, hızla bileğini indirdi.

“H-hayır, saksıydı…”

Yoohee, kızın ne kadar telaşlı göründüğünü görünce daha fazla kurcalamamaya karar verdi. Dikkatini tekrar bitkiye çevirdi.

Kırık parçaları ayıkladıktan sonra bitkiyi tekrar dik hale getirmek zor olmadı. Başka bir saksıyı kompost ve kırmızı kil çakıllarıyla yarıya kadar doldurdu, ama tüm bu süre boyunca, telefonu sürekli titreyen Hyunjin'e bakmaktan kendini alamadı. Dükkanın sessizliğinde titreşimler daha da güçlenerek Yoohee'nin kulak zarına kadar ulaştı. Müşterilerin dükkanında fotoğraf çekmesine alışkındı, ama hiç böyle bir şeye alışkın değildi. Hyunjin, en iyi fotojenik kareyi yakalamak için etrafta dolaşmak yerine, Yoohee çalışırken sadece hızlıca fotoğraflarını çekti.

Sanki birine rapor veriyormuş gibi.

Yoohee, saksının dışındaki kirleri silkeleyerek, "Sana yeni bir kurdele bağlayayım mı?" diye sordu.

Genişçe gülümseyerek Hyunjin başını salladı.

“Ah, bu harika olurdu. Çok teşekkür ederim.”

Hyunjin'in yüz ifadesi Yoohee'yi duraksattı. O anda, Hyunjin'in yüzündeki tüm endişe kaybolmuş gibiydi. Yoohee, geçen hafta büyük bir beyaz gül buketini kucaklayıp sanki tüm dünyaya sahipmiş gibi sırıtan başka bir müşteriyi hatırladı. Yoohee'nin yaptığı tek şey bir kurdele daha eklemekti, ancak Hyunjin'in gözlerinin parlaması, arkasındaki yapraklarını açan büyük monstera bitkisinin fonunda onu tamamen farklı bir insan gibi gösterdi.

Yoohee, en pahalı ve lüks kurdele rulosuna uzanırken kendini buldu.

Yoohee, saksının etrafına göz kamaştırıcı yeşim yeşili bir kurdele bağlarken, "Petunyaların güzelliklerini ortaya çıkarmak için herhangi bir yardıma ihtiyaçları yok. Ancak iyi çiçek açmaları için bakım ve ilgiye ihtiyaç duyacaklarını unutmayın," diye ekledi.

Hyunjin'in yüzü ışıldıyordu. Ardından, telefonu titremeye devam ederken, tencereyi alıp aceleyle dükkandan çıktı.

Günün geri kalanında Yoohee'nin düşünceleri Hyunjin'in ve yüzünün mevsimler gibi nasıl sürekli değiştiğinin (sıcak, soğuk, ıslak) üzerinde yoğunlaştı.

Düşünceleri, eski okulunun arkasındaki devasa tarlaya ve yanından geçerken toz bulutu kaldıran çocuklara kaydı. Aralarında bir yüz net bir şekilde gözüme çarptı ve istemsizce ürperdi.

—

Tayfun mevsimi gelince, kalın, koyu bulutlar şehri hızla kapladı ve aralıksız sağanak yağmurlar yağmaya başladı. Pazartesiydi, hem izin günüydü hem de resmi tatildi, ama Yoohee her zamanki gibi sabah evden çıktı. Dükkândaki nem alma cihazını kontrol etmesi gerekiyordu ve bebeklerinin sıcak, nemli havada acı çekmesine izin vermek istemiyordu.

Tren istasyonundan çıkan Yoohee, büyük şemsiyesini açıp hızlı adımlarla caddede yürümeye başladı. Yol engebeli ve su birikintileriyle doluydu. Her adımında spor ayakkabıları çamurda batıyordu ama umurunda değildi. Kalbi ve aklı kalatya çiçekleriyle doluydu. Önceki gün hava parlak ve güneşliydi ve onları bilerek pencerenin önüne taşımıştı. Yaprakları çok güzel açılıyordu; neden bu kadar şiddetli yağmur yağmak zorundaydı ki… Zaten sırılsıklam olduğu için Yoohee dev şemsiyesini kapatıp koşmaya karar verdi.

Dükkanının önüne nefes nefese ve sırılsıklam bir halde geldi. Islak ayakkabılarını düzeltmek için bir an durduktan sonra başını kaldırdı. Dikkatini çeken, barınak arayan sokak kedileri sürüsü ya da titreyen, dramatik kalatya çiçekleri değil, büyük beden bir yağmurluk giymiş ve basamaklarda kamburlaşmış ufak tefek bir figürdü. Yoohee yaklaşırken, kişinin parmaklarından suyun aktığını gördü. Küçük bir elinde kırılgan ve şimdi sırılsıklam olmuş bir çanta tutuyordu. Yüzü kısmen yağmur şapkasıyla örtülüydü, ama Yoohee onu hemen tanıdı. Önceki ziyaretlerinden bu yana bir hafta bile geçmemişti.

Hyunjin yukarı baktığında, gözlerinde çok tanıdık gelen bir umutsuzluk vardı; Yoohee sonunda bu kadını neden aklından çıkaramadığını anladı.

—

"**Uyuyamamış gibi görünüyorsun** . Geçen sefer verdiğim ilaçları almadın mı?"

Ah… doğru. Haplar. Nereye koymuştum onları…? Yemek masasına mı? Yoksa dizüstü bilgisayarın yanına mı?*Hyunjin, doktorun çizelgesine bir şeyler karalamasını izledi.* Hatırlamaya çalıştı ama her halükarda, Sungmin'in görüş alanından uzak bir yere saklamış olmalıydı.

Doktor hafifçe öksürdü ve bu hareket Hyunjin'i düşüncelerinden uyandırdı.

“İlaçlar... Onlara pek iyi yanıt vermiyorum. Beni, eee, ateşlendiriyorlar... Bu yüzden, eee, almayı bıraktım...”

“Anlıyorum. Alerjik reaksiyon olması pek olası görünmüyor. Dozaj da yüksek değil. Her durumda, o hapları bırakın, size başka bir şey yazayım.”

Hyunjin tamamen açık olması gerektiğini biliyordu, ancak birkaç seanstan sonra bile göğsüne çöken boğucu ağırlığı kelimelere dökmekte zorlanıyordu. Kaçıp gitmek için can attığı anlar oldu, ancak Sungmin'in tehdidini gerçekten yerine getireceği korkusu onu harekete geçmekten alıkoydu.

"Son zamanlarda yeni bir hobi veya spor dalıyla ilgilenmeye başladınız mı?" diye sordu doktor.

Hobi mi? Hyunjin duraksadı. Sonra telefonu titredi. Cebinden yarıya kadar çıkarıp ekrana baktı. Daha fazla mesaj birikmeye başladı. Ardından akıllı saati titredi; stres seviyesi yükselmişti.

"Ah, eğer gitmeniz gerekiyorsa, sizi oyalamayayım. Önemli olan yeni reçetenizi halletmemiz."

Hyunjin başını salladı, eli cebindeki vızıldayan telefonu kavradı. Sungmin'e bütün gün ardı ardına toplantılarda olacağını söylemişti ama o hiç dinlememişti. Gerçekten meşgul olup olmamasına bakmaksızın, aramalarına ve mesajlarına hemen cevap vermek zorundaydı. Telefonu hala titriyordu. Yirmiden fazla mesaj olmalıydı. Hyunjin sandalyesini geri itti ve ayağa kalktı. Bir yanı danışma odasından fırlayıp çıkmak istiyordu, ama daha büyük bir yanı kapıya kadar olan yürüyüşün sonsuza dek sürmesini diliyordu. Cebindeki titreşimler havayı doldurmuş gibiydi. Aklındaki asıl soruyu bir kez daha dile getirememişti. *Nasıl kaçabilirim? Telefonuma bakmayı nasıl bırakabilirim? Neden bırakamıyorum? Neden bu benim başıma geliyor?*

Elini soğuk metal kapı koluna koydu. Doktorun konuştuğunu duyduğunda hâlâ kolu aşağı doğru bastırıyordu.

"Pencere kenarındaki saksıları görüyor musun? Birini almaktan çekinme. Küçük bir *hobi* edinmek faydalı olur, değil mi?" dedi, belli ki bir şeyi vurguluyordu.

Hyunjin baktı. Saniyeler içinde en büyük çiçeklerin olduğu saksıyı kaptı ve kapıyı arkasından kapattı.

Hyunjin dairesine girerken, alışveriş poşetlerini ve saksısını ayakkabı dolabının önüne bırakırken Sungmin'in bakışlarını sırtında hissedebiliyordu. Şu anda söylenebilecek en güvenli şey ne olurdu? Ona şöyle bir baktı. Elleri neden boya içindeydi? Alarm zilleri çalarken, oturma odasını taradı. Şövalyesi yan yatmış, tuvali ters dönmüştü. Halının üzerinde boya lekeleri vardı. Hyunjin derin bir nefes aldı. Sungmin, tarihin tekerrür etmesine izin vermeyeceğine söz vermişti.

Eğilip etrafa saçılmış boya tüplerini, fırçaları, paleti ve referans fotoğrafını topladı.

“Özür dilerim. Mesajlarınızı görmedim. Metroda uyuyakaldım…”

"Üzgün müsün?"

Sungmin köşedeki bir sandalyede sessizce oturuyordu. Onun şu an kendisine bakış şekline asla alışamıyordu. Söyleyeceği sözlere hazırlanırken tüyleri diken diken oldu.

Ha!“ ” Burnundan kocaman bir hırıltı çıkardı.

Ardından ayağa kalktı ve yerde duran cam vazoya sert bir tekme atarak onu paramparça etti. Hyunjin titreyen eliyle öne doğru uzanarak adamın kolunu tuttu.

“Sungmin-ah, özür dilerim. Gerçekten özür dilerim. Lütfen kızma.”

“Ha.” Sungmin gözlerini kırık cam parçalarına dikti. “ *Uyuyor* olduğun için mi bana mesaj atmadın?”

“Tam olarak öyle değil. Hadi ama, bir daha böyle olmayacağımıza söz vermiştik, değil mi?”

Böyle olmamak mı?“ Nasıl olmamak? Beni böyle yapan sensin.”

Adam tuvali kavrayıp ona doğru fırlattı. Kadın refleks olarak yakaladı, ancak koyu kırmızı boya lekeleri açık renkli ceketine sıçradı.

Hyunjin duyulmayacak bir rahatlama nefesi verdi. Kıyafeti mahvolmuştu ama adam uysal bir sessizlik içinde onun tepkisini beklerken, en kötüsü geride kalmış gibi görünüyordu; öfkesindense somurtkanlığını tercih ederdi.

"Geride kalan tek umudum sensin." Sungmin'in sesi titredi.

Başını öne eğerek ona doğru yürüdü ve ellerini tuttu. Elleri sürekli elinden kayıyordu, bu yüzden Hyunjin ellerini nazikçe geri sıktı ve dağınıklığı inceledi. Ancak o zaman havada keskin bir yağlı boya kokusu olduğunu fark etti. Sungmin sakinleştikten sonra, yeri havalandırması ve kırık camları toplaması gerekecekti. Sonra zemini temizlemesi, halıyı tinerle ovması ve ceketini kurtarıp kurtaramayacağına bakması gerekecekti…

Ellerinden yayılan keskin bir acı hissetti. İçgüdüsel olarak geri çekilmeye çalıştı, ancak Sungmin sert ve acı veren tutuşunu bırakmayı reddetti. Başını

kaldırdı, yanaklarında gözyaşları görünüyordu. *Vızzz* ... Akıllı saati titredi—stres uyarısı.

Bir sonraki an, Sungmin'in yüzündeki umutsuzluk öfkeye dönüşmüştü. Hyunjin'in kalbi hızla atmaya başladı ve yutkundu.

“Ama sen hâlâ aynı duyguları hissetmiyor gibisin,” dedi sesi tehlikeli derecede yumuşak. “Beni hiç sevmiyorsun, değil mi?”

Sungmin ellerini savurarak öfkeyle koridora doğru koştu. Market poşetleri hâlâ yerdeydi.

İki eliyle sarı saksıya uzandı ve onu başının üzerinde tuttu. Sanki Hyunjin bu sahneyi ağır çekimde izliyordu. *Onu fırlatacaktı*. Şanslıysa, sadece uçuşan birkaç cam parçası ona isabet edebilirdi.

Hyunjin onun sağ bileğini sıkıca tuttu. Gerçekten de ona mı nişan alacaktı? Yoksa yere mi fırlatacaktı?

"Bunu senin için aldım," diye birden söyledi. "Bak, burada bir kurdele var."

Sungmin durdu, kolları havada kaldı. Bakışları yay üzerinde gezindi.

"Motivasyonunun düşük olduğunu söylememiş miydin? Çiçekler seni neşelendirir diye düşündüm. Bak, ne kadar güzeller değil mi?"

Sungmin'in gözleri bitkinin üzerinde gezindi. Derin kaş çatması biraz yumuşadı. *"Lütfen burada bitsin* ," diye düşündü Hyunjin.

Uzun bir sessizliğin ardından Sungmin tencereyi indirdi. Hyunjin'in şaşkınlığına, kollarını tencerenin etrafına doladı ve sanki sarılıyormuş gibi sıktı. Nefesini tutarak yanından geçip gitmesini izledi. Başka bir şey söylemeli miydi? Onu sakinleştirebilecekse yalan söylemekten de çekinmezdi. Başının arkası acı verici bir şekilde zonklamaya başladı.

Sungmin dudaklarını oynattı.

"Hyunjin-ah, şu an sahip olduğum tek kişi sensin."

Elini hafifçe sırtına koydu, sanki bir hayvanı sakinleştiriyormuş gibi.

Sensiz yaşayamam. Bunu biliyorsun, değil mi?

Hyunjin'in elleri titriyordu. Sadece başını sallayabildi.

"Elbette biliyorum," diye fısıldadı.

Hyunjin derin bir nefes aldı ve verdi, bakışları sağ bileğindeki morluktan sol bileğindeki titreşen akıllı saate kaydı.

—

Bitki dükkanında , havluyla kurulandıktan sonra Hyunjin biraz daha sakinleşti.

Yoohee, ona bir fincan yeşil çay uzatırken, "Üzgünüm, burası çok dağınık," dedi.

Hyunjin sıcak içeceği minnetle kabul etti.

“Kesinlikle hayır. Özür dilemesi gereken ben olmalıyım.”

Hyunjin, Yoohee'nin bazı saksıları pencereden uzaklaştırıp gölgeye taşımasını izledi. Hikayesine nasıl başlamalıydı? Sungmin'in ruh hali giderek daha düzensizleşiyordu ve geçen hafta doktor randevusunu kaçırmak zorunda kalmıştı.

Tek rahatlama anı Sungmin'in resim yaparken geçirdiği zamanlardı, ama onun programını tahmin etmek imkansızdı. Eski halinin bir gölgesiydi; yaratıcı tutkusu sönmüş gibiydi. Bir bunalıma girdiğinden beri aşırı sahiplenici olmuştu, hatta meslektaşlarıyla olan ilişkisi hakkında onu sorgulamak için ofisine bile gelmişti. Sürekli kendini iyi hissetmediğinden şikayet ediyordu. İç çekip resim yapamamasının sebebinin bu olduğunu söylüyordu. Ama Hyunjin doktora görünmesini önerdiğinde, ona hep aynı şeyi söylüyordu:

"Yanımda kal yeter, ben iyiyim."

Petunyayı şövalesinin yanına koymuştu ve bir süreliğine durumu iyileşmişti. Yıllarca kişisel sergi hakkında konuştuktan sonra, nihayet uzun bir aradan sonra ilk kez bir fırça eline almıştı. Hyunjin petunyayı sevmiyordu ama eğer Sungmin'in iyileşmesine yardımcı olabiliyorsa, bu onun için de iyi bir haberdi. Sanki hayatında hiç bitki görmemiş gibi davranmış, petunyaya sevgiyle bakmıştı. Ta ki birkaç hafta sonra onu yere fırlatıp parçalayana kadar.

"Sensiz yaşayamam. Beni terk edersen kendimi öldürürüm," demişti.*Halıya saçılan toprak parçaları arasında Sungmin ona bir kez daha,* Hyunjin bütün günü onunla geçirdiği zamanlarda bile bu tür şeyleri her gün tekrarlıyordu.

“Özür dilerim… petunya…”

Hyunjin başını öne eğdi, parmak boğumları bembeyaz parlıyordu. Yağmurluğunu çıkarıp kağıt torbayı yere koydu. Su damlacıkları saçlarından aşağı süzüldü. Yoohee'nin gözleri Hyunjin'in eline takıldı. Soluk teninde çirkin, kırmızı bir çizik göze çarpıyordu; yara taze görünüyordu. Yoohee onun ifadesini göremiyordu ama ince parmaklarının titrediğini görebiliyordu. Sıkıca tuttuğu beyaz yağmurluk şimdi yerde ıslak ve buruşuk bir halde yatıyordu.

Yoohee kağıt torbayı ve yağmurluğu eline aldı. Şekli bozulmuş kağıt yığınından kahverengi su damlıyordu. Tencereyi aldı, torbayı buruşturdu ve fırlattı.

Artık gerçekten yeter. Bu düşünce Hyunjin'in zihnini doldurdu ama nedense bunu sesli söyleyemedi. Bir kez söylemişti ama aynı sonuçları bir daha asla yaşamak istemiyordu; ara istediğinden sonra bir ay süren o cehennemi.

"Ne yapmalıyım?"

Çalışma masasının üzerindeki solmuş bitkiye boş boş baktı. Petunya, önceki haftaya göre daha kötü durumdaydı. Çiçekler cansızca sarkıyordu ve yapraklar

her an düşecekmiş gibi görünüyordu. Yoohee, bitkiyi ve Hyunjin'i sırayla inceledi.

"Şu anda yapabileceğiniz pek bir şey yok," dedi.

Hyunjin'in yüzünün solduğunu gören Yoohee aceleyle ekledi: "Hâlâ umut var, ancak tamamen yeniden çiçek açması muhtemelen biraz zaman alacak. İyileşmenin ilk adımı her zaman hasarlı kısımları, ne olursa olsun, ortadan kaldırmaktır."

Yoohee lateks eldivenlerini takıp öne eğilerek petunyayı inceledi, kaldırıp çevirerek tüylü yapraklarına yakından baktı. Ezilme izleri taşıyan ince sapları tehlikeli bir şekilde sarkıyordu. Yoohee tamir edilemeyecek kısımları kesti. Ne yazık ki, bu aynı zamanda çiçeklerin çoğunu da koparmak anlamına geliyordu.

Yoohee, "Her şeye bir son verme zamanı geldi," dedi.

Her şeye*Hyunjin donakaldı. bir son mu* ? Söyleyemediği kelimeler bunlardı. Başını kaldırdığında yüzü ıslaktı; gözyaşlarından mı yoksa yağmurdan mı olduğu belli değildi.

“Sana yardım edeceğim.” Yoohee eldivenlerini çıkardı ve kolunu uzattı. Hyunjin bakakaldı. Tavan lambasının altında, Yoohee'nin elinin arkası umutla parıldıyor gibiydi.

Hyunjin yutkundu. Konuşurken sesi titredi.

"Gerçekten mi…?"

Yoohee daha da yaklaştı.

"Zor değil. Tıpkı bir bitkiyi yeniden hayata döndürmek gibi."

—

Sağanak yağmurlar geldiği gibi hızla dindi ve yerini beklenmedik bir sıcak hava dalgası aldı. Sıcaklıklar yükselmeye devam ederken, haberlerde iklim değişikliğinin kötüleşmesiyle ilgili tartışmalar yer aldı.

Sungmin, Dosan Market İstasyonu'nda indi ve telefonundan haritaya baktı. Klimalı istasyonun dışında, sıcaklık onu kavuruyordu. *Ah* , neden yine yaz ortası gibi hissediyordum? Başı dönüyordu ama kendini odaklanmaya zorladı. Ne olursa olsun o dükkana gitmesi gerekiyordu. Çünkü Hyunjin, ortadan kaybolduktan dört gün sonra ona mesaj göndermişti.

Kırık saksıyı tamir ettireceğini söyledikten sonra Hyunjin tamamen ortadan kaybolmuştu. Daha önce de bir kez ortadan kaybolmuştu, ama o zaman onu ailesinin evinde kolayca bulmuştu. Bu sefer de aynı numarayı yaptığını düşünerek aceleyle eve gitmişti, ama evde kimse yoktu. Sonra ofisini denemişti, ama kapılar kilitliydi. Eve döndüğünde, koltuğa ağır ağır çöktü, oturma odasının

karmaşasına bakarak, arama düğmesine basıp onu mesajlarla bombardımana tuttu.

Yazdığı mesajlar okunmadan kaldı.

Oysa bu sabah uyandığında tüm mesajlarda "okundu" bildirimini ve bir cevabı görmüştü. Hyunjin özür dilediğini, her şeyin kendi hatası olduğunu söylemişti. Onunla konuşmak istediğini, ancak evde değil, başka bir yerde buluşmayı önerdiğini, sanki bir randevudaymış gibi davrandığını ve konum etiketi gönderdiğini belirtmişti.

Sungmin, kızın mesajının daha uzun ve her zamankinden biraz farklı olduğunu düşündü, ancak kızın özrüyle yatışınca olgun davranmaya karar verdi.

Tamam, öyle yapalım. Seni orada bekleyeceğim. Hyunjin-ah, seni seviyorum.

Sungmin daha önce hiç Dosan-gu'ya gitmemişti. Bitki dükkanına gelince, insanların sosyal medyada paylaşımlarını görmüş ve Hyunjin ona birkaç fotoğraf göndermişti. Sungmin, toprak saksının serin dokunuşunu düşündü. Ne yazık ki şimdi kırılmıştı. Belki de bugün yeni bir bitki ya da benzeri bir şey bulup yeni başlangıçlarını kutlayabilirlerdi.

Tam bitki dükkanına varmak üzereyken onu aradı ama telefonu açmadı. İkinci ve üçüncü kez denedi ama her seferinde telesekretere yönlendirildi. Sinirlenerek sohbetlerini kontrol etti. Son on mesajı hala okunmamıştı. Sungmin kaşlarını çattı. *Lanet olsun? Tek başıma içeri mi girmem gerekiyor?* Bir an dışarıda, sokakta durdu ama dayanılmaz sıcaklık onu ileri doğru itti. Tekrar arama düğmesine basarak ön bahçeyi geçip dükkana doğru ilerledi.

Dükkân zili çaldı. Onu, sessiz ve gür bir yeşillik karşıladı.

Raflardaki, titizlikle düzenlenmiş bitkileri incelemek için bir an durdu. Bütün bitki dükkanları böyle mi sıkışıktı? Sanki bir uzay tüneline girmiş ve Amazon yağmur ormanlarında bir yerden çıkmış gibiydi. Ama en azından burada iyi bir klima var, diye düşündü. Köşeden bir yerden, titreşen bir telefonun hafif vızıltısını duydu.

“Hyunjin? Orada mısın?”

Dükkanın derinliklerine doğru ilerlerken yolunu tıkayan geniş yaprakları sabırsızca kenara itti. Tam da bir tür tropikal macerada olduğunu düşünürken, birdenbire zeytin yeşili önlüklü bir kadın karşısında belirdi.

"Sayın Kim Sungmin, doğru mu?"

Sungmin sıçradı. Kadın ona geniş bir gülümseme fırlattı.

“Sizi bekliyordum. Ben işletme sahibi Yoohee. Sizi korkuttuysam özür dilerim.” Başını kibarca eğerek selam verdi.

Sungmin'in rahatsızlığı bir anda kayboldu. Kadını baştan aşağı süzdü ve tarzının tamamen eşsiz olduğunu takdirle düşündü. Yine de, bitki sever kadınları

sakin ve nazik bir kişilikle ilişkilendiriyordu ve bu kadının da tam olarak bu klişeye uyduğunu düşündü.

Tam bir şey söyleyecekken Yoohee ondan önce davrandı.

“Sanatçı olduğunuzu ve resimlerinizde bitkileri motif olarak kullandığınızı duydum. Eserlerinizden bazılarını görmeyi çok isterim.” Elini uzattı ve gülümsedi.

Sungmin omuzlarını dikleştirdi.

“Evet, doğru, ben bir sanatçıyım. Ve bitki resimleri de yapıyorum. Bu mekan aydınlatıcı. Çok sakinleştirici ve ilham dolu.”

Garip bir kahkahayla telefonunda sanat eserlerinin resimlerini açmak için kıpırdandı. Yoohee sabırla bekledi, sonra ekranına bakmak için yaklaştı. "Aman Tanrım, çalışmalarınıza bayılıyorum." Gülümsedi ve onaylayarak başını salladı.

Sungmin, çalışmaları, ilham kaynakları, ne kadar süredir resim yaptığı, zaman bulmakta ve yaratmak için doğru ruh halini yakalamakta yaşadığı zorluklar hakkında biraz konuştuktan sonra, Hyunjin ile planladığı buluşmayı tamamen unutarak, Yoohee'nin arkasında, çatı katına çıkan birkaç kat merdiveni tırmanırken buldu kendini.

“Bunları herkese göstermem.” Yoohee gülümseyerek arkasını döndü. “Eminim en kıymetli eşyalarınız için de aynısını yapıyorsunuzdur. Ama size özel bir tur yaptırmak istedim. Göreceğiniz gibi, bu bitki dayanıklılığın ve güzelliğin timsalidir. En zorlu koşullarda bile çiçek açar.” Merdivenlerden yukarı çıkmaya devam etti ve sonra durdu. “Gördüklerimden anladığım kadarıyla, gerçekten de size benziyor.”

“Aha. Güzel sanatı takdir eden biriyle tanışmak hoş bir duygu.”

Sungmin, hafif bir sıçramayla çatı katına çıkan merdivenin en üst basamağına inerken Yoohee'ye sırıttı. Çatının altında, odanın diğer ucundaki bir saksıya tek bir ışık vuruyordu ve tavan arası karanlıktı. Sanki bir tapınağa giriyormuş gibi yavaşça ona doğru yürüdü. Gözleri, toprağın üzerinde güzelce kıvrılan uzun saplarına takıldı—morumsu mu yoksa pembemsi miydi?—dibinde geniş, etli yapraklar doğal bir rozet oluşturacak şekilde dizilmişti. Yakından bakınca, yumuşak, tüylü kıllarını görebiliyordu.

Tek bir ışığın bitkinin üzerine düşmesiyle, tavan arası gizemli bir atmosfere bürünmüştü; tıpkı çocukken çok sevdiği fantastik çizgi filmlerden bir sahne gibiydi. Dünyada nasıl bu kadar egzotik, bu kadar büyülü bir şey olabilirdi? *İşte bu* , diye düşündü . *Eğer bu havayı yakalayabilirsem, bir başyapıt olacak.*

"Lütfen dikkatli olun."

Yoohee'nin sesi arkadan geldi. Onu görmezden geldi ve çiçeklere doğru eğildi, burnu neredeyse onlara değiyordu. Şimdi bu kadar yakınken, yapraklar en

ufak bir çizikte bile ufalanıp dağılacak gibi görünüyordu. Karnında bir sevinç dalgası hissetti. Güçlü ve sağlam olan yerine, kırılgan ve narin olanı tercih ediyordu. Lekesiz, lekesiz, saf. Hyunjin'le ilk tanıştığı anı düşünerek, parlak mor çiçekleri taşıyan zarif saplara doğru elini uzattı.

Tam parmak uçları temasa geçmek üzereyken, Yoohee arkadan sert ve etkili bir şekilde vurdu. Hafif bir çığlıkla Sungmin ağır bir şekilde yan tarafına düştü. Yoohee birkaç saniye onu izledi. Artık hareket etmediğinden emin olduktan sonra, bitkiyi incelemek için hızla öne çıktı. Esnek, çiğli yaprakları elektrik ışığı altında güzelce açılmış, parıldıyordu.

Onun küçümseyici bakışları, ayaklarının dibindeki buruşmuş bedene takıldı.

“Sana dikkatli olmanı söylemiştim.”

Yoohee, Sungmin'i ve kullanılmış küreği çatı katında bırakarak sessizce merdivenlerden aşağı indi.

—

Yoohee, dükkana yaklaşmadan önce Hyunjin'i ön bahçede sakin sakin dolaşırken gördü ve pencereden içeri baktı. Yoohee, önlüğünün ön cebinden Hyunjin'in telefonunu çıkardı. Telefon görevini tamamlamıştı.

Dükkan zili çalmadan önce Yoohee çoktan kapıyı açıp onu karşıladı. Hyunjin içeri girdiğinde gözleri faltaşı gibi açıldı. Dükkanın içi tamamen değişmiş gibiydi.

"Vay."

Her zaman bir gölgelik oluşturan geniş yapraklar, son ziyaretinden daha da kalın ve görkemliydi. Yapraklar çeşitli şekil ve boyutlardaydı, ancak durduğu girişten bakıldığında yapraklar aynı bitkiden çıkmış gibi görünüyordu. Bir an için, bir şekilde büyülü bir mekana mı girdiğini merak etti. Yeşilliklerin arasından geçerek, Hyunjin Yoohee'nin onun için açtığı sandalyeye oturdu ve sessizce telefonunu geri aldı. Alışkanlık gereği ekrana baktı, ancak hiçbir bildirim yoktu. Telefonu cebine geri koydu ve derin bir nefes aldı. Bitki yağlarının ve yemyeşil bitki örtüsünün küflü, topraksı kokusu onu sakinleştirdi.

Köşeye çekilmiş olan Yoohee geri döndü ve onun yanına oturdu.

“Bu bir tereyağı otu bitkisi.”

Hyunjin, Yoohee'nin elindeki saksıya baktı. Etli yapraklar düzgün, katmanlı bir halka şeklinde dizilmişti ve ortasında, her biri tek bir koyu mor çiçeği taşıyan birkaç uzun sap yükseliyordu. Etçil bir bitki miydi? Dolgun yaprakları biraz yumuşak ve kabarık görünüyordu; ona pulları hatırlatıyordu.

“Nem seviyesi uygun olduğu sürece bakımı zor bir bitki değil. Çiçekler bir kez açıyor; şu an çiçeklenme mevsiminde olmamız ne kadar şanslı değil mi?”

Bitkiyi uzattı.

Hyunjin, uzun ve dik saplarına dokunmamaya özen göstererek ellerini nazikçe saksının etrafına sardı. Tereyağı otu. Adını aklına kazıdı. Yoohee'nin sözlerini duyduktan sonra, küçük ve alışılmadık şekilli çiçekleri daha da değerli geldi.

"Bu kadar mı...?" diye sordu Hyunjin tereddütle.

Yoohee ayağa kalktı ve ellerini önlüğüyle silkeledi.

"Besin ihtiyaçlarını yapraklarını kullanarak küçük böcekleri yakalayıp sindirerek karşılarlar. Bu yüzden Korece'de 'böcek avcısı' olarak adlandırılırlar. İstenmeyen zararlılardan kurtulmanıza yardımcı olurlar."

Hyunjin duraksadı. "Yani... yapılabilecek başka bir şey yok mu? Bu gerçekten son mu?"

"Şey, daha sonra gelebilirsin, sana gübre görevi görecek bir şey vereyim, gerçi çok fazla ihtiyacı olmayacak. Burada bol miktarda var ve zaten yeni bir parti hazırlamam gerekiyor."

Yoohee'nin gözleri merdivenlere kaydı. Hyunjin de onun bakışlarını takip etti ve ardından elindeki bitkiye baktı. Bitkiden yayılan tuhaf bir sıcaklık hissetti.

Yoohee perdenin arkasına kayboldu. Tekrar göründüğünde, tere otu için bakım ipuçlarını detaylandıran küçük bir not tutuyordu.

"Son kez bir göz atmak ister misiniz?"

Hyunjin başını hafifçe salladı.

"Hayır, sorun yok."

Hyunjin ayrıldı ve Yoohee, dükkanın kapısını kapatmadan önce bir süre onun uzaklaşan figürünü izledi. Kapıyı kilitlediğinden emin olduktan sonra, tavandaki tüm lambaları söndürdü. Tavan arasından loş bir ışık aşağıya sızdı.

Yoohee duvardaki saate baktı. Görevini tamamlaması için iki saat yeterli olmalıydı. Karanlıkta, elindeki makaslar kısmen örtülü ay ışığı altında parıldarken işe koyuldu. Her şeyi orijinal halinden tanınmaz hale gelecek şekilde küçük parçalara ayırdıktan sonra, bahçesindeki diğerlerinin yanına koyabilirdi.

—

“Bundan tamamen emin misiniz ?”

Muayene odasında, Hyunjin'i uzun bir aradan sonra ilk kez gören doktor, endişeyle yüzünü inceledi.

“Evet, gerçekten iyiyim. İyi besleniyorum ve iyi uyuyorum. Son ziyaretimdeki halime kıyasla çok daha iyi görünmüyor muyum sizce?”

Hyunjin hafifçe öne eğildi ve ona gülümsedi. Doktor, hastasında belirgin bir iyileşme görmekten memnundu, ancak yine de bazı çekinceleri vardı.

“Stres kaynağı veya tetikleyici ortadan kalksa bile, depresyon ve uykusuzluk bir gecede kaybolmaz. Siz—”

“Artık iyi bir gece uykusu için haplara ihtiyaç duymuyorum ve zihnim olabildiğince berrak. Gerçekten çok daha iyiyim şimdi.”

Hyunjin telefonunu masaya koyduktan sonra pencerenin yanındaki sarı saksılara doğru işaret etti.

"Daha önce bana verdiğiniz petunya mükemmel bir destek oldu."

Doktor çiçeklere baktı, sonra tekrar Hyunjin'e döndü.

“Pekala, o halde sanırım bu son ziyaretiniz olabilir. Ama herhangi bir belirti gösterirseniz lütfen tekrar bana gelin.”

Hyunjin ayağa kalktı, başını eğdi ve odadan çıktı, doktoru şaşkın bir halde bıraktı. Resepsiyoniste veda etti ve ana girişten çıkarken bile, kapının üzerinde kalın beyaz harflerle BRIGHT HEARTS PSYCHIATRY CLINIC yazmasına rağmen telefonu sessiz kaldı. Gözleri akıllı saatine kaydı; kalp atış hızı sabit kalmıştı.

Hyunjin, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle derin bir nefes aldı ve verdi.

3

CERBERUS ODOLLA

"**Bunca şey arasında** neden bir bitki dükkanı?"

Yoohee, işten ayrılıp kendi işini kuracağını meslektaşlarına söylediğinde, herkes ona aynı soruyu sordu.

“Bitki satarak para kazanabiliyor musun ki? Neden bir kafe falan açmıyorsun?”

Yoohee omuz silkti.

“Bu gerçekten yapmak istediğim şey. Ve eğer hiç denemezsen, asla bilemezsin, değil mi? Elimden gelenin en iyisini yapacağım.”

Dosan-gu'nun kenar mahallelerinde bir yer kiraladığını söylediğinde, yakın olmadığı kişiler bile bir şeyler söylemeye başladı. "İnsanların özellikle ziyaret etmek için yolunu değiştireceği türden, çekici, havalı bir mahalle değil," diye alay ettiler ve eklediler ki, sadece onun iyiliğini düşünüyorlardı. Herkes iş kurmaya uygun değildi ve o sadece ofiste çalıştığı için bu konuda ne bilebilirdi ki?

Yoohee onların sözlerini kulaklarından silip attı. Keşke her böyle yorum için bin won alabilseydi, diye düşündü içten içe. Bu daha faydalı olurdu. Elbette bu düşüncelerini kendine sakladı.

Emlakçılar bile şüpheciydi. " *Ha?* Çiçekçi mi? Nereden müşteri bulacaksın?" Ama Yoohee hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı. Bu, çocukluğundan beri yapmak istediği, sevdiği tek şeydi. Sonunda hayallerinin peşinden gitme cesaretini toplamıştı ve kolay kolay pes etmeyecekti.

Çocukken, yol kenarında güzel bir kır çiçeği gördüğünde sevinçten çığlık atardı. Oyun zamanında, oyun alanının bir köşesine çömelip çatlak betondan çıkan bir çimen yaprağını incelemekten keyif alırdı. O kadar küçük bir alanda nasıl hayatta kalmayı başarmıştı? Aç mıydı acaba? diye kendi kendine merak ederdi.

Ergenlik çağına geldiğinde de hiçbir şey değişmedi. Herkes arkadaşlarıyla vakit geçirirken, o zamanını bitkilerle geçirmeyi tercih etti.

Hayvanların veya insanların aksine, bitkiler yer değiştirmezdi. Tohumlarının düştüğü her yere kök salarlardı. Bu, ne yazık ki asla seçme şanslarının olmadığı bir şans oyunuydu. Ancak en zorlu koşullarda bile dirençli kalırlardı ve Yoohee buna hayrandı. Ona göre, bir bitki, sadık bir arkadaş gibi, rahatlatıcı bir varlıktı.

Ortaokulun ilk gününde, geniş yeşil alanı ve binanın etrafına dizilmiş saksı çiçeklerini görünce kalbi heyecanla çarpmıştı. Dersler zorlayıcıydı, ama okul görevlilerinin özenle baktığı güzel menekşeler ve laleler her zaman yüzüne bir gülümseme getiriyordu. Herkesin de onun sevgisini paylaştığına inanmaya başladığı anda, bir grup erkek çocuğunun çok sevdiği laleleri koparıp, ezip, vahşice çiğnediğine şahit olmuştu. Bir anda dünyası başına yıkılmıştı.

Çalışma masasına **yaslanmış olan** Yoohee'nin gözleri, siyah bir sırt çantasının üzerindeki monstera yaprağı şeklindeki anahtarlığın bir sarkaç gibi sağa sola sallanmasını izledi. Sahibi, saçlarını yüksek bir atkuyruğu şeklinde toplamış ortaokul veya lise öğrencisi bir kızdı ve dükkanda dolaşıyordu. Yoohee, kızın alışılmadık mor kareli üniformasına baktı, düşünceleri kendi okul günlerine kaydı. Acaba o da aynı yaşlarda mıydı... ne kadar uğraşsa da silemediği anılar yaşamaya başladığı zamanlarda? Elini göğsüne götürdü, bakışları sallanan monstera yaprağına ve kızın uçuşan eteğine döndü ve kalbi sıkıştı.

Minha, yemyeşil bitki örtüsünün arasında duruyordu , gözleri hayretle açılmıştı ve her köşeyi bucağı hafızasına kazımaya çalışıyordu. Sejin şehrinin kenarındaki bu bölgedeki her şey onun için yeniydi, ama bu dükkan *özeldi* . Gerçekten burada olduğuna inanamıyordu. Nam-in şehrinden iki saatlik yolculuk yapma kararı anlık bir karardı. Babasının öğrenmesini istemiyorsa, yakında ayrılmalıydı. Ama sanki bacakları yere mıhlanmış gibiydi.

Binlerce bitkiyle çevriliydi, birçoğunu hayatında ilk kez görüyordu. Bitkiler, hafif güneş ışığında parıldayarak dikkatini çekiyordu. Mevsimlerin değişmesinin üzerinden çok zaman geçmemişti ama dükkan çoktan rahat bir sonbahar havasına bürünmüştü. Minha'nın bakışları sarı çiçek saksılarının üzerinden geçti ve duvardaki cam vazolar içindeki zarif gümüş ot buketlerine takıldı. Gümüş otun uzun başaklarının belirgin bir koku yaymadığını bilmesine rağmen, Minha yine de koklamak için onlara doğru yaklaştı. Burnunu gıdıklayan bir hapşırıkla hızla geriye doğru adım atarken, gözleri zeytin yeşili bir önlük giymiş, köşede tüylü görünümlü çiçekler düzenleyen dükkan sahibiyle karşılaştı.

Yoohee, Minha'nın hapşırığını bastırmak için yüzünü buruşturduğunu gördü . Kız ilk içeri girdiğinde, heyecanla dükkânın farklı yerlerinin fotoğraflarını çekerken, Yoohee onun çok küçük bir çocuk olduğunu düşünmüş ve ebeveynlerinin de müşteriler arasında bir yerlerde olup olmadığını merak etmişti. Ancak şimdi daha yakından baktığında, Minha'nın ince yüzündeki hatların biraz daha olgunlaştığını fark etti.

Minha özür dileyen bir yüz ifadesi takındı. Yoohee cebinden birkaç mendil çıkarıp ona uzattı.

"Özür dilerim, burası biraz tozlu."

“Ah, çok teşekkür ederim! İyiyim,” diye yanıtladı Minha burnunu sertçe silerek. Yoohee işine geri dönmek üzereyken Minha tekrar konuştu, sesi tiz ve

çan gibiydi.

"Affedersin…"

Yoohee arkasını döndü. Elindeki mendili katlayan Minha, yakındaki bir rafa yayılmış bir bitkiyi işaret etti.

"Genellikle bu kadar büyük olurlar mı?" Kollarını açtı. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim!"

Daha yakından bakmak için yaklaştı. Bitkinin yaprakları neredeyse tavana değiyordu.

“Aha—bu bir monstera. Tıpkı anahtarlığınız gibi,” dedi Yoohee, kızın sırt çantasını işaret ederek. “Parlak, dolaylı ışığı severler ve nemli bir iklimde iyi yetişirler. Bunları doğru yaptığınız sürece, herkes uzun ve sağlıklı bir monstera yetiştirebilir. Şuradaki bitkiyi görüyor musunuz? O bir banyan ağacı. Yaprakların rengindeki farkı fark ettiniz mi? Daha yukarıda olanlar daha fazla ışık alıyor.”

Minha dikkatle dinliyor, bitkilerin isimlerini kendi kendine mırıldanıyordu. Yoohee onu ilgiyle izliyordu. Gençler nadiren tek başlarına dükkanına gelirlerdi, hele ki hafta içi öğleden sonra hiç gelmezlerdi. Yoohee, Minha'nın bitkilere olan coşkusunu gözlemledikçe, son çekinceleri de ortadan kalktı.

“Etrafta dilediğinizce dolaşabilirsiniz. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana bildirin. Ayrıca, isimlerini merak ediyorsanız, saksıların yanındaki küçük el yazısı etiketlere bakın.”

Minha hemen eğilip baktı. Sanki bir şey hatırlamış gibi, Yoohee'ye tekrar seslendi.

“Şey, burada biraz kalmak istiyorsam bir şey satın almam gerekiyor mu? Gerçekten yeterli harçlığım yok; sadece etrafa bir göz atsam olur mu… Yani, param yok değil ama oldukça uzakta yaşıyorum… ve buradaki her şey… pahalı görünüyor. Yani…”

“Hiç endişelenmeyin. İstediğiniz gibi gezebilirsiniz. Sadece çiçek açan bitkilere dikkat edin. Bir dahaki sefere bir şey almak isterseniz, birçok uygun fiyatlı seçeneğimiz de var. Mesela şu güzel olan bin won, diğeri ise üç bin won.”

"Anlıyorum…"

"Acele etmeyin, sorularınız olursa burada olacağım."

Yoohee, Minha'ya bir gülümseme göndererek perdenin arkasında kayboldu. Minha, onun uzaklaşan sırtını izledi. Ne kadar hoş bir bayan, diye düşündü. Yoohee'nin sakin, yatıştırıcı sesini beğenmişti ve önlüğündeki kir lekesi bile onu daha da havalı ve soğukkanlı gösteriyor gibiydi.

Büyüyünce onun gibi olmak istiyorum .

Minha, son birkaç aydır evinden bir saatlik otobüs yolculuğu mesafesindeki Sejin Şehri Gençlik Kariyer Deneyim Merkezi'ne düzenli olarak gidiyordu.

Ancak kariyer yolunu ciddi olarak düşünmek yerine, asıl istediği şey mahallesinden uzaklaşma fırsatıydı.

Bugünkü seansı kaçırdığına hiç pişman değildi. Fotoğraflarda defalarca hayran kaldığı dükkanın içinde olmak, adeta bir hayalin gerçekleşmesiydi. Sanki her köşesini biliyormuş gibi hissediyordu. Yapraklarla kaplı ve eğik güneş ışınlarıyla aydınlatılmış orta alan, tam da beklediği gibiydi.

Dükkândaki her eşyanın kendine ait bir yeri varmış gibi görünüyordu, ancak soğuk veya seçkin bir hava yaratmaktan çok uzak, dükkân son derece davetkâr bir atmosfere sahipti. Belki de bu, bitkilerin doğasında vardı. Yoohee'nin güvencesi sayesinde Minha, rahatça gezinirken bir yandan da bir şeyler satın almak istiyordu. Belki de beş bin won kadar ayırabilirdi, diye düşündü parmakları cebindeki cüzdanı dürterken.

Bütçesine uygun bir şey aramak yerine, kendini dev monstera bitkisine geri dönerken buldu. Uzun, yayılmış sapları ve coşkuyla açılmış yaprakları ona bir sakinlik hissi verdi. Nadir renklere sahip monsteralar piyasada yüksek fiyatlara satılabiliyordu, ancak etkileyici yüksekliğine hayran kalırken, aklına renk çeşitliliği değil, bu bitkilerin gelişmesi için ne kadar özenli ve sürekli bakıma ihtiyaç duyduğu geldi. Açıkçası, bu muhteşem bitkiye çok iyi bakılıyordu.

Minha, evdeki bahçedeki küçük ağacı düşündü. Kendisinden daha kısaydı ve hatırlayabildiği kadarıyla hep oradaydı. Kimse ona bakmaya zahmet etmemişti ama bir şekilde her kışı atlatıp baharda yeni tomurcuklar veriyordu. Ağacın türünü bilmiyordu ama ne zaman üzülse, onun yanına gider, minik gölgesinin altında hıçkırarak ağlardı. Arkadaşlarına anlatamadığı her şeyi yapraklarına fısıldardı. Ve etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için gizlice etrafına bakındıktan sonra, oturup gövdesine yaslanır, ellerinin ve kollarının arkasındaki acıyı dindirmek için hafifçe üflerdi. Bunu mevsimler boyunca, ister yoğun kar yağsın ister yazın en sıcak günlerinde, ensesinden terler süzülürken yapardı. Ve yatağında hareket edemez halde yatarken, penceresinin dışındaki küçük ama sağlam ağacı, parlak yeşil yapraklarını düşünürdü. O zaman acısı dağılır ve kalbi sakinleşirdi.

Düşüncelere dalmış olan Minha, başını kaldırıp tekrar gümüş renkli ot demetlerinin yanında olduğunu fark etti. Yoksa bunlar kamış mıydı? diye düşündü. İkisini birbirinden nasıl ayırt edeceğini bilmiyordu ama dayanıklı ve dirençli olduklarını biliyordu. Evinin karşısında, aynı uzun, ince bitkilerle dolu bir tarla vardı. Hepsi aynı boyda ve aynı renkteydi. Acaba gerçekten canlılar mı diye merak etmeden edemedi. Birçok kez oraya sığınmış, ancak kısa süre sonra eve geri dönmek zorunda kalmıştı.

Minha, yumuşak, tüylü başlarına dokunmak için parmağını uzattı. Dükkan bu kadar güzel gümüş rengi otu nereden bulmuştu? Genç olanlar da bu kadar güçlü müydü? Başını yana eğerek, esintideki minik hareketlerini yakalamaya çalıştı. Ağır at kuyruğu savruldu ve bir şeye takıldı.

Geriye doğru irkildi ama çok geçti. Vazo büyük bir gürültüyle devrildi ve içindeki gümüş renkli ot demeti yere saçıldı. Panik içinde eğilip onları toplamaya çalıştı.

“Hayır, bırak onu…”

Yoohee, dükkanın arka tarafını müşteri alanından ayıran yeşil perdelerin aralığından başını uzattı. Hâlâ şokta olan Minha yere yığıldı.

Yoohee, onu ayağa kaldırırken, "Yaralandın mı? Kırık camlara dikkat et," dedi.

Yer nemliydi ve Minha'nın kolu dokunulduğunda ıslaktı. Yoohee, kıyafetlerine yapışmış cam parçaları olup olmadığını kontrol etmek için kızın kollarını hafifçe sildi. O sırada Minha'nın bileklerinden kollarının tamamına uzanan hafif izleri fark etti. Bakışlarını fark eden Minha kıvranarak geri çekildi ve atkuyruğunu düzeltmek için elini uzattı.

“Teşekkür ederim. Çok özür dilerim… vazo…”

Yoohee özür dilemesini el sallayarak geçiştirdi. "Endişelenme. Kazalar olur."

Köşeden bir süpürge aldı ve alışılmış bir ritimle kırık cam parçalarını süpürdü. Minha, Yoohee'nin onun için açtığı sandalyeye oturdu ve sessizce izledi. *"Her şey yolunda, her şey yolunda* ," diye kendi kendine söyledi. Yoohee perdelerin arkasından bir hortum çıkardı ve kalan kırık cam parçalarını temizlemek için zemine su püskürttü.

"Beğendiğin bir şey gördün mü?" diye sordu.

Minha, kendisine hitap edilince irkildi.

“Şey, evet. Monstera'yı ve gümüş otunu çok seviyorum—adı öyle miydi?—çok tüylü. Ve…” Minha, etiketlerde okuduğu diğer bitki isimlerini hatırlamaya çalışarak dükkânın etrafına bakındı.

Yoohee gülümsedi. Böyle bir anda kızın hâlâ bir çocuk olduğu çok açıktı. Düşünceleri, kollarındaki uzun, biraz solmuş izlere takıldı. Kız farklı bir kasabadan geldiğini söylemişti; dükkana özel bir yolculuk yapmış olmalıydı. Yoohee, çantasındaki monstera anahtarlığına tekrar baktı. *Görünüşe göre zor bir dönemden geçiyor. Günleri daha kolay atlatmasına yardımcı olacak bir şeye sahip olmak güzel olurdu.*

“Haklısın, bunlar gümüş otu. Dökülenleri topladım, o yüzden üzülme. Şu küçük olanı ister misin?”

Yoohee, kendisinden biraz daha büyük küçük bir kabın içinde duran, yuvarlak bir çakıl taşına benzeyen bir şeyi uzattı. Minha'nın gözleri kocaman açıldı.

“Çok şirin, değil mi? Bu bir lithops, daha yaygın olarak bilinen adıyla canlı taş. Bir tür sukulent olduğu için ilkbahar ve yaz aylarında çok hareketli değil. Ama sonbahar ve kış gelince çiçek açıyor. Çakıl taşına benziyor, değil mi? İşte böyle kamufle oluyor.”

Minha nefes nefese kaldı. "Gerçekten taş sandım."

Ona dokunmak istercesine elini uzattı, ama Yoohee onu geri çekti.

“Ah, lütfen dürtmeyin. Yaprakları hassas ve kolayca eziliyor. Tohumlarını geçen kış ektim ama çok iyi büyüdüler, bu yüzden her birini ayrı ayrı saksılara diktim. Burada birkaç tane daha var. En çok beğendiğinizi seçebilirsiniz.”

Yoohee küçük bir tabureye üç saksı koydu. Minha her birine yakından baktı, özellikle sarı-yeşil desenli olana odaklandı. Ortasında küçük bir yarık vardı, sanki konuşmak üzere olan minik, inatçı bir ağız gibiydi. Minha yukarı baktı ve işaret etti.

“Bu çok güzel,” dedi Yoohee. “Yakında çiçek açacak gibi görünüyor.” Saksıyı alıp masanın üzerine koydu. “Unutmayın, nazik bakıma ihtiyaçları var. Eğer çok kötü bir şekilde ezilir veya çizilirse, iyileştirmek zor olur.” Saksıyı plastik bir bardağa yerleştirdi ve Minha'nın eve taşıması için saplı sağlam bir taşıma çantası yaptı.

Minha'nın kendisine baktığını fark edince gülerek, "Bu kadar büyüleyici mi?" diye sordu.

“Gerçekten de öyle! Bir bitkinin bu kadar özenle paketlendiğini hiç görmemiştim… Çok teşekkür ederim!”

Minha, adımlarında bir neşeyle dükkandan çıktı. İki kadın içeri girerken yanından geçerken, zil başının üzerinde çıtır çıtır çaldı. Bahçede, başıboş kediler yerlerinden kalkıp esnediler. Minha irkildi. *Aman Tanrım* ... Saati unutmuştu.

Dükkanın önünde dururken, telefonuna hızlıca baktı. Neyse ki, cevapsız arama yoktu. Ama endişe giderek artıyordu. Dosan-gu'dan eve dönüş yolculuğu için yeterince zaman ayırmamıştı. Çantasını sıkıca tutarak otobüs durağına doğru aceleyle yürüdü. Rüzgar soğuktu ama terlemeye başladığını hissedebiliyordu. Kafasında düşünceler dönüp duruyordu. Sınıf öğretmeni, gençlik merkezindeki bugünkü dersi atladığını öğrenecek miydi? Sınıf öğretmeni annesiyle nadiren iletişime geçerdi, ama ya bugün, özellikle de bugün, ona mesaj atmayı seçerse? Ya babası konuşmayı duyarsa? Midesi bulanmaya başladı.

Minha durağa yaklaşırken başını kaldırdı, ancak otobüsün yanından ağır ağır geçtiğini gördü. Sinirle ayaklarını yere vurdu; şimdi daha da geç kalacaktı! Birkaç acı dolu dakika sonra, bir sonraki otobüs geldi ve iki kez aktarma

yaptıktan sonra nihayet Nam-in şehrine giden ekspres otobüse bindi. Koltuğunda kıpırdandı. *Lütfen, lütfen. Umarım babam eve geç gelir.* Sadece bugünlük, sarhoş gelip ortalığı karıştırsa da, ya da onu her zaman ürperten bir şekilde bakan o amcalarla gelse de umurunda olmazdı. Yeter ki eve ondan sonra geldiğini yakalamasın.

Otobüs otobanda ağır ağır ilerliyordu, ama uzakta güneş çoktan dağların ardında batıyordu. Minha, evine yakın durağa götürecek şehir otobüsüne bindiğinde saat yediyi geçmişti bile. Otobüsün bu kadar yavaş hareket etmesinden ilk kez bu kadar rahatsız olmuştu. Terden sırılsıklam olmuş eli, çantasının sapından kaydı.

Sonunda kapısına vardığında Minha derin bir nefes aldı. Çantayı sırt çantasının içine mi saklamalıydı? Litopsların ezilmesinden korkuyordu. *Düşün Minha!* Dükkândaki güzel bayan ona nazik olmasını söylemişti, ama eğer böyle içeri sokarsa ne olacağını bilmiyordu. Nereye saklayabilirdi? Nasıl açıklayabilirdi...

"Kim Minha."

Arkasından sert bir ses yankılandı. Minha'nın kalbi sıkıştı. Yavaşça başını çevirdi.

Gözleri, babasının elindeki siyah plastik poşete takıldı; babası terlikli ayaklarını ona doğru sürüklerken poşet şişelerin şıkırtısıyla şıngırdadı. Babasının bakışlarının kendi elindeki poşette olduğunu hissedebiliyordu.

Litops yaralanırsa onu kurtarabilecek miydi? Vücudundaki her kas, her hücre gerildi. Gözlerini sıkıca kapattı, olacaklara karşı kendini hazırladı.

Ertesi sabah, Yoohee dükkanın basamaklarında durmuş, kollarını kavuşturmuş bahçeyi inceliyordu. Her şey iyi büyüyor gibiydi, ancak birkaç verimsiz alan da vardı. Normalde, muson yağmurlarından sonra işe koyulur, toprağı tırmıklar ve yabani otları yolardı, ama bu yıl yağmur devam etmişti ve sonra çok meşgul olmuştu. Yoksa fazla mı gübrelemişti? diye düşündü, bakışları geniş, kızıl tonlu toprak alanlarını tararken.

Bahçeyi sürmek zor bir işti ama Yoohee bundan zevk alıyordu. Nemli toprağın çıplak ellerine değmesinin tadını çıkarıyordu. Biraz kirlenmekten de rahatsız olmuyordu; ellerini yıkayıp kıyafetlerini yıkayabilirdi. Eldivenle toprağı doğru düzgün hissedemezdi, altındaki parçaların hala işe yarar olup olmadığını da anlayamazdı. Yoohee, bahçeciliğe başladığından beri, zehirli olanlar hariç, bitkileri her zaman çıplak elleriyle tutmayı tercih etmişti.

Yoohee zihninde bahçeyi dört bölüme ayırdı ve nereden başlayacağına karar vermeye çalıştı. Kış yakında gelecekti. Dış mekan bitkilerinin bazıları hayatta kalacaktı; diğerleri ise pek iyi durumda olmayacaktı. Her halükarda, her şeyi bir günde bitiremeyecekti. Süreci kaydetmenin faydalı olabileceğini düşünerek telefonunu çıkardı.

Telefonunun sürekli bildirim sesi çıkarmasından hoşlanmadığı için e-posta ve sosyal medya bildirimlerini kapatmıştı, yine de bazen bir aksaklıktan kaynaklanan rastgele bir bildirim alıyordu ve bugün de o günlerden biriydi.

Instagram uygulamasını açtı. Mesajlarını hiç kontrol etmemişti çünkü birine cevap verdiğinde herkese cevap vermek zorunda kalıyordu ve mesaj sayısı çok fazlaydı. Tam uygulamadan çıkmak üzereyken birkaç yeni mesaj geldiğini gördü. Kullanıcı adını, Ha11'i tanımadı ama kim olursa olsun, tek seferde ondan fazla mesaj göndermişti.

"Lütfen bana yardım edin" oldu.Merakla sohbeti açtı. Gördüğü ilk kelimeler Aşağıda neredeyse birbirinin aynısı birkaç fotoğraf vardı. Yoohee birini büyütmek için tıkladı. Ortasından yumruk yemiş gibi görünen sarı-yeşil bir lithops bitkisiydi. Saksısından toprak dökülmüş ve saksı çatlamıştı.

Fotoğrafların geri kalanı da temelde aynıydı, bitkiyi biraz farklı açılardan gösteriyordu. Yoohee sayfayı en üste kaydırıp mesajları okudu.

> Lütfen bana yardım edin, ne yapacağımı bilmiyorum.

Yoohee duraksadı. Lithopsların çiçek açmasını beklediği için onları satmak üzere raflara koymamıştı. Bir tanesini verdiği tek kişi...

Yoohee sohbet ekranına baktı. Kız çevrimiçiydi. Sanki ne diyeceğini bilemiyormuş gibi, sürekli beliren ve kaybolan yazma göstergesine baktı. Bitki tek bir gecede nasıl bu kadar kötü hasar görebilirdi? Yoksa saksıyı paketlerken hata yapan Yoohee miydi?

İki yeni mesaj geldi.

> I
>
> Ben değildim.

Yoohee, yüksek atkuyruğu takmış kızı ve bitkilere bakarken gözlerindeki ışıltıyı hatırladı. Kız neden *"Ben değildim"* demişti?

Yoohee bir yanıt yazdı.

> Dükkana tekrar gelebilir misiniz? İstediğiniz zaman gelebiliriz.

Minha masasının üzerindeki takvime göz attı . Dün olanlardan sonra ev hapsindeydi. Babasına yalvarıp bitkinin hediye olduğunu ve ona para harcamadığını anlatmıştı ama babası ona inanmamıştı. Her zamanki gibi büyük bir öfke nöbeti geçirmiş,

onu kendi emeğiyle kazandığı parayı israf etmekle suçlamıştı. Dünkü cehennem sonsuza dek sürmüş gibiydi. Minha, canlı taşı içeren çantanın tavana fırlatılmasını dehşet içinde izlemişti; çanta ölümcül bir gürültüyle yere düştüğünde, içinde derin bir yarık açıldığını hissetmişti.

Babası ve arkadaşları her zaman bir çocuğu terbiye etmenin en etkili yolunun dayak olduğunu söylerdi. Minha ancak kendini buna katlanmaya zorlayabiliyor, gözünü kırpmamaya çalışıyordu. Ama kıymetli hediyesi olan, bakmaya söz verdiği bitkinin acımasızca yok edildiğini görünce, bu sefaletten asla kurtulamayacağı korkusuyla yeniden sarsıldı. *Canlı taş hayatta kalabilecek mi?… Ben de kurtulabilecek miyim?* İçinde derin, öfkeli bir acı yükseldi.

Bitki dükkanı sahibinin bir müşteriden gelen özel mesajları okuyabileceğini düşünmenin çok düşük bir ihtimal olduğunu biliyordu, ama başka ne yapacağını da aklına getiremiyordu.

Minha, Yoohee'nin cevabını tekrar tekrar okudu. Bir yanıt alacağına pek inanmamıştı ve bu, yeni bir ikilemle karşı karşıya olduğu anlamına geliyordu. Babasının öfkesi yatışana kadar onun etrafında dikkatlice dolanmak zorunda kalacaktı. Önümüzdeki birkaç ay içinde dükkanı ziyaret etmeyi düşünmek bile imkansızdı.

Bu onun ilk ev hapsi değildi. Peki neden bu sefer kendini daha da kötü hissediyordu?

—

YOOHEE BAŞKA BİR MESAJ DAHA GÖNDERDİ .

Litopları bırakın. Sadece uğrayın.

Önceki gibi, bu da hemen okundu ama yanıt gelmedi. Gün boyunca Yoohee, müşteriler arasında telefonuna göz atmaya devam etti ama telefon sessiz kaldı.

Geri dönecek. Yoohee ne kadar süreceğini bilmiyordu ama kızı tekrar göreceğinden emindi. Ve gerçekten de, kızın şüphelendiği gibi yardıma ihtiyacı varsa, elinden gelenin en iyisini yapacaktı.

Koş! Choi Yoohee! Koş!

Zihninde uzaktan yankılanan bir ses duydu ve Yoohee istemsizce başını çevirdi. Gürültülü kahkaha, koyu yeşil üniformasına sıçrayan gizemli sıvı—kendi anıları bir kez daha aklına geldi. O zamanlar, seslerini duymamazlıktan gelmeye ve yürümeye devam etmeye zorlamıştı kendini… *Ben değildim* . Bunu sayısız kez söylemişti ama kimse ona inanmamıştı.

Bulanık görüntüler arasında bir yüz netleşti ve Yoohee gözlerini kapattı. Kızın neler yaşadığı hakkında hiçbir fikri yoktu, ama ona yardım etmeye kararlıydı.

Lateks eldivenlerini takan Yoohee, üst kattaki çatı katına çıktı. Sıkıca kapatılmış iki torba toprak ve diğer organik malzemeyi geçerek perdeleri açtı ve küçük, bitişik seranın kapı kolunu itti. İçeride, saksılardaki ağaçlar eşit aralıklarla sıralanmıştı. Yoohee bir ağacın önünde durdu. Sapından tehlikeli bir şekilde sarkan sarı-beyaz bir çiçeğin altında, iki yuvarlak, yeşilimsi meyve vardı. Henüz tamamen olgunlaşmamışlardı. Yoohee onları şimdi hasat etmeli miydi diye düşündü. *Hmm. Belki de etmemeli* . Maksimum verimliliklerini sağlamak için birkaç gün daha bekletmek daha iyi olurdu.

Büyümelerini kontrol etmek için onları hafifçe çevirdi. Bu sefer meyveleri tercih ederse, onları önümüzdeki iki üç yıl boyunca tekrar kullanamayacaktı, ama sorun değildi. Her zaman olduğu gibi önemli bir amaca hizmet etmeleri daha önemliydi. Yeşil meyvenin pürüzlü kabuğunu nazikçe okşadı ve tekrar telefonuna baktı.

—

"HÂLÂ ONLARA MI BAKIYORSUN ?"

Polis memuru Park, Dokyung'un masasındaki çıktı yığınına göz attı. Dokyung aniden başını kaldırdı.

“Neden? Bir şey mi buldunuz? Bir tanık mı?”

“Hayır, hayır. Öyle bir şey yok. Sadece soruyordum…”

Telaşlanan Polis Memuru Park, ellerini sallayarak geri çekildi. Dokyung'un gözleri hayal kırıklığıyla bulutlandı. Başını kaşıyarak sandalyesine geri çöktü.

“Mutlaka bir şey olmalı… Bir ipucu bir yerlerde…”

Kalemini defalarca tıklattı ve kendi kendine mırıldandı. Tam o sırada Yüzbaşı Yim masasına geri döndü.

"Bu davaları rafa kaldırmaya zaten karar vermedik mi? Hadi ama, zaten yeterince meşgulüz. Üstelik elimizde bir ceset bile yok!" diye çıkıştı.

“Ama biraz garip değil mi sizce?” diye yanıtladı Dokyung. “Ziyaret ettikleri yerlerde bazı örtüşmeler var. Bu soruşturma başlatmak için bir gerekçe değil mi? Keşke bu davalar en başından bana verilmiş olsaydı…” Çıktıları eline aldı.

“Size söylemiştim, bu belgeler imzalandı. Zaten buradaki, hatta Annam şehrindeki kayıp kişilerin çoğu yurt dışına kaçan kişiler. Her birini tek tek araştıramayız; her yıl binlerce vaka alıyoruz!”

Kaptan Yim elini masaya sertçe vurdu. Neredeyse bağırıyordu. Kaşlarının çatıldığını gören Dokyung, tekrar denemeden önce boğazını temizledi.

“Bence bu konuyu biraz daha derinlemesine incelemeye değer. Bakın, hepsinin bu dükkanı ziyaret etmiş olması garip değil mi?”

Bitki Dükkanı'nın fotoğrafını işaret etti . Yüzbaşı Yim fotoğrafa baktı ve iç çekti.

“Pekala, diyelim ki haklısınız. Hepsi o durumdan geçti—peki ne olmuş yani?”

"Bu da araştırılmaya değer olduğu anlamına geliyor, değil mi?"

Kaptan Yim bıkkınlıkla homurdandı. Telefonunu çıkarıp ekrana hızlıca dokundu ve telefonu Dokyung'un yüzüne doğru uzattı. Bu, Bitki Dükkanı'nın Instagram sayfasıydı.

“Bakın! Ben bile onları takip ediyorum. Sejin şehrinde yaşayan herkes o dükkana en az bir kere gitmiştir, değil mi? Hatta insanlar uzaktan bile geliyorlar. Memur Park, ona söyleyin!”

Yüzbaşı, konuşmayı sessizce izleyen Subay Park'a döndü. Kendisine hitap edilmesinden irkilen genç subay, bir an donakaldıktan sonra omuzlarını dikleştirdi.

"Evet, efendim. Ben de oraya gittim. Kız arkadaşım gitmek istedi."

“Bakın! Dedektif Cha, bu gibi konularda daha güncel bilgilere sahip olmalısınız. Ben, Polis Memuru Park, ikimiz de orada bulunduk. Kayıp kişilerin de orada bulunmuş olması neden bu kadar şaşırtıcı?”

Aman Tanrım. Burası bir bitki dükkanı mı yoksa orman mı?*Dokyung kendi telefonundan Instagram'ı açtı ve dükkanı aradı*. Sayfalar rengarenk çiçekler ve sıra dışı ağaçlarla doluydu; bunların çoğunu daha önce hiçbir yerde görmemişti.

"Size söylüyorum, her şeyi yanlış anlıyorsunuz," diye çıkıştı Yüzbaşı Yim.

Patronunu umursamayan Dokyung, gözlerinde kurnaz bir parıltıyla akışı taradı. Gönderiler planlanmış gibiydi; her gün aynı saatlerde yükleniyordu. Hepsinin de çok sayıda beğenisi vardı.

Üzerinde bolca fesleğen ve nane bulunan saksıların fotoğrafına baktı. Tarihe baktı: yaklaşık geçen yıl bu zamanlar. Dokyung kaşlarını çattı.

Bunlar, yetiştirmeyi denediği ama başaramadığı aynı otlardı. Tohumdan yetiştirmekte ısrar etmişti—bahçıvanlık işinin özü bu değil miydi zaten?—ama bir ay geçmişti ve en ufak bir yeşillik belirtisi bile yoktu. Yeterince sulamadığını düşünerek, her gün bolca sulamaya başlamıştı. Ama birkaç hafta sonra, sağlıklı bir şekilde büyüyen tek şey küf olmuştu. Bıkmıştı ama pes etmemişti, yakındaki bir çiçekçiden birkaç saksı ot almıştı, ancak pencere pervazına yerleştirdikten sonra yaprakları solmaya başlamıştı. "Gözlenen tencere asla kaynamaz" atasözünü hatırlayarak taktik değiştirmiş ve saksıları kendi hallerine bırakmıştı, ama yine de solmuşlardı.

Siyah kökleri ve buruşmuş yapraklarının can sıkıcı görüntüsü zihnine kazınmıştı. Kaşlarını çatarak, Bitki Dükkanı'ndaki otların fotoğrafını büyüttü .

Bunlar gerçekten fesleğen ve elma nanesi miydi? Bu kadar gür ve bol büyüyebileceklerini hiç bilmiyordu. Dokyung'un midesi bulandı. Neden o da böyle sonuçlar alamıyordu?

Dokyung'un asık suratını gören Yüzbaşı Yim, "Ne? Şüpheli bir şey mi buldunuz?" diye sordu.

“Ah—hayır, bir şey yok. Sanırım bitkilerle aram pek iyi değil,” diye mırıldandı Dokyung, gözleri danışma talepleri için kullanılan e-posta adresinde takılı kalmıştı. “Dükkanın popüler olduğunu kabul ediyorum,” dedi telefonunu kenara koyarak, “ama içimden bir ses bir şeylerin ters gittiğini söylüyor. Ve bölgede çok fazla güvenlik kamerası olmaması da ne kadar uygun değil mi?”

"Öyle mi?" diye yanıtladı Yüzbaşı Yim dalgın bir şekilde.

"Evet, neredeyse şehrin sınırında."

Yüzbaşı Yim bıkkınlıkla başını salladı.

“Pekala, peki. Ne yaparsan yap, diğer işlerini aksatmamaya dikkat et. Bunu bırakmanı söylesem dinlemeyeceksin zaten. Ama şunu unutma, sadece haftanın sonuna kadar vaktin var.”

Dokyung cevap vermedi. Çıktılara bakıyordu. İnsanların sadece birkaç berbat bitki görmek için buralara kadar gelmelerini sağlayacak kadar buranın ne özelliği vardı ki?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. Yakında izin günü olacaktı. Her şey bir yana, Kaptan Yim ona hiçbir zaman sosyal medya meraklısı biri gibi gelmemişti. Onun gibi birini dükkanın takipçisi olmaya iten ne olabilirdi ki?

—

Minha bitki dükkanına vardığında öğle vaktiydi. İçerisinin kalabalık görünmesi ve bahçede birçok insanın dolaşması onu biraz tedirgin etti. Ancak bu onun tek şansıydı; başka bir gün geri dönemeyebilirdi.

Yakınlarda tembel tembel uzanan kediler, Minha girişe yaklaşırken gözlerini yarı aralayarak ona baktılar. Minha dışarıda tereddüt etti, ancak çok geçmeden Yoohee dışarı baktı ve onu fark etti. Hızla onu içeriye aldı. Birkaç hafta önceki ilk ziyaretinde olduğu gibi, Minha okul üniformasını giymişti ve monstera anahtarlığı sırt çantasına takılıydı.

“Litops kuşunu kurtaramayız. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Diğer müşteriler yavaş yavaş dışarı çıkmıştı; dükkânda artık sadece Minha ve Yoohee kalmıştı. Minha başını öne eğerek onayladı.

Yoohee, kızın yüz ifadesini perçemlerinin altından tam olarak göremiyordu ama üzüntüsünü hissediyordu. Litops'a bunu kim yapmıştı? Sormak istedi ama

Minha anlatmaya hazır olana kadar beklemeye karar verdi. Yoohee, önlüğünün cebindeki mendil paketini elinde yokladı.

“Keşke babam dursa… ve…”

Minha, kızarmış gözlerle Yoohee'ye baktı.

“Anlamak için… az da olsa…”

Minha'nın bastırmaya çalıştığı gözyaşları yanaklarından aşağı akmaya başladı. İki eliyle eteğinin kenarlarını kavrayıp kısa, hırıltılı nefesler aldı. Bunu daha önce kimseye anlatmamıştı.

Yoohee, Minha'nın omzuna teselli edici bir el koydu. Minha'nın hıçkıra hıçkıra ağlamasını izlerken kalbi sıkıştı. Kızın özel bir şey paylaştığını anlayabiliyordu. Yakın bir arkadaşı olmasa bile, birinin onu dinlemesi gerekiyordu diye düşündü, bakışları Minha'nın kollarından aşağı doğru akan taze yaraları takip etti. Yoohee ona mendil uzattı.

Gözyaşlarını silerken Minha kendine geldi. Yoohee perdelerin arkasına kaybolmuş ve elinde iki yuvarlak meyveyle geri dönmüştü. Minha onlara baktı. Tam olgunlaşmamış mangolara benziyorlardı, yuvarlak ve parlaklardı; ya da biraz da olgunlaşmamış domateslere.

“Bunları daha önce muhtemelen görmemişsinizdir. Diğer ülkelerde bunlara farklı bir isim veriliyor.”

Yoohee, Minha'ya bir çift lateks eldiven uzattı. Minha eldivenleri giydi ve Yoohee meyvelerden birini Minha'nın açık avucuna koydu.

“Çok faydalı olacaklar. En azından onlara ihtiyaç duyanlar için.”

Yoohee onları paketlemeye başladı. Bildiği diğer bitkilerden çok daha özel bir paketleme gerektireceklerdi. Minha, Yoohee çalışırken sessizce onu izledi.

Yoohee, “Bitkiler nereye gideceklerini tam olarak biliyorlar ve sizin sayenizde bu meyveler de kendilerine uygun yeri buldular,” dedi. “Çiçekler de muhteşem. Bir dahaki sefere size fotoğrafını göstereceğim.”

Minha paketlenmiş meyveleri dikkatlice sırt çantasına koydu. Yoohee telefonunu uzattı.

"Genellikle mesajlarımı kontrol etmiyorum, bu yüzden bir dahaki sefere mesaj atın veya beni arayın."

Minha telefonu aldı ve başını salladı, numarasını tuşlarken gözlerinde yaşlar birikti.

Eve yine geç geldiği **için** dayaktan kaçamadı. Ama bu sefer korkudan sinmedi. Sırt çantasının askılarına sıkıca tutundu ve darbeler yağarken, babası huysuzlandığında her zaman bir köşeye sinen annesini düşündü.

Minha sonunda odasına dönmesine izin verildiğinde, meyveleri çıkardı. Yoohee ona, "Onları bir kalkan gibi düşün," demişti, ancak kesinlikle yenmemeleri konusunda da uyarmıştı. Acaba özel bir güçleri mi vardı? Minha onları pencerenin yanına koyarken merak etti. Pencere pervazında öylece duran, mükemmel yuvarlak ve parlak iki meyveye bakmak onu sakinleştirdi ve bir an için kollarındaki ve ayak bileklerindeki sızıyı unuttu.

Meyveler, sokaktan sızan ışıkta parıldayarak küçük loş lambalar gibi görünüyordu. Onları mango zannedmek kolaydı. Minha, narin kokularını hayal mi etti yoksa başka bir şey mi bilmiyordu ama uzun zamandır ilk kez rüyasız bir uykuya daldı.

Ertesi öğleden sonra, uzun bir okul gününün ardından eve geldiğinde, odasının alt üst olduğunu görünce dehşete kapıldı. Harçlığından özenle biriktirdiği az miktardaki para çalınmıştı. Dolap kapağı ardına kadar açılmış, kıyafetler askılara sarkmış diller gibi bırakılmıştı. Panik içinde pencereye döndü; kıymetli meyveleri yoktu. İlk düşüncesi evin soyulduğuydu, ama sonra annesinin mutfakta sessizce bulaşık yıkadığını duydu ve ne olduğunu anladı. Bu ilk defa olmuyordu. Şoktan donakalmış bir halde Minha, boş pencere pervazına baktı. Sonra tüm evi ve hatta bahçeyi aradı, ama meyveler hiçbir yerde yoktu.

O akşamın ilerleyen saatlerinde Minha, babasının bir melodi ıslık çalarak ve elindeki iki yuvarlak, yeşil meyveyi çevirerek evden ayrıldığını izledi. Bir daha geri dönmedi. Uzun süre Yoohee'nin sözleri Minha'nın kafasında yankılandı: *Bitkiler hangi yöne gideceklerini tam olarak bilirler.*

—

SEJIN ŞEHRİ, DOSAN-GU, Seomaeul-ro, 112-gil 3. Dokyung otobüse binerken, notlarından adresi kopyalayıp harita uygulamasına yapıştırdı.

Çaresizce bir şeylere tutunmaya çalıştığının farkındaydı. Sanki yeni bir gelişme olmuş gibi değildi. Yüzbaşı Yim her gün Dokyung'un zaman kaybettiğinden şikayet ediyordu. Meslektaşlarından hiçbiri, her yıl insanların kaybolması rutin bir durumken ve bu vakaların hiçbirinde bir suç belirtisi yokken neden kendine daha fazla iş çıkardığını anlamıyordu. Kaşlarını çatmalarından ne düşündüklerini anlayabiliyordu—ağaçlardan ormanı göremiyordu. Dokyung onlarla tartışmaya girmedi, ancak şüphe zihninde filizlenmeye devam etti. Dünyanın bunca yeri arasında, Dosan-gu ile hiçbir bağlantısı olmayan bu kadar çok adam neden oradan kaybolmuştu? Bunun kendisi bile araştırılmayı hak ediyordu, diye düşündü. Şimdiye kadar, kayıp kişilerin kaybolmadan önce ziyaret ettikleri bildirilen yerlerin çoğunu kontrol etmişti, bir tanesi hariç.

Uzun bir aradan sonra ilk izin günüydü. Evden erken çıkmıştı ama otobüs terminalinde sarhoş bir adam yolculara hakaret etmiş ve müdahale etmek zorunda kalmıştı. Şimdi, Dosan-gu'ya giden otobüste yerine otururken bitkin düşmüştü. Neyse ki, otobüs durağından gideceği yere, bitki dükkanına kısa bir yürüyüş mesafesi vardı. Başını serin cama yaslayan Dokyung, şoförün hoparlörlerden son sesle çaldığı radyo programını dinledi.

"…Ve gizemli toplu zehirlenme vakalarında bir artış görüyoruz. Muhabir Kim, bize en son vakayı anlatabilir misiniz?"

"Elbette. Nam-in şehrinin Punghwa-myeon bölgesinde, kırklı yaşlarında üç adam kısa süre sonra vefat etti. Şiddetli karın ağrısı şikayetiyle hastaneye gitmişler ve yirmi dört saatten kısa bir süre sonra kalp krizi geçirmişlerdi."

"Uyuşturucu kullanımındaki artışla bir bağlantısı var mı?"

"Şu an itibariyle bunu gösteren hiçbir kanıt yok. Şu ana kadar bildiğimiz kadarıyla adamlar zehirlenme sonucu öldüler, muhtemelen ev yapımı meyve şarabı tüketiminden kaynaklandı."

"Bu özellikle kırsal kesimde yaygın, değil mi? İnsanların ev yapımı şifalı yılan şarabı içtikten sonra hastaneye kaldırıldıkları vakaları duyduğumu hatırlıyorum."

"Gerçekten de öyle. Tarımda kullanılan pestisitlerden kaynaklanan yaralanma ve ölüm vakalarını ya da yabani mantar ve ot toplarken yanlışlıkla zehirli bir bitki tüketen insanları da unutmamak gerek. Güney Asya'da, tüketildiğinde o kadar ölümcül olan bir meyve var ki, insanlar ona 'intihar ağacı' diyor. Nam-in şehrindeki o toplu zehirlenme olayında da doktorlar benzer bir toksin izine rastladılar. Bu arada, zehirlenmeyle ilgili soruşturmalar, erkeklerin atık kaçakçılığıyla uğraştıkları yönünde beklenmedik bir bulguya yol açtı…"

Radyo sunucuları vakayı tartışırken Dokyung daha dik oturdu. Toplu zehirlenme vakaları nadirdi ve bu vakanın bir şekilde diğer suç faaliyetlerinin ortaya çıkmasına yol açması ne garip bir tesadüftü. Böylesine hızlı ve acı verici bir ölüme neden olabilecek meyvelerin var olduğunu düşünmek de ne kadar korkunçtu. Aklına Bitki Dükkanı geldi. Bu tür zehirli bitkilere erişimleri var mıydı acaba?

Bir sonraki durak Dosan Pazarı İstasyonu*Tam o sırada otobüs anonsu geldi. "* ." Yorgunluğunu üzerinden atmaya çalışan Dokyung öne eğildi ve başparmağını zile koydu.

Yoohee panjurları çekti ve pencereleri sonuna kadar açtı. Nadir görülen güzel bir hava günüydü. Gökyüzü muhteşem bir koyu maviydi ve uzaktaki dağ sıraları net

bir şekilde görülebiliyordu. Temizlik yapmak ve tavan arasını havalandırmak için mükemmel bir gündü.

Tüm perdeler açıldığında, içeriye altın sarısı bir ışık doldu ve mekana farklı bir atmosfer kattı. Güneş doğuşu bu günlerde daha geç oluyordu. Kış yerleştiğinde, gündüzleri bu kadar çok ışık almak zorlaşacaktı. Yoohee pencerenin yanında durdu ve derin bir nefes alarak, ciğerlerini taze ve berrak havayla doldurdu.

Pek çok müşterinin selfie çekmek için telefon kameralarını kaldırdığını gören Yoohee, her zamanki zeytin yeşili önlüğünü çıkardı, masanın üzerine düzgünce katladı ve dışarıda çalışırken kullandığı daha sert kahverengi önlüğünü giydi.

O sabah Minha'nın gönderdiği mesajları hatırladı. Artık evde sessizce dolaşmasına gerek kalmadığını, ister yerel ister Nam-in Şehri dışına olsun, istediği yere gitmekten artık korkmadığını söylemişti. Yaralarındaki acı veren batma hissi de geçmişti. Yeterince büyüdüğünde şehirden taşınacağını da eklemiş ve art arda birkaç animasyonlu çıkartma paylaşmıştı. Buna karşılık Yoohee, ona göstermeye söz verdiği, sarı boğazlı beyaz bir çiçeğin (*Cerbera odollam* çiçeği) birkaç fotoğrafını göndermişti.

Çiçekleri gerçek hayatta görmek nadir olduğu için, onları farklı açılardan fotoğraflamak için elinden gelenin en iyisini yaptı. Ağacın gelecek yıl çiçek açıp açmayacağını veya yeni meyveler verip vermeyeceğini tahmin etmek imkansızdı. Sadece umut edebilirdi insan.

Yoohee avuç içlerini düzleştirerek sert önlüğündeki kırışıklıkları düzeltti. Bahçede çalışmak genellikle günün yarısını alırdı, bu yüzden dükkan nispeten boşken fırsatı değerlendirdi ve verimli bir şekilde çalıştı. Müşterilere bir şeye ihtiyaç duyarlarsa kendisini arayabileceklerini söyledikten sonra, kapıya yaslanmış olan küreği alıp kulübeye doğru yöneldi.

—

Dokyung sokağa doğru baktı ve haritasını tekrar kontrol etti. Tabela yoktu ama doğru adreste olduğundan oldukça emindi. Başını kaşıyarak etrafına bakındı. İki ince kemikli kedi güneşli bir köşede güneşleniyordu. Dükkanın açık pencerelerinden müşterilerin etrafa bakındığını görebiliyordu. Telefonunu cebine koyan Dokyung, yerdeki kahverengi kaymaz paspası takip ederek girişe doğru basamaklardan yukarı çıktı.

O sırada Yoohee, elinde bir yığın mala ile kulübeden çıktı. Dokyung biraz irkildi, sonra başını selam vermek için eğdi. Yoohee bir an onu izledi.

"Merhaba, size nasıl yardımcı olabilirim?" diye seslendi ona, malaları gürültülü bir şekilde yere bırakırken.

Uzun zamandır dükkanına yalnız bir adam gelmemişti. Yoohee kibar bir gülümsemeyle elini uzattı.

4

KORYDALIS

Pazar akşamı **geç saatlerdi .** Yoohee, günün yorgunluğunu atmak için perdeleri indirdi. Cumartesi sabahından beri yağan dolu nedeniyle yer, gri ayak izleriyle doluydu. Gün boyunca temizlemek için bir paspas kenara ayırmıştı, ancak sıcaklık aniden sıfırın altına düştüğü için bebekleriyle ilgilenmek için acele etmek zorunda kalmıştı. Herhangi bir çirkin leke, endişesinin en küçüğüydü.

En hassas bitkilerini temizledikten sonra sıra paspaslamaya gelmişti. Yoohee en kirli köşeden başladı ve zeminin santim santim parlaklığını geri kazanmasını memnuniyetle izledi. Yarın izin günü olduğu için acele etmesine gerek yoktu, ama dağınıklığı çok uzun süre bırakmaktan nefret ediyordu. Eğer bir şey onu rahatsız ediyorsa, hemen kurtulması gerekiyordu. Beyaz paspas kahverengimsi griye döndü ve zemin tekrar parladığında, dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme belirdi.

En ufak kir lekesini bile çıkarmaya kararlı bir şekilde, paspası biraz güç uygulayarak sürüklemeye devam etti. Tam o sırada dükkan zili çaldı. Yoohee iç çekti ve kapı kolundaki tutuşunu gevşetti. Kapıyı kilitlemeyi unutmuş olmalıydı.

Alnındaki kırışıklığı gidermeye çalıştı, ancak dükkanın kapalı olduğunu kime haber verecekse onu yakalamak için arkasını dönmeden önce, kapıdaki kişi konuştu.

"Burası doğru yer, değil mi?"

Kadının sesinde aceleci bir ton vardı. Yoohee paspasını tutarak kadına merakla baktı. Uzun saçları rüzgarda dağılmıştı ve ince bir ceket ile kot pantolon giymişti; soğuk hava için fazla hafifti. Spor ayakkabıları çamurla kaplıydı ve büyük gri sırt çantası hafifçe nemliydi. Dışarıda hâlâ dolu yağıyor olmalıydı.

Yoohee cevap vermeden önce kadın tekrar konuştu.

“Duyduğuma göre *şu* konuda yardımcı olabiliyormuşsunuz?”

Yoohee şaşkınlıkla duraksadı. Belirli bir bitki mi arıyordu? Kadın nefes nefese kalmış gibiydi, ama yüz ifadesi anlaşılmazdı.

Yoohee duvardaki saate şöyle bir göz attı. Saat çoktan dokuz olmuştu. Eğer şimdi bir müşteri kabul etseydi, temizliğini bitiremeyecekti. Başka bir güne randevu ayarlamanın daha iyi olacağını düşünerek, gülümseyerek kadına yaklaştı.

“Dükkanı internetten duydunuz mu? Üzgünüm, bugün kapalıyız ve Pazartesi günleri açmıyorum. Salı günü herhangi bir saat size uygun mu? Belki bir araya gelebiliriz—”

“İşte burası…” Kadın sözünü kesti, gözleri endişeyle sağa sola bakıyordu. “Birinin ortadan kaybolmasına yardım edebilirsiniz… değil mi?”

Kadın elleri titreyerek pencereye doğru yürüdü ve perdeyi kaldırdı. Gergin bir şekilde dışarı baktı.

Yoohee, kadının söylediklerinin ağırlığını içini kemirirken dudaklarını birbirine bastırdı. Evet, dükkan hâlâ dağınıktı, ama temizliği başka bir güne ertelemek zorunda kalacaktı.

Daha önce hiç kimse ona doğrudan böyle bir soru sormamıştı. Kadına içeriye doğru gelmesi için işaret etti. Yoohee, dışarıda kimsenin olmadığından emin olmak için kapıyı hafifçe araladıktan sonra, kapıyı sıkıca kilitleyerek zilin hafifçe çınlamasını sağladı. Gözleri pencerelere kaydı; perdelerin hepsi indirilmişti.

Kadın başını dik tutmuş, gözlerini yere dikmişti. Yoohee ne diyeceğini düşündü. Ama önce kadını rahatlatması gerekiyordu.

“Dışarıda kimse yok. Burada güvendesiniz.”

Kadın katlanır bir sandalye çıkardı ve ona doğru işaret etti. Ağır ve ıslak çantasını yere koyduktan sonra, beceriksizce sandalyeye oturdu.

“Bir bardak su ister misiniz?”

Kadın başını salladı. Kaygısı azalmaya başlarken, boğazının ne kadar kuruduğunu fark etmeye başladı. Kasları gergin ve ağrılıydı. Aceleyle istasyonun dışındaki buzlu zeminde kaymıştı. Spor ayakkabıları da kirlenmişti. Islak pantolonuna baktı, ayak bileklerinden uyluklarına doğru yayılan soğuklukla titredi.

Yoohee elektrikli ısıtıcıyı çekti ve kadın içgüdüsel olarak avuçlarını uzattı. Parmak uçlarında hissettiği sıcaklıkla gözlerinde yaşlar birikmeye başladı. Bir yabancının önünde ağlamak istemediği için gözyaşlarını geri tuttu. Ya yanlış yere gelmişse? Bu düşünceyle kaygı yeniden yükseldi.

"BENCE…"

Bir şeyler söylemeye çalıştı ama kelimeler boğazında düğümlendi ve öksürdü. Sonra telefonunu çıkardı ve titreyen elleriyle bir fotoğrafı açtı.

"Beni öldürecek."

Kadın hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı ve konuşamadı. Telaşlanan Yoohee, telefonu elinden alıp fotoğrafa baktı. Kapüşonlu bir sweatshirt giyen, en fazla yirmili yaşlarının ortalarında bir adam, doğrudan kameraya bakıyordu, ama sanki hazırlıksız yakalanmış gibiydi. Ne garip bir ifadeydi —Yoohee onun gülümsüyor mu yoksa ağlıyor mu olduğunu anlayamadı. Bunun dışında, sokaktan sıradan bir insana benziyordu.

Kadın burnunu çekti. "Ketblud'u duydunuz mu?" diye sordu sesi kısık bir şekilde.

Kedi kanı mı? Yoohee'nin aklının bir köşesinde bir şeyler onu rahatsız etti.

"Kangin Bölgesi'ndeki kedi istismarı vakaları," diye fısıldadı kadın.

Anında aklına geldi. Birkaç ay önce internet, Kangin-gu'da seri kedi tacizcisi hakkında haberlerle çalkalanıyordu. Hikaye ulusal basına bile yansımıştı. Yaklaşık bir hafta içinde, birkaç sokak kedisi ve güvercin halka açık yerlerde iğrenç bir şekilde sergilenmiş halde bulunmuştu. Yoohee, yerel hayvan refahı gruplarının polisle birlikte suçluyu bulmak için gönüllü olarak gözetim yaptığını okuduğunu hatırladı. "Sonunda o kişi yakalanmadı mı?" diye düşündü. Dava büyük bir kamuoyu tepkisine yol açmıştı, ancak nasıl sonuçlandığını hatırlayamıyordu.

Suçlu internette Ketblud takma adını kullanıyordu. Sokak kedileri için yiyecek ve su kaplarını nereye bıraktıklarına dair bilgileri hayvan refahı tartışma gruplarından bulduğu ortaya çıkınca büyük bir tepki oluştu.

Kadın titrek bir parmakla fotoğrafı işaret ederek konuştu.

“İşte o. Ketblud. Ve ben…”

Zorlukla yutkundu, sesi neredeyse fısıltıdan ibaretti.

"Onu ihbar eden bendim."

—

O talihsiz günden beri Suji bir türlü rahat uyuyamamıştı. Keşke onunla karşılaşmasaydı, keşke bitkileri sulamak için dışarı çıkmasaydı, keşke yüzünü tamamen kapatsaydı… Pişmanlıklar birbirini kovalayan bir köpek gibi dönüp duruyordu, ama ne kadar farklı dilese de, olanları geri almak

imkansızdı. En azından şimdilik, istismar vakalarının art arda gelmesini durdurmaya yardımcı olduğu için rahatlamıştı, ama bir yandan da keşke gözlerini kaçırsaydım diye düşünmeden edemiyordu. Bu düşünceyi bile aklından geçirmek, içini bir suçluluk duygusuna boğuyordu.

İlk olayda öldürülen güvercinler söz konusuydu. Bir hafta süren şiddetli yağmurların ardından, Kangin Apartmanları 2. Blok'un yanındaki küçük bir çiçek bahçesinde iki güvercin ölü bulundu. Sanki birileri onları düzenlemiş gibi yan yana düzgünce yatmaları biraz garipti, ancak sakinler, kötü hava koşullarında öldüklerini varsayarak, omuz silkip günlük işlerine devam ettiler. Görevli güvenlik görevlisi onları hemen kaldırdı ve ardından, tedbir amaçlı olarak, bölgeyi dezenfekte etti ve sakinleri ve geçen çocukları uyaran bir uyarı levhası astı. Kısa süre içinde herkes güvercinleri unuttu.

Ancak kısa süre sonra ikinci olay yaşandı; aynı yerde ölü bir kedi bulundu. Yine, sanki biri kasten sergilemiş gibi, cesedi küçük bahçenin ortasında yatıyordu. Mahallenin kedisiydi, her sakinin zaman zaman gördüğü bir kediydi. Onu düzenli olarak besleyenler çok üzüldüler, ancak daha önce olduğu gibi, kimse bunun doğal bir ölümden başka bir şey olabileceğini düşünmedi. Kedinin uzuvları neredeyse ölümünden sonra poz verilmiş gibi görünüyordu, ancak sokak hayvanlarının aniden ölmesi alışılmadık bir durum değildi. Tıpkı güvercinler gibi.

Ancak, Kangin Apartmanları civarında daha fazla kedi ölü bulunmaya başlayınca, kompleks genelinde yavaş yavaş bir korku dalgası yayıldı. Durum özellikle üzücüydü çünkü Kangin-gu, düzgün bir kısırlaştırma programına ve sokak kedileri için ayrılmış beslenme alanlarına sahip olmakla övünüyordu. Bölge sakinleri hayvan haklarına saygılıydı, ayrıca oldukça büyük bir gönüllü kedi sahipleri topluluğu da vardı. Suji de onlara katılmıştı. Büyük bir kedi severdi, ancak bir kedi sahiplenecek durumda olmadığını bildiği için, sokak kedilerine bakmaya yardım ediyordu.

Zamanla, mide bulandırıcı bir örüntü ortaya çıktı. Ölü kediler korkunç bir şekilde parçalanmıştı: tüylerinin bazı kısımları eksikti, kuyrukları kırılmıştı ve bazılarında karınlarındaki bir yarıktan bağırsakları dışarı sarkmıştı. Cesetleri, bir tür uyarı veya iğrenç bir gösteri gibi, insanların yoğun olarak geçtiği yerlere bırakılmıştı. Yerel polis ve hayvan hakları gruplarının tüm çabalarına rağmen, failin izine rastlanmadı.

Birkaç hafta geçti ve daha fazla kedi kurban olmaya devam etti. Çevrimiçi topluluklar tartışmalarla çalkalanıyordu, ancak kötü haberler ve

korkunç fotoğraflar ardı ardına gelmeye devam ederken ve bir ilerleme kaydedilemeyince, topluluğun üzerine çaresiz bir uyuşukluk çöktü. Suji, kediler için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı. Akşamları, işten çıktıktan sonra, evine giderken dolambaçlı bir yoldan geçerek binasının yanındaki mama alanının yanından geçiyor ve kediler için bırakılan mama veya suya müdahale eden birinin olup olmadığını kontrol ediyordu.

Suji çoktan yatağına girmişti ki birden çöpü atmayı unuttuğunu hatırladı ve bir sonraki toplama tarihine kadar beklemek istemedi. Kendini doğrultarak bir kazak giydi ve dairesinden dışarı çıktı. Binaya geri dönerken, adımlarını durdurdu.

Bahçenin kenarındaki gölgelerde karanlık bir silüet hareket ediyordu. İlk başta kedilerden biri olduğunu sandı, ama tam yürümeye başladığı sırada tuhaf bir çığlık sessizliği bozdu. Sanki acı çeken bir hayvanın sesiydi. Suji, farkına varmadan sesin kaynağına doğru hızla ilerliyordu.

Koyu renk kapüşonlu bir adam bir şeyin boynunu kavrayıp büküyordu. Suji'nin eli ağzına gitti. Titreyerek telefonunu aradı ve kamera uygulamasını açtı. Düğmeye bastı ama yanlışlıkla flaşı patlattı. Adam başını hızla çevirdi.

Suji, telefonuna dalgın dalgın dokunurken sessizce, "Sonraki birkaç gün tam bir bulanıklık gibiydi," dedi. Yoohee, adamın yüz ifadesinin bu kadar garip görünmesinin sebebinin bu olduğunu düşündü.

"O gün tutuklanmadı mı?"

“…Evet, öyleydi. Onu polise ihbar ettim ve suçüstü yakalandığı için sorguya çağrıldı. Ama daha sonra…”

Suji, diğer gönüllülerden adamın soruşturulduğunu duymuştu. Bunun sonu olacağını düşünmüştü.

“Onun bizim üyelerimizden biri olduğunu öğrenince herkes şok oldu. Tabii ki çok öfkeliydiler de. Dünyada böyle acımasız bir alçak nasıl olabilirdi? Kamuoyunda büyük bir tepki oluştu, bu yüzden uygun şekilde cezalandırılacağını düşündüm ama…”

Suji sustu. Ne olduğunu merak eden Yoohee, davayı araştırdı. Bir makaleye girerek, korkunç, ancak pikselli fotoğrafların arasından geçip, "hafif bir uyarı bile verilmedi" cümlesiyle birlikte nihai kararı gördü.

“Beş yüz bin won para cezası. Hepsi bu.”

Olayı anlatırken Suji sakindi, ama şimdi sesi öfkeden titriyordu. İçinde yükselen duygu dalgasını bastırmaya çalışarak derin bir nefes aldı.

“Burada güvendesiniz, endişelenmeyin.”

Suji'nin gözlerinde tekrar yaşlar birikti.

“Onu ihbar etmemeliydim. Hayır, ne diyorum ben?” Başını salladı. “Zavallı kediler…”

Suji'nin kendine gelmesi için ona biraz zaman tanımak amacıyla Yoohee bakışlarını pencerelere ve kapıya çevirdi. Birdenbire diğer gün ziyarete gelen dedektifi düşündü. *Adı neydi? Cha Dokyung mu?*

Suji devam etti. “O zamandan beri… beni takip ediyor. Fotoğrafı yayınlanmadığı için suçlunun o olduğunu sadece birkaç kişi biliyordu. Daha sonra, benimle aynı apartman kompleksinde yaşadığını öğrendiğimde çok korktum. Polisten uzaklaştırma emri istedim…” Başını ellerinin arasına gömerken sesi kısıldı.

Yoohee kaşlarını çattı.

“Sanırım pek faydası olmadı?” diye iç çekti. Bu, Suji'nin neden havaya uygun giyinmediğini ve neden kocaman bir sırt çantası taşıdığını açıklıyordu.

“Polis, uzaklaştırma emri alabilmek için doğrudan bir tehdit olduğuna dair kanıt olması gerektiğinde ısrar ediyor. Ama bakın, ben çok korkuyorum ve perişan haldeyim. Bu yeterli bir sebep değil mi?”

Suji birkaç kez polis karakoluna gidip tüm durumu anlattı, ancak aldığı tek cevap, polis memurlarının " *maddi hasar"* veya *"ciddi zarar tehdidi"* gibi aynı ifadeleri tekrarlamaları oldu. Suji, adamın kendisini takip etmesini engellemek için bir şeyler yapmaları için yalvardı, ancak adamın eylemleri mahalledeki güvenlik kameralarına yansımadığı için polis hiçbir şey yapamadı. Dahası, adamın daha önce herhangi bir suç kaydı yoktu ve kedi istismarı vakalarıyla ilgili soruşturmada işbirliği yaptığı için polis, adamın gerçek bir tehdit oluşturmadığı görüşündeydi. Sonunda, aynı apartman kompleksinde yaşadıkları için Suji'yi adamla aralarındaki yanlış anlaşılmayı gidermeye teşvik ettiler.

Suji durdu ve pencerelere doğru döndü. "Burada çok sayıda başıboş hayvan var, değil mi? Bahçede birkaç tane gördüm."

"Evet, mahalle kedileri burayı çok seviyor. Çoğu sıcak günlerde gölgede dinlenmek veya soğuktan korunmak için buraya uğruyor."

Suji derin bir iç çekti. Yüzü, sanki yeniden ağlamak üzereymiş gibi buruştu.

“Ben…ben gelmemeliydim. Burayı bulacak. Ve buradaki kediler tehlikede olacak. Az önce, bir şey gördüğümü sandım…”

O talihsiz günün anıları zihninde bir anda canlandı. Adamın ne yaptığını, fotoğraf makinesinin flaşı patladığında aklının nasıl boşaldığını, fotoğrafta yakalanan çarpık yüz hatlarını... O günden beri Suji, başıboş birini gördüğünde irkiliyordu. Bu travma ömür boyu peşini bırakmayacaktı. Hayal kırıklığıyla parmaklarını saçlarının arasından geçirirken yanaklarından süzülen gözyaşlarını çekiştirmeye başladı.

"Endişelenmeyin. Hiçbir şey olmayacak."

Yoohee, Suji'nin kendine zarar vermesini engellemek için kolunu tuttu. Suji gözyaşlarıyla ıslanmış bir yüzle yukarı baktı.

"Asla."

Suji burnunu çekti ve gözyaşlarını geri tutmaya çalıştı.

Dışarıdaki sokak neredeyse bomboştu. Kedilerin dolaşmak için dışarı çıktığı saatti. Yoohee genellikle onları kendi hallerine bırakırdı, ama bazen sarı gözlerinin ona baktığını fark ederdi. Belki de bu sakin sokakta bu garip insanın neden sürekli bahçede kazı yaptığını merak ediyorlardı, ya da belki de sadece yiyecek istiyorlardı. Bitkilerin aksine, kediler duygularını ve isteklerini tıpkı insanlar gibi açıkça ifade edebiliyorlardı. Yoohee onları bitkilerden daha zor anlıyordu, ama onlara zarar gelmesini istemiyordu.

Yoohee, başıboş köpeklerin ve kedilerin dolaştığı bir mahallede büyümüştü. Arkadaşlarının çoğu da evcil hayvan olarak hamster, akvaryum balığı veya papağan besliyordu. Ancak o hiçbir zaman hayvanlara yakınlaşmak istememişti. Onları zayıflıkla ilişkilendirmeye başlamıştı ve bu izlenimin kaynağı, ortaokuldaki sözde popüler erkek çocuklar ve onların yaptıkları her şeydi.

Sanki okul bahçelerini çevreleyen çiçekleri acımasızca koparmak ve ağaç gövdelerine isimlerini kazımak yetmiyormuş gibi, dolaşan bir karıncayı, salyangozu veya kurbağayı sertçe ezerken neşeyle bağırırlardı. Okul bahçesindeki yollar, bu eylemlerin kalıntılarıyla doluydu; sanki çocukların ne kadar güçlü ve havalı olduklarını göstermek istercesine.

Yoohee hâlâ, gözleri her yöne dağılmış, ayakların yere vurmasından kaçmaya çalışan minik kahverengi bir kurbağayı; hedefi ilk kimin vuracağını görmek için yarışırken oğlanların gözlerindeki parıltıyı; kahkaha atarken dudaklarının kıvrılmasını hatırlıyordu. Ellerinde çakıl taşları sallayarak ona doğru dönmüşlerdi. Ve ona bakışlarını asla unutmayacaktı; sanki o da kurban edilecek çiçeklerden biriymiş gibi ya da üzerine basmaktan hoşlandıkları küçük, masum yaratıklardan biriymiş gibi.

Yoohee kendini dalgınlığından sıyırdı.

"Dairenize geri dönmeyi planlamıyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

“Hayır, ta ki…”

"O gidene kadar olmaz, değil mi?"

Suji sessizce başını salladı. Yoohee kalkmadan önce elektrikli ısıtıcıya bir göz attı. Çalışma masasında bir takvim vardı. Takvimi alıp sayfayı çevirdi.

“Hmm, toprağın donmasına az kaldı. Ama sorun değil, işlerimize devam etmek için birazcık itici güçten daha iyisi yok.”

Yoohee önlüğünü düzgünce katlayıp masanın üzerine koydu. Çekmeceden bordo renkli bir defter açtı ve Suji'nin adresini, kediye kötü davranan kişinin adını ve diğer önemli ayrıntıları not etti. Gözleri Suji'ye doğru kaydı.

"En iyisi ona kendi yöntemleriyle karşılık vermek, ne dersin?"

Suji sorgulayan bir ifadeyle başını yana eğdi.

Yoohee sadece gülümsedi.

—

Dokyung masaüstü ekranına baktı ve derin bir iç çekti. Yıl sonu yaklaşırken her şey yavaşlamış gibiydi. Yüzbaşı Yim'in ısrarı üzerine, araştırdığı vakalar "çözülmemiş" olarak sonuçlanmıştı. Dokyung her şeyi denemişti. Kayıp ihbarlarını yapanların çoğuyla, özellikle aile üyeleriyle görüşmüş ve diğer yakın akrabalarla da röportaj yapmıştı, ama bir türlü sonuca varamamıştı.

Yine de bazı ilginç bilgiler edindi. Kayıp bir kişinin eski kız arkadaşı, adamın ilaç ihtiyacının tek nedeni olduğunu iddia etti. Kaybolan herkesin kötü bir şöhreti varmış gibi görünüyordu. İster iş arkadaşı, ister arkadaş, hatta bazen aile üyesi olsun, konuştuğu çoğu insan kaşlarını çatıp omuz silkiyordu. "Sanırım yurt dışına gitmiş olmalı." Kimse nereye gittiklerini umursamıyor gibiydi.

Dokyung, Sejin şehrinde son görülen kayıp erkeklerin listesine bakarken mavi kalemini çevirdi. Gittikleri veya gittiklerine inanılan yerleri yazıyordu: süpermarketler, bakkallar, metro istasyonları, otobüs durakları… ve bitki dükkanı. Dokyung kaşlarını çattı ve kenara bir isim karaladı.

Choi Yoohee.

Onlarla bir bağlantısı olmalı. Aylarca süren araştırmalarından sonra vardığı sonuç buydu. O adamlardan her birinin bitki dükkanına girip girmediğini teyit edemese de, onlara yakın en az birinin girmiş olması çok büyük bir tesadüftü.

O gün dükkana habersizce gitmişti, işine yarayacak hiçbir şey almamıştı —zaten almayı da beklemiyordu. Yoohee'ye adamların fotoğraflarını gösterdiğinde, Yoohee kibarca şaşkın bir ifadeyle tüm müşterilerini hatırlamasının imkansız olduğunu söylemişti. Dik duruyordu, eli büyük bir küreğin sapındaydı, zeytin yeşili önlüğüne toprak lekeleri bulaşmıştı. Bitki dükkanını açmadan önce ne iş yapıyordu? Ve bitki satan bir yer nasıl bu kadar ünlü olmuştu? Aklında sorular dönüp duruyordu.

Kaptan Yim haklıydı. Dükkan gerçekten de popülerdi ve Dokyung, bunun kısmen gizemli sahibinden kaynaklandığı hissine kapılmıştı. O gün, etrafta dolaşan ve selfie çeken kalabalığın arasında, onun karizmatik varlığı açıkça belliydi. Nasıl tarif edilebilir ki? Dünyevi hayatı geride bırakıp uzak bir ormanın köşesine çekilmeyi seçmiş birinin havasına sahipti. Neredeyse uhrevi.

"Hey, Dedektif Cha, bitkilere meraklı olduğunuzu bilmiyordum."

Polis memuru Park arkasında durmuş, masasının köşesindeki saksıdaki biberiye bitkisine merakla bakıyordu. Dokyung içgüdüsel olarak kağıdı ters çevirdi.

"Meğer öyleymişim," dedi garip bir şekilde kıkırdayarak.

Polis memuru Park, şaşkınmış gibi başını yana eğdi. Dokyung biberiyeye baktı. Aslında bitki dükkanından bir şey satın alma niyeti yoktu. Gözleri tesadüfen saksıdaki otlara takılmıştı, bu yüzden doğal olarak fesleğen ve nane yetiştirmeyi nasıl denediğinden bahsetmeye başlamıştı…

O anıyı hatırlayınca, ellerini aniden hareket ettirmeyi bıraktı ve çevirdiği kalem masanın üzerinden gürültüyle fırladı. Ah, neden bunu ilk başta gündeme getirmişti ki? Bazen birinin gardını düşürmek için kendisiyle ilgili önemsiz bir ayrıntıyı anlatırdı, ama Yoohee ile durum böyle olmamıştı. Dokyung, farkına varmadan, bakım talimatlarını detaylandıran el yazısıyla yazılmış bir notla birlikte biberiye bitkisini tutuyordu.

Yoohee ona, "Bu sefer ona iyi bak," demiş ve soruları olursa istediği zaman geri gelebileceğini eklemişti.

Dokyung, dükkandan çıktıktan sonra ancak başına ne tür bir bela açtığının farkına vardı, ama bitkiyi hayatta tutmak için elinden gelenin en

iyisini yapmaktan başka çaresi yoktu. Elinde tuttuğu yemyeşil ve sağlıklı bitkiye bakarken, içini tuhaf bir his kapladı.

Ne kadar da acınası bir polisti, diye düşündü boğazındaki rahatsız edici yumruyu yutarken. Kabul edelim, işinde mükemmel olmayabilirdi. Patronu performans değerlendirmesi sırasında onun, aklı başında olmayan vahşi bir köpek gibi olduğunu söylemişti. Bir şeye karar verdiğinde, tamamen ona odaklanıyordu. Ama hiçbir zaman gerçekten araştırdığı bir konunun onu yanlış yola sürüklemesine izin vermemiş; onlara gereğinden fazla ilgi göstermemişti. O karakolun atmosferi onu etkilemiş olmalıydı.

Evindeki rahat koltuğunda otururken, biberiyenin **hafif, çam** kokusu burnunu gıdıkladı. Açık pencerelerden keskin bir esinti giriyordu. Pencereyi kapatmak için ayağa kalktığında, kıymetli bitkisinin evde gözetimi altında ölebileceği kötü hissinden kurtulamadı. Ofiste daha iyi olacağına karar verdi. Ve kim bilir? Belki de bitki dükkanına tekrar gitmesi gerekecekti.

Dokyung, iğne gibi yaprakları giderek daha da güçlenen ve daha güzel kokan yeni biberiye bitkisine yan gözle baktı.

—

Yoohee, Buyeong İstasyonu'nda indi ve orta alanda sergilenen büyük haritayı inceledi. Kangin Apartmanları'na giden yolu önceden incelediği için hangi çıkıştan çıkacağını tam olarak biliyordu. Yine de, yeni bir yere gittiğinde haritaya bakmak onun alışkanlığıydı; bölgenin düzenini bilmek, yabancılık kaygısını hafifletmeye yardımcı oluyordu.

Bölge haritası oldukça basitti ve sadece birkaç önemli yer işareti gösterilmişti; çoğunlukla büyük apartman kompleksleri. Kangin Apartmanlarını hemen buldu. Suji ona, bölgede hala açık hava yürüyüş yollarına sahip olan son apartman kompleksi olduğunu söylemişti. Diğer konut arsalarının çoğu yeniden geliştirme sürecinden geçmişti veya geçmekteydi, bu nedenle sokak kedileri Kangin Apartmanlarının etrafında kendilerine bir bölge oluşturmuş ve birçok sakin de onlara bakmayı üstlenmişti.

Yoohee istasyondan çıkarken şişme montunun cebinden bir yüz maskesi çıkardı. Son birkaç gündür hava kalitesi berbat durumdaydı, ayrıca

beklenmedik karşılaşmalardan da kaçınmak istiyordu. En önemlisi, aradığı adamla doğrudan bir yüzleşme yaşamak istemiyordu.

Ketblud, ya da Moon Jihwan, aynı apartman kompleksinde, ancak bir sonraki blokta yaşıyordu. Binanın düzeni Hangul alfabesindeki ㄱ karakterinin şeklini takip ettiği için herkes komşularının kapı ve pencerelerini rahatça görebiliyordu ve isteyen herkes, kimin her gün eve ne zaman geldiğini takip edebiliyordu. Kimliği haberlerde gizli tutulduğu için, Suji muhtemelen onun kim olduğunu ve nerede yaşadığını bilen tek kişiydi. Öte yandan, onu kimin ihbar ettiğini de tam olarak biliyordu ve o gün Suji'nin yüzünü gördüğü için onun hakkında bilgi bulması da kolaydı.

Yoohee, yerleşkeye adım attığında girişte küçük bir tabelanın yanında belirlenmiş bir mama verme alanı gördü. Suji'nin dediği gibi, mahalle kedileri serbestçe dolaşabiliyordu. Hemen ardından, uysal sokak kedilerinden biri cıvıldayarak yanına koştu ve kuyruğunu bacaklarına sürttü. Yoohee eğilip kedinin başını okşadı. Etrafına bakmak için durdu. Önünde, iki yanında çiçek tarhları bulunan 2. Blok vardı. Suji'nin o korkunç sahneye tanık olduğu bahçe burası mıydı? O adam, belki de sapıkça bir zevkle, yaptıklarının tadını çıkarmak için buraya tekrar tekrar mı gelecekti? Yoohee bakışlarını oradan ayırdı. Şimdi düşüncelerinin dağılmasına izin verme zamanı değildi. Maskesini yüzüne daha da yaklaştırarak ayağa kalktı ve yürümeye devam etti.

Suji'nin dükkanını ziyaretinden sonra Yoohee, yalnız başına gelen erkek müşterileri her gördüğünde gözünü ondan ayırmamıştı. Suji dükkana gelmemiş gibi görünüyordu, ama Yoohee onun yakınlarda gizleniyor olabileceğinden şüphelenmeden edemiyordu. Yoohee, onun ortaya çıkmasını bekleyerek kapısını ardına kadar açık tuttu. Eğer gerçekten de onun nerede olduğunu takip etme konusunda takıntılıysa, uzak durmasının imkanı yoktu.

Günler geçti ama ondan hala bir iz yoktu. Zaman mı kolluyordu? Yoohee artık emin değildi. Ama Suji aynı apartman kompleksinde yaşadığı sürece eve dönemezdi. Yoohee'nin yapabileceği tek bir şey vardı.

Yoohee, 202 numaralı posta kutusunu ararken bir an posta kutularının önünde durdu. Suji, olaydan beri hiç posta almadığını bildirmişti. Herkesin posta kutusu broşür ve mektuplarla doluyken, onunkisi şüpheli bir şekilde boştu. Yoohee, önceden hazırladığı zarfı kutunun içine koydu. Parlak ayçiçeği sarısı rengindeydi, uzaktan bile gözden kaçması imkansızdı. İçine,

kurutulmuş çiçeklerle süslü bir kartpostal ve dükkanın adresini taşıyan bir kartvizit koymuştu.

Görevi tamamlayan Yoohee, arkasını dönüp hızlı adımlarla girişe doğru yürüdü. Güvenlik kulübesinin yanındaki beslenme noktasındaki paspasın üzerinde dört başıboş kedi güneşleniyordu. Onları okşamak için çömelen Yoohee, posta kutularına doğru dikkat çekmeden bir bakış attı. Bir adam cebine bir şey koyarken sarı bir ışık parladı ve ardından 3. Blok'a doğru geniş adımlarla geri döndü.

Moon Jihwan! Yoohee, güvenli bir mesafeyi korumaya özen göstererek hızla peşinden gitti. Zarfın içindeki kartpostal, müşterinin rezerve ettiği ürünlerin geldiğini ve kararlaştırılan teslim alma tarih ve saatini hatırlatıyordu. Yoohee, Moon'un geleceğinden emindi. Ama buraya kadar gelmişken, onu daha yakından tanımakta bir sakınca görmeyeceğini düşündü.

Siyah şapka, kapüşonlu sweatshirt, şişme ceket. Kimsenin ikinci bir bakış bile atmayacağı türden bir kıyafet. Arada bir arkasına dönüp bakıyordu ama bunu gizlice yapıyordu. 3. Blok'a doğru gözden kaybolurken, Yoohee hangi kata gittiğini görebilmek için köşeyi döndü. Bir an sonra, üçüncü katın koridorunda hareket eden figürünü izledi. Koridordan aşağı indi ve sağa döndü. Yoohee, görüş alanından uzak bir şekilde duvarın arkasına saklandı.

Adam bir kapının önünde durdu ve karşı taraftaki dairelere, yani Suji'nin dairesine bakmak için döndü. Yoohee adamın yüzüne dikkatlice baktı, sonra usulca arkasını döndü ve binadan çıktı. Metro istasyonuna yaklaşırken maskesini çıkardı ve cebine geri koydu.

"Affedersin."

İstasyona girmek üzereyken, arkasından kalın bir ses duyuldu.

Yoohee duraksadı ama arkasına dönmedi. Sonuçta, bu mahallede yaşayan kimseyi tanımıyordu. Yürümeye devam etmeye karar verdi.

“Bayan Choi Yoohee?”

Yoohee olduğu yerde durdu. Maskesini çıkarmak bir hataydı. Tanıdığı birine rastlayacağını beklemiyordu. Arkasına döndü.

"Ah, gerçekten senmişsin," dedi Dokyung şaşırmış bir şekilde. "Seni burada göreceğimi hiç beklemiyordum. Uzun zaman oldu, değil mi?"

Yoohee ona üstünkörü bir baş selamı verdi. "Çok uzun zaman olmadı ama sana da merhaba."

“Öyle mi?” Hafifçe güldü. “Böyle seslendiğim için özür dilerim. Yüzleri iyi hatırlıyorum ama bugün her zamankinden farklı görünüyorsun, bu yüzden gerçekten sen olup olmadığını anlayamadım.”

Yoohee, onun güler yüzlü yüzünde herhangi bir düşmanlık veya şüphe belirtisi göremedi. Maskeyi cebine daha da derine itti, kollarını şişme montunun üzerinde kavuşturdu ama cevap vermedi.

“Burada halletmen gereken bir iş mi var? Ben—” Dokyung konuşmaya bir kez daha girişti, ancak devam edemeden Yoohee sözünü kesti.

"Dükkanı açmak için aceleyle geri dönmem gerekiyor. Artık gidebilirim, değil mi?"

Dokyung gözlerini kırpıştırdı. Kangin Polis Karakoluna yaptığı ziyaretten dönerken tanıdık silüetini görmüştü. Yakınlarda bir çiçek pazarı veya benzeri bir şey olup olmadığını merak etti. Geçtiği dükkanları zihninde haritalandırdı. Hiçbirinin bitkilerle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Açıkça hoşnutsuzluğunu yansıtmasına rağmen, kibar bir gülümseme takınmıştı. *İlginç…* Dokyung insanları okuma yeteneğiyle övünürdü, ancak konu Yoohee olunca, onu anlamakta güçlük çekiyordu.

Cevap beklediğinin farkında olan adam başını salladı ve Yoohee hemen arkasını döndü.

“Bu arada, biberiyeler çok iyi gidiyor!”

—

Yoohee metro istasyonuna inen merdivenlerden inerken , Dokyung'un gür sesi arkasından yankılandı. Yoohee hafifçe döndü ve başını onaylarcasına eğdi. Onun tipini idare etmenin en zor olduğunu düşünüyordu; aşırı meraklı ve burnunu her yere sokan, ama kötü niyetli olmayan biriydi. Ancak mesleğini göz önünde bulundurursak, ondan açıkça kaçınmak akıllıca olmazdı. Özellikle de kendisinin gizli kalmasını istediği davaları araştırırken.

Tam o sırada telefonu titredi; beklediği teslimatın onaylandığına dair bir mesaj gelmişti. Hafif bir rahatlama nefesi aldı. Şimdi tek yapması gereken, dükkanın bir köşesini boşaltmak ve paketi oraya koymaktı. Moon'un belirlenen günde gelmemesi veya işlerin beklendiği gibi gitmemesi ihtimaline karşı yeni bir strateji bulması gerekecekti. Umarım öyle olmaz.

Yoohee, Kangin Apartmanları'nda onu karşılayan sevecen kediyi hatırladı. Elinden gelenin en iyisini yapacaktı. Kaybedecek zaman yoktu.

Neyse ki, B planına ihtiyacı yoktu. Randevu gününün sabahında, dükkanın perdelerini açık tuttu ve bu sayede Moon'un belirli aralıklarla birkaç kez yanından geçtiğini fark etti. Kangin Apartmanları'nda o gün giydiği kıyafetin aynısını giymişti, bu yüzden onu hemen tanıdı.

Moon, yakınlarda tek bir kafe veya market olmamasına rağmen dört saat boyunca bölgede oyalandı. Belli ki tek bir hedefi vardı.

Dükkanın kısmen görülebildiği ara sokağın gölgesinde **durdu** ve girişi dikkatlice izledi. Son birkaç gündür Han Suji ne işte ne de evde görünmemişti. Buraya gelmeden önce, bitki dükkanını internetten kontrol etmişti. Kaybolmadan önce ziyaret ettiği son yer burasıydı, bu yüzden ya hala bölgede olduğunu ya da eşyalarını almak için geri döneceğini düşündü.

Her yarım saatte bir dükkanın önünden geçiyor, sonra ara sokaktaki yerine geri dönüyordu. Dükkan sürekli kalabalık görünüyordu, ama aradığı kadını göremiyordu. Dikkatini bunun yerine, işini yaparken parlak bir gülümsemeyle dolaşan zeytin yeşili önlüklü dükkan sahibine çevirdi. Ara sıra bahçeye çıkıyor, ince parmaklarıyla dökülen yaprakları ve taç yapraklarını topluyordu. Soğuk havada nefesi beyaz buhar bulutları oluşturmasına rağmen, bahçede dolaşan kedileri selamlamak için duruyordu. Muhtemelen dükkanın bu kadar popüler olmasının sebeplerinden biri de oydu, diye düşündü, istasyonun yakınındaki bir bakkaldan aldığı konserve kahveyi bir çırpıda içip boş kutuyu ezdi.

Saatler geçti, ancak dükkan sahibi perdeleri indirip bahçedeki saksıların bir kısmını içeri taşımasına rağmen Han Suji'den hiçbir iz yoktu. Moon cebindeki buruşuk karttaki tarihi tekrar kontrol etti; dükkandaki ışıklar sarımsı bir parıltıya bürünmüştü. Sahibinin son bir kontrol yapmak için dışarı çıktığını ve sonra tekrar içeri girdiğini izledi. Gölgeden çıkarak binaya yaklaştı, güvenlik kameralarına dikkat etti. Neyse ki, ara sokaklarda hiçbir yerde kamera yoktu. Burada olanlara kimse aldırış etmezdi. Han Suji ortaya çıkmasa bile, belki de bu yolculuk boşa gitmemişti.

Hafif adımlarla dükkana doğru basamakları çıktı ve kapıyı nazikçe itti. Kapı açıktı. Kapının üzerinde küçük bir zil asılıydı ama nedense çalmadı. Dükkan, arka planda çalan hafif bir müzik dışında sessizdi.

"İçeride kimse var mı?"

Dükkânı güvenlik kameraları açısından taradıktan sonra tekrar seslendi ve içeri girdi. İlk dikkatini çeken şey, pürüzsüz, neredeyse parıldayan zemindi. Saksılar, sanki sahibi onları tam olarak doğru açıya ayarlamış gibi, düzgün bir şekilde yan yana dizilmişti. İç çekti. Bu kadar katı ve titiz birinin çöküşünü görmek eğlenceli olurdu diye düşündü, hafifçe kıkırdayarak. Düşününce, Han Suji de iyi bir örnekti. Ama bugün artık onun önemi yoktu. İşte daha da önemli bir hedef. Onun dehşete düşmüş yüzünü görmeyi sabırsızlıkla bekliyordu.

Moon rahat bir duruşla kollarını yana açtı ve sırtını gerdi.

Sokağın sonundaki ıssız bir dükkânda yalnız bir kadın ve etrafta tek bir kamera bile yok.

—

“…Sen de öyle düşünmüştün, değil mi?”

Bir an sonra, kollarını aynı şekilde yana açmış haldeyken, Moon kendine geldiğinde yerde yattığını ve vücudunun her tarafına yayılan dayanılmaz bir acı hissettiğini fark etti.

"Ha, uyanmışsın. Çok kötü bir davranış, değil mi? İş saatleri dışında birinin dükkanına izinsiz girmek. Hem de o kirli ayakkabılarla!"

Moon cevap vermek istedi ama yapamadı. Ağzı sıkıca bantlanmıştı. Gözlerini sağa sola çevirdi. Dükkanın içinde bir yerde miydi? Emin değildi. Ayaklarının dibinde bir makinenin titreşimli seslerini duyabiliyordu, ama sanki tüm duyuları çığlık atıyordu. Daha önce hiç hissetmediği bir acı, başının arkasından dalgalar halinde geliyordu. Kendini doğrultmak istedi ama sanki bedeni ona ait değilmiş gibiydi; artık uzuvlarını hissedemiyordu.

“Ah, zahmet etme. Tanıdık geliyor olmalı, değil mi? Kedilerin de böyle öldüğünü duydum. Yerde yatan kişi olmak nasıl bir his?”

Moon'un hafifçe bulanık bakışları, kadının elindeki saydam sıvının bulunduğu şişeye kaydı.

“Sen hâlâ baygınken, ben de dağınık ayak izlerini siliyordum. Ve bunu da başka bir şey için kullanacaktım…” Yoohee, ayaklarının yanındaki makineye baktı.

“Ama madem buradasınız, şimdi bir deneyeyim.”

Moon'un alnında soğuk ter damlaları belirdi. Bu kadının gülüşü daha önce gördüklerine hiç benzemiyordu. Bu da kimdi? Tüyleri diken diken

oldu.

Yoohee, gümüş grisi makinenin üzerindeki bir düğmeyi çevirdi . Makine yüksek bir vızıltı çıkardıktan sonra alçak bir uğultuya dönüştü ve ona bağlı dev plastik kap titreşmeye başladı. Moon dehşet içinde bakakaldı. Çığlık atmaya çalıştı ama sadece boğuk, çaresiz homurtular duyuldu.

Yoohee, altında kıvranan adama bakıyordu, ama zihninde Suji'nin travma geçirmiş yüzü ve sakatlanmış kedilerin fotoğrafları canlanıyordu. Okuldaki, sanki en eğlenceli spormuş gibi bir kurbağayı acımasızca ezen çocuklara dair düşünceleri aklına gelince, boğazına keskin ve ekşi bir şey yükseldiğini hissetti.

Derin bir nefes alarak, sakince şişedeki sıvıyı Moon'un burun deliklerine döktü. Moon öğürdü ve titredi. Sümükle karışan sıvı yüzünden ve boynunun yanlarından aşağı aktı. Odayı güçlü bir hindistan cevizi kokusu sardı.

“Biraz sersemlemiş hissedebilirsiniz. Bunlar tamamen doğal içerikler olabilir, ama inanın bana, çok güçlüler.”

Yoohee eğildi ve onun bacaklarından birini kavradı.

"Ve elbette, acınız azalmayacak."

Kadın ani bir hareketle adamın ayağını makinenin girişine soktu. Alçak uğultu, hassas bir şekilde ölçülmüş açılarla yerleştirilmiş birkaç büyük diskin o kadar hızlı dönmesiyle doruk noktasına ulaştı ki, sanki tek bir parça haline gelmiş gibi, dokundukları her şeyi öğütmeye hazırdılar. Makinenin bir tarafında kalın kırmızı harflerle yazılmış bir uyarı etiketi vardı: ELLERİNİZİ MAKİNEDEN UZAK TUTUN.

Bıçakların et ve kemikleri parçaladıkça mide bulandırıcı bir çıtırtı duyuldu. Parlak kırmızı kan her yere fışkırdı. Moon, ayak parmaklarının paramparça bir hale gelmesini dehşet içinde izledi. Çığlık atmaya devam etti, ancak boğuk sesi makinenin gürültüsüyle bastırıldı.

Yoohee, kandan güvenli bir mesafede durarak eğildi ve dev plastik kapta biriken kırmızı kıyma ve kemik parçaları yığınına baktı. Kaşını kaldırdı. Satıcı abartmamıştı; gerçekten de son derece keskin bir aletti. Ona ağaç dallarının çocuk oyuncağı olacağını, hatta kütük veya kontrplak bile verebileceğini neşeli bir kahkahayla söylemişti.

Makine de çok hızlıydı. Kan, Yoohee'nin akıllıca yere serdiği plastik örtünün üzerine dökülmüştü. Kıvrımlar boyunca ince çizgiler oluşturmuş, çatlaklarda birikmişti. Yoohee, kırmızı akıntıyı gidere doğru yönlendirmek için örtünün kenarlarını çekerek düzleştirdi.

Odadaki hindistan cevizi kokusu artık keskin, metalik bir kokuyla bastırılmıştı. Yoohee makineyi durdurdu ve bir hamleyle Moon'un bacağından geriye kalanlar düştü. Bilinci gidip gelen adamı çarşafın üzerine düzgünce yatırdı ve köşedeki ekstra uzun, ağır hizmet tipi katlanır testereyi aldı. Yüz ifadesi, tarif edilemez bir acının vücudunu kasıp kavurduğunu andırıyordu. Gözlerindeki korku ve umutsuzluğu görmezden gelerek, testereyi etkili bir şekilde indirdi.

> Görünüşe göre gitmiş.
>
> Evden taşındı mı? Bilen var mı?
>
> Grubumuzdan biri aynı apartman kompleksinde oturuyor değil mi? Bilen var mı?
>
> Her neyse, kurtulduk iyi oldu. Aman Tanrım, kedilere bakış şekli ne kadar da ürkütücüydü!
>
> Bekleyip görelim.

Kayboluşunun ardından geçen günlerde, Moon Jihwan, Kangin Bölgesi'ndeki kedi gönüllüleri sohbet grupları arasında oldukça popülerdi. Birçoğu nereye gittiğini merak ediyordu, ancak kimse gerçekten umursamıyordu. Herkes içten içe, eğer başına kötü bir şey gelmişse, en korkunç şekilde ölmeyi hak ettiğini düşünüyordu.

Suji, kedi gönüllü gruplarındaki hesabını sildi. Fotoğraflar, ekran görüntüleri, yatak odasının bir köşesinde sakladığı anonim tehditler... Her şeyi sildi ve attı. Bunu yapmak zorundaydı. Yoksa, o sahnelerin hayatının geri kalanında zihninde yankılanmaya devam edeceğini hissediyordu.

Uzun bir aradan sonra ilk kez hayat yeniden normale dönmeye başlamıştı. Ama yine de hayatının ritmini yeniden kazanması biraz zaman aldı. Bazen, siyah giysili bir yabancı yanından geçerken donakalır ve kalbi çılgınca çarpardı, ancak havalar ısınmaya başlayınca kaygısı yavaş yavaş azaldı.

Bitki dükkanında, baharın gelişiyle bahçedeki son kar da erimişti. Yoohee'nin satın aldığı yeni makine iyi çalışıyordu. Ayrıca bir miktar taze

saksı toprağı sipariş etti ve işe koyuldu. Toprak tamamen çözülmüş, yumuşak ve nemli haline geri dönmüştü. Tohum ekme zamanı gelmişti.

Kısa süre sonra sıcaklık yirmi dereceye ulaştı ve Yoohee tekrar teninde sıcağı hissetmeye başladı. Sezonun başlarında Yoohee, arka bahçede küçük, yeşilimsi mavi çiçeklerin büyüdüğünü fark etti. O bölgede sık sık yabani otlar biterdi, ancak dükkanda çok meşgul olduğu için onları yolmaya vakit bulamamıştı. Komşu binalar nedeniyle, genellikle tohum ekerken boş bıraktığı, sürekli gölgeli bir köşeydi. Orada çok az bitki gelişebiliyordu.

Daha yakından bakmak için eğildi. Çiçekler çan şeklindeydi ve aşağı doğru sarkıyordu. Tanıdık geliyorlardı ama daha önce nerede gördüğünü hatırlayamıyordu. Geçen yıl aynı zamanlarda dağlarda yürüyüş yaparken görmüş olabileceğini düşünerek, Yoohee not uygulamasını açtı ve çiçeklerin Latince adlarını, açıklamalarını ve özelliklerini içeren uzun listesini aşağı doğru kaydırdı. Yürüyüşlerinde karşılaştığı her yeni şeyi not almak onun bir alışkanlığıydı.

“Aha! Haklıydım. Yaygın korydalis. Boru şeklinde, çan biçimli çiçekler… çeşitli renklerde bulunur. Yabani çiçek,” diye mırıldandı Yoohee yüksek sesle.

Bir yıl önce Dumun Dağı'na yaptığı yürüyüşte gördükleri mavi ve mor karışımıydı. Doğru hatırlıyorsa, çiçekleri olmasa bile bitkinin kendisinin tıbbi özellikleri vardı. Ve çiçek dilinde adı "sır cepleri" anlamına geliyordu. Gerçekten de çiçekler sarkık ceplere benziyordu.

Bahçesinde yabani bir dağ çiçeği nasıl olup da açmıştı? Corydalis'i başka hiçbir yerde görmemişti. Tohumlarını aldığını da hatırlamıyordu. Almış olsa bile, onları böyle rastgele bir yere serpmezdi.

Yoksa geçen kış buraya gömdüğü o belirli parçalardan mı gelmişti? Ama adamın üzerinde tohum olması pek olası görünmüyordu. Aldığı saksı toprağından gelmiş olmalıydı, diye düşündü. Kabul etmek gerekir ki bitki burada oldukça güzel görünüyordu, ama burası onun için en uygun yer değildi. Dizlerinin üzerinde, iki elini de kullanarak, Yoohee toprağı kazıyarak küçük bir yumruyu ortaya çıkardı. Köklerine zarar vermemeye dikkat ederek yumruyu dışarı itti. O anda, ön bahçeden tanıdık, yankılanan bir ses duydu.

"İçeride kimse var mı?"

Yoohee doğruldu ve binanın önüne doğru yürüdü. Orada duran adamı görünce, duyulmayacak şekilde iç çekti.

"Merhaba. Görünüşe göre her sezon karşılaşıyoruz?"

“Uzun zaman oldu. Ben Cha Dokyung.”

“Biliyorum. Bana daha önce de söylemiştin. Ve müşterilerimi korkutuyorsun.”

Yoohee hafifçe kaşlarını çattı. Dokyung, ilk ziyaretinde olduğu gibi, kaymaz paspasın üzerinde durarak onu inceledi, bakışları ellerindeki korydalis bitkisine kaydı.

“Yeni çiçekler, ha? İlginç görünüyorlar.”

“Bitkiler için mi geldiniz? Yoksa önceki seferki gibi kayıp bir kişi mi arıyorsunuz?”

Dokyung defterini avucuna sertçe vurdu.

“İşte bu. En son ne zaman karşılaştığımızı hatırlıyor musun? Kangin Apartmanları yakınlarındaki metro istasyonunda?”

Dokyung ona katlanmış bir kağıt uzattı. Kaşlarını kaldırarak Yoohee kağıdı aldı ve açtı. İçinde Moon Jihwan'ın kimlik fotoğrafı vardı.

Gözleri tekrar Dokyung'a döndü. "Bu kim? Bu kişiyi daha önce gördüğümü sanmıyorum, ama o gün metro istasyonunda seninle karşılaştığımı hatırlıyorum."

—

Dokyung, Yoohee'nin yüzünü bir şahin gibi süzdü . Kaşları hafifçe çatılmıştı—mutlaka sinirlenmişti—ama en ufak bir telaş belirtisi yoktu. Bakışlarının yoğunluğunu hissedince, sorgulayan bir ifadeyle geri çekildi.

"Özür dilerim. Bakmak istememiştim."

Moon Jihwan'ın kayıp ihbarı, en son görüldüğü tarihten iki ay sonra yapılmıştı. Kedi istismarı vakaları nedeniyle kamuoyunun öfkesinin hedefi olmuştu, ancak başına kötü bir şey geldiğine dair hiçbir kanıt yoktu. Yine de Dokyung, kayıp kişinin adresinin yakınlarında Yoohee ile karşılaşmasının tuhaf tesadüfünü aklından çıkaramıyordu. Apartman kompleksinin güvenlik kamerası kayıtlarını görmek istemişti, ancak güvenlik görevlileri artık kayıtları tutmadıklarını söylemişti. Yoohee'nin o mahallede olduğu gün mutlaka bir şey olmuştu. Olmalıydı. Ama sadece dedektif sezgisiyle patronuna gidemezdi.

Dükkan neden soruşturmalarında sürekli karşısına çıkıyordu? Moon'un kayıp ihbarını aldıktan sonra günlerce bunun üzerinde kafa yormuştu, ama

elinde sadece tahminler vardı. Yoohee suç ortağı mıydı? Yoksa suçlu mu? Yoksa hayal mi görüyordu?

Bir şeyler yolunda gitmiyordu ve bu yüzden yine Dosan-gu'daydı.

"Konuşmaya vaktim yok maalesef. İlgilenmem gereken müşteriler var ve şu küçük çocuğu taşımam lazım."

Yoohee, cevap beklemeden başını hafifçe eğerek selam verdi ve arkasını döndü. Dokyung ona seslendi.

"Dükkana bir göz atabilir miyim?"

Kısa bir an durakladıktan sonra kibar bir gülümsemeyle ona döndü.

"Elbette, elbette."

Dokyung rahatlamıştı. Gitmesini söyleyeceğinden emindi. Sakin tavrı bir maske miydi? Yoksa gerçekten saklayacak bir şeyi yok muydu? Gözleri bahçeyi tararken defterini hafifçe yanağına vurdu. Bir yeri incelerken bu onun alışkanlığıydı. Dükkana girmeyi planlamıyordu. Çok fazla müşteri vardı; zaten konsantre olamazdı. Bugün, bazı cevaplar almadan buradan ayrılmayacaktı.

Bahçe, son ziyaretinden farklı görünüyordu. Mevsimler değişmiş miydi acaba? Dokyung arka tarafa doğru ilerledi ve orada yeni kazılmış gibi görünen küçük, kare bir alan gördü. Yoohee'nin taşıdığı bitkiyi hatırladı ve daha yakından bakmak için çömeldi, zihni düşüncelerle dolup taşıyordu.

Toprak parçasında görülecek özel bir şey yoktu. Derin bir nefes veren Dokyung ayağa kalktı ve dizlerindeki toprağı silkeledi. Bakışları büyük bir makineye takıldı. Çim biçme makinesine benziyordu ama kolları yoktu. Yaklaştıkça burnu istemsizce seğirdi. Toprak ve yaprak kokusuyla karışmış metalik bir koku burnuna ulaştı. Kompost böyle mi kokuyordu acaba?

Ellerini beline koyarak arka bahçeyi bir kez daha gözden geçirdi. Buraya gelmek hiçbir sonuca ulaşmamış gibiydi. Bir şeylerin ters gittiğinden emindi, ancak kanıt olmadan hiçbir şey yapamazdı. Ön bahçeye geri döndü ve dükkana son bir kez baktıktan sonra kapıdan çıktı.

İçeride Yoohee bir müşteriyle sohbet ediyordu. Ancak panjurların aralarından Dokyung'un uzaklaşan silüetini gözlemlemeye devam etti.

"**Hâlâ orada,** değil mi?"

Dokyung nefes nefese telefonuna konuşarak duraksadı, soluk alıp vermeye çalışıyordu. Karşı taraftan meslektaşı cevap verdi.

“Evet, aradığımda yakınlarda olduğunu söyledi. Şu anda karakolda… Siz de geleceksiniz, değil mi? Diğer dedektifler şu anda meşgul.”

“Tamam, anladım. Yakındayım. Bir dakika içinde orada olacağım.”

Telefonu cebine atıp adımlarını hızlandırdı. Aklında dönüp duran tüm soruları sormak için en iyi fırsat buydu. Ve tüm bunların merkezinde aynı kadın vardı: Choi Yoohee.

Şu anda, Shin-il Binası'nda çıkan yangının ilk ihbarcısı olarak önemli bir tanık sıfatıyla polis karakolundaydı. Dokyung kalbinin göğsünde gümbür gümbür attığını duyabiliyordu. Aylarca havada asılı kalan bir şeye nihayet tutunmuştu.

5

AGAVE

2. Soruşturma Ekibi'nden **memur,** Dokyung'un sesindeki acelecilik karşısında şaşırdı. Sadece bir tanık ifadesi aldıklarını, endişelenecek bir şey olmadığını tekrarladı. Ama Dokyung dinlemiyordu. Arabasına atladı, motoru çalıştırdı ve gaza sertçe bastı.

Önceki gece, Şinil Binası'nın dördüncü katındaki bir ofisin dinlenme odasında yangın çıkmıştı. Neyse ki, yangın çok yayılmadan söndürülmüştü, ancak yine de can kayıpları olmuştu. Ön soruşturmalar, muhtemel nedenin kısa devre olduğunu gösteriyordu. Bina, küçük ve orta ölçekli işletmelerin çeşitli ofislerine ev sahipliği yapıyordu ve olay sırasında birçok çalışan geç saatlere kadar çalışıyordu, bu nedenle olay yerinden kaçarken biraz kargaşa yaşandı. Herhangi bir kötü niyet şüphesi olmamasına rağmen, Sejin Polis Karakolu'ndan memurlar protokol gereği, yakındaki binalardaki ve sokaklardaki kameraların yanı sıra ofise yerleştirilen kameralardan da güvenlik kamerası görüntülerini aldılar.

İtfaiyeciler kilitli kapıyı kırarak içeri girdiklerinde üç adamın çoktan ölmüş olduğunu gördüler. Kesin ölüm nedenleri henüz doğrulanmamıştı, ancak etrafta bulunan alkol şişeleri ve atıştırmalıklardan yola çıkarak, muhtemelen o kadar sarhoş olmuşlardı ki zamanında kaçamamış ve çok fazla zehirli duman solumuşlardı. Dokyung olay yerine vardığında olağandışı bir şey bulamadı; kundaklama veya hırsızlık belirtisi yoktu. Can kayıpları üzücüydü, ancak sonuç alışılmadık değildi.

Onu duraksatan şey ise ilk muhbirin adıydı. Dokyung raporu okuduğunda, şaşkınlıkla iki kez baktı. Bunun kesinlikle bir tesadüf olmadığına inanarak, telefon numarasını Bitki Dükkanı'ndaki kartvizitle karşılaştırdı *ve* gözleri faltaşı gibi açıldı.

Telefon görüşmesi sadece yirmi saniye sürmüştü, ama Dokyung kaydı dinlemekte ısrar etti. Yoohee'nin sesini hemen tanıdı; binada yangın çıkmış gibi göründüğünü bildirirken sesi biraz sertti. Kaydı tekrar tekrar dinledi. Söylediklerinde dikkat çekici bir şey yoktu, ama içgüdüleri ona bir atılımın gerçekleştiğini söylüyordu.

Sabah Yoohee ifade vermek için karakola geldiğinde, Dokyung olay yerindeydi. Uzun süre kalmayı planlamamıştı. Ancak ihbarcının, bitki dükkanının sahibi Choi Yoohee olduğunu doğruladıktan sonra fikrini değiştirdi. Herhangi bir ipucunun gözden kaçmış olma ihtimaline karşı, olay yerini didik didik aramak için orada kaldı. Eğitim günlerinden kalma sık sık tekrarladığı "Her suç mahali bir delil denizidir" mantrasını mırıldanarak, bölgedeki tüm güvenlik kameralarından görüntü talep etti.

Sabah trafiği berbattı, ama sirenini açtı ve kısa sürede Sejin Polis Karakoluna ulaştı. Normalde koridorlar hareketlilikle dolu olurdu, ama bugün, Soruşturma Bürosunun bulunduğu birinci katta, tek bir kişi bile görünmüyordu. Sirenini yanlış kullandığı için azar işitmeye hazırlanan Dokyung, rahat bir nefes aldı ve telefonuna baktı. Harika—kimse onu aramıyordu. Herkes dışarıdaydı, öyle görünüyordu. Takviye çağrısı gelme ihtimali düşük olduğundan, muhtemelen tüm gün ofiste kalması istenecekti. Bu mükemmel bir fırsattı.

Kapının **sesiyle** Yoohee başını kaldırdı ve alnında hafif bir kırışıklık belirdi. Beklediği gibi, Cha Dokyung'du. Yüz ifadesini gevşeterek dedektife baktı.

"Beni arayanın sen olduğunu fark etmedim."

Dokyung not defterini masaya bıraktı. "Hayır, o benim meslektaşımdı. Hala burada olacağını düşünmemiştim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Soruşturma ekibindeki diğer herkes acil bir çağrıya yanıt veriyor. Eve gitmek isteseydiniz kimse sizi durdurmazdı, bu yüzden kalmanıza biraz şaşırdım."

Öne eğildi, kartal bakışları hedefe kilitlenmişti.

Yoohee hiç etkilenmeden sandalyesine yaslandı ve yüz ifadelerindeki değişiklikleri gözlemledi. İkisi de ilk kez doğru dürüst bir sohbet için oturuyorlardı ve şu anda Yoohee onun bölgesindeydi. Yoohee onun bu fırsattan keyif aldığını biliyordu. Kelimelerini dikkatlice seçti.

“Bu neden bu kadar şaşırtıcı?” Cümlesinin sonuna bir vurgu ekledi. “Olayı duymak istemiyor muydunuz? Bununla birlikte, meslektaşınızla zaten konuştum.”

“Evet, farkındayım. Ama size birkaç sorum daha var.”

"Bana bunun bir öncekiyle aynı olduğunu söyleme—"

“Hayır,” dedi sözünü keserek. “Dün olanlarla ilgili bir şey sormak istiyorum.”

"Dediğim gibi, bildiğim her şeyi meslektaşınıza zaten anlattım. Tekrar etmemi mi istiyorsunuz?"

Dokyung defterini açtı ve notlar aldığı satırların olduğu bir sayfayı parmağıyla okşadı.

“Yangının gece yarısı civarında çıktığı tahmin ediliyor. İtfaiyeyi gece yarısından yedi dakika sonra aradınız. Çağrı yaklaşık yirmi saniye sürdü ve itfaiye kısa süre sonra olay yerine geldi.”

"Hı hı—peki, demek istediğiniz ne?"

"Öğrenmek istediğim şey şu... Orada bulunmanızın sebebi neydi?"

Ortamda gergin bir sessizlik vardı. Yoohee bıkkınlıkla başını yana eğdi.

Sanırım sizi yanlış duydum.

“Hayır, doğru duydunuz. Evinizin veya iş yerinizin yakınlarında değil. O saatte Şin-il Binası'nın önünde ne yapıyordunuz? Bunu öğrenmek istiyorum.”

Dokyung, birer birer birkaç fotoğrafı onun önüne dizdi. Yoohee'nin gözleri kısıldı ve konuşurken sesi sertleşti.

"Korkarım beni kaybettiniz, Dedektif Cha. Kayıp kişilerin benim yangın ihbarımla ne ilgisi var? Ve daha önceki sorunuza cevap olarak, sadece orada yaşadığım ve çalıştığım için her zaman Dosan-gu'da bulunmam gerektiğine dair bir kural mı var?"

Onu şaşırtmak, paniğe kapılıp bir şeyler ele vermesini sağlamak istemişti. Ama yine de sorun yoktu. Emin olmasaydı onu içeri almazdı. Birkaç dakika bekleyecekti. Daha önce, Polis Memuru Park'a görüntülerde görünen şüpheli kişilere, özellikle de Choi Yoohee olabilecek bir kadına dikkat etmesini ve bunları derhal kendisine bildirmesini söylemişti. Yakında bir şeyler bulacaklardı.

Yoohee, Dokyung'un masadaki telefonuna endişeyle bakışını izledi. Zihninde önceki günün olaylarını gözden geçirdi. Her şey planlandığı gibi gelişmişti. Her şeyin sorunsuz ilerleyeceği için önceden birkaç simülasyon yapmıştı. Onun hakkında hiçbir şey bilmeyecekti. Bundan emindi.

Sandalyesini geriye itti. "Başka bir şey yoksa, ben gidiyorum."

Dokyung, sanki sandalyesinden fırlamak istercesine ani bir hareket yaptı. Bir sonraki an, yüksek bir titreşim oldu. Telefonuna atıldı.

“Dedektif Cha, ben Memur Park. Görüntülerle ilgili olarak…”

Yoohee hoparlörden gelen boğuk bir sesi ancak duyabiliyordu, ancak dedektifin hevesli ifadesinin dinlerken nasıl kaybolduğunu izledi. *"Gerçekten hayal kırıklığına uğramış ,*" diye düşündü. "Poker yüzünü kaybetmişti."

Gece yarısı binaya kimse girmemiş veya çıkmamıştı. Binanın yakınlarında da şüpheli kimse yoktu. Güvenlik kameralarına yansıyan tek Yoohee görüntüsü, sokakta durup yükselen dumanlara bakarken acil servisleri aramasıydı. Hepsi bu kadardı.

Dokyung dudaklarını ısırdı, ta ki yanmaya başlayana kadar. Her şey o yöne işaret etse de, yanıldığını bir türlü kabullenemiyordu. Yanlış sonuca vardığını kabul etmek yerine, bir şeyi kaçırmış olması gerektiğini düşünmeden edemiyordu. Gerçekten sormak istediği soru şuydu *: Nasıl?* Bunu nasıl başardı?

Yoohee ayağa kalktı ve odadan çıkmak için yanından geçti, bir an durup ona yan gözle baktı. Kafasındaki dişlilerin nasıl döndüğünü neredeyse duyabiliyordu.

Boş Soruşturma Bürosu'nun önünden geçerek koridorda yürüdü, ayakkabıları fayans zeminde gıcırdıyordu. Koridoru dönmeden önce Dokyung'a bir an baktı.

"Bu arada, Dedektif Cha, bana neden belirli bir yerde bulunduğumu sordunuz ama bana kalırsa nereye gidersem gideyim hep siz karşıma çıkıyorsunuz."

Hâlâ hayal kırıklığının etkisinde olan Dokyung, şaşkınlıkla yukarı baktı.

Yoohee sözlerine şöyle devam etti: "Ama bunların hepsi sadece bir tesadüf değil mi? Neden bana bu kadar takıntılı olduğunu anlamıyorum. Sejin Şehri o kadar küçük değil. O yüzden neden beni rahat bırakmıyorsun?"

Kadın, yanıt beklemeden polis merkezinden çıktı.

Dokyung telefonunu daha sıkı kavradı. Güvenlik kamerası kayıtlarında hiçbir şey çıkmaması nasıl mümkün olabilirdi? Aşağı inip görüntüleri kendi gözleriyle kontrol etme isteği çok güçlüydü. Ama ayakları yere mıhlanmıştı. Yoohee'nin son sözleri hâlâ kulaklarında yankılanıyordu *: "Neden beni yalnız bırakmıyorsun?"* ve soğuk ifadesi bir hançer gibi gözlerine saplanmıştı.

Bir süre orada durup not defteriyle uğraştıktan sonra, içini çekerek masasına geri döndü. Bir e-posta bildirimi geldi: Trafik polisi departmanı

ona birkaç güvenlik kamerası görüntüsü göndermişti. Morali bozuk bir şekilde her dosyayı tek tek kontrol etti.

Bu sırada Yoohee tuttuğu nefesi verdi ve ciğerlerini doldurdu. Kontrol etmek için biraz geriye döndü. Neyse ki dedektif peşinden koşmamıştı. Dün geceki olaylar hakkında onu sorguya çekeceğinden veya kayıp adamlar konusunu tekrar gündeme getireceğinden emindi ve erken ayrılmak için bir bahane hazırlamıştı. Bu yüzden onu karakolda tutmaya çalışmaması onu şaşırttı.

Dosan-gu'ya geri dönen otobüste Yoohee haberlere baktı. Olay yerine geri dönmemeye karar verdi. Bu, dedektife onunla tekrar konuşmak için bir bahane verirdi. Bu olay için uzun zamandır titizlikle hazırlanmış, gerekli tüm önlemleri almıştı. Dokyung'un aradığı şey ne olursa olsun, ister parmak izi ister lif izi olsun, Yoohee suçlayıcı bir kanıt bırakmadığından emindi.

Haberleri şöyle bir gözden geçirdi. Hepsi aslında aynı şeyi bildiriyordu: Shin-il Binası'nda çıkan yangında üç adam hayatını kaybetmişti. İsim yoktu, sadece yaşları, cinsiyetleri ve Onsam Şirketi çalışanları oldukları belirtiliyordu. Sadece bir haberde ölenler arasında bir şirket yöneticisinin de olduğu söyleniyordu. Büyük bir şehirdi; kimse küçük bir yangınla, can kayıpları olsa bile, fazla ilgilenmezdi ve bu tür yerel olaylar kısa sürede tarihe karışır kalırdı. Yangının masum hayatları etkilemesini önlemek için Yoohee hemen 119'u aramıştı. Ayrıca mülke verilen hasarın en aza indirilmesini de sağlamıştı. Her şey iyice düşünülmüştü. Öngöremediği tek şey, sonsuza dek sinir bozucu Dedektif Cha Dokyung'un bir kez daha hedefi haline gelmesiydi.

Dükkanına döndüğünde, her zamanki gibi ilk işi panjurları açıp ılık bahar güneş ışığının içeri girmesini sağlamak oldu. Olaylı sabahın stresini hafifletmek için kendine sert bir fincan kahve demledi ve kısa süre sonra kahvenin aroması topraksı havayı doldurdu. İlk yudumunu aldığı anda telefonu titredi. Açık bir sohbet odasından bir dizi mesaj gelmişti.

Yoohee, insanların haberlere nasıl tepki verdiğini merak ettiği için sohbetin sesini geçici olarak açmıştı. Çalışma masasına oturup sayfayı kaydırmaya başladı.

Birileri bu sohbet geçmişini silecek, değil mi???

Bu son mu? Aman Tanrım!

Şimdi gitmek daha iyi olur.

"Görünüşe göre herkes biraz gerginleşiyor ," diye düşündü Yoohee alaycı bir şekilde.

Her şeyin silineceğinden emin miyiz???? Birinin bunu yapması gerekiyor.

Hepimiz sadece sohbet ediyoruz. Bize hiçbir şey olmayacak, değil mi???

Yoohee boğazında bir bulantı hissetti ve kusma isteğini bastırdı. Birisi az önce okuduğu birkaç haber makalesinin linkini paylaştı ve birkaç kişi rastgele çıkartmalarla yanıt verdi. Ardından sohbet sessizliğe büründü, herkes çıkmak için acele ederken bir dizi bildirim sesi duyuldu.

Myungha, sohbetin farkına vardığında ne kadar yıkıldığını anlatmıştı. Aylarca uyuyamamıştı. Yoohee gruba sızdığında, sonsuz bir kabusa adım atmak gibiydi. Erkeklerin fotoğraf koleksiyonlarını sergilemelerini, müstehcen şakalara ve iğrenç yorumlara kıkırdamalarını izlemek, Myungha gibi kişisel olarak mağdur olmasa bile travmatikti. Yoohee, sohbetten topluca ayrılanların isimlerini taradı. O da "SOHBETTEN ÇIK" düğmesine dokundu. Sonunda telefonu tekrar temizlenmişti.

Yaz çoktan kapıdaydı. Havada leylakların pudramsı kokusu neredeyse tamamen kaybolmuştu, ancak son zamanlarda uzun bir soğuk hava dalgası yaşanmıştı ve çoğu insan hala ceketleriyle dolaşıyordu. Her geçen yıl leylak mevsimi daha da kısa sürüyor gibiydi. Pencereden bahçesine bakarken, Yoohee hangi türün daha uzun süre çiçek açacağını düşünüyordu ki telefonu titremeye başladı. Myungha'nın adını görünce çok sevindi, merdivenlere oturdu ve sohbete girdi.

Uzun zaman olmuştu ama sanki daha dün konuşmuşlar gibiydi. Myungha'nın mesajlarında her zaman yer alan çiçek ve bitki emojilerine gülümseyerek, Yoohee fotoğraflarını açtı.

Kırsal bir tarladaki sera önünde, Myungha ailesi ve yakın arkadaşlarıyla çevrili halde çömelmiş ve kameraya gülümsüyordu. Bir diğer fotoğrafta ise Myungha'nın aile evinin önünde çektiği bir özçekim yer alıyordu. Yoohee, ayaklarının dibindeki bitkileri görünce gülümsedi.

Myungha başka bir mesaj gönderdi.

Hepsini hatırlıyorsun, değil mi?

Yoohee, yanıtını yazarken başını salladı.

Tabii ki. Balık kılçığı kaktüsü, turuncu yasemin, geyik boynuzu eğreltisi. Vay, sarı cytisus da harika çiçek açıyor. Bu hızla, yakında kendi tabelanızı da asabilirsiniz: Bitki Dükkanı (Gochang Şubesi).

hahahahahahaha

Yoohee de kendi kendine kıkırdadı. Başını kaldırıp derin bir nefes aldı, burnuna gelen hafif leylak kokusuyla burun delikleri genişledi.

Girişe yaklaşan birkaç kişiyi görünce telefonundaki saate baktı. Saat nasıl bu kadar çabuk geçmişti? Altını silkeleyip aceleyle ayağa kalktı ve onları karşıladı. Soğuk tamamen geçtikten sonra klimayı tekrar açma zamanı gelecekti. Geniş yapraklı fideleri çok sevinecekti. Soğuğun geçmesini bekliyorlardı. Belki de yakında yeni tomurcuklar görecekti.

Müşterilerini etrafta dolaşmalarına izin veren Yoohee, çalışma masasına geri döndü. Bir köşede, ince kağıda sarılı halde, geçen hafta kullandığı etli agav yaprağının kalıntıları duruyordu. Agav bitkisinin yaprak dökmesi için mükemmel bir zamandı ve bitkiye hâlâ bağlı olanlardan farklı olarak, hafif tatlı bir koku yayıyordu.

Ani sıcaklık değişimleri nedeniyle agave bitkisinin büyümesi son zamanlarda yavaşlamış ve doku hasarı belirtileri göstermeye başlamıştı, bu yüzden Yoohee bir dal keserek çoğaltmaya karar vermişti. Şimdi, kestiği su dolu kabından hafifçe kaldırdığında, incecik kök telleri gördü. Kesinlikle iyi büyüyordu. Biraz daha zaman verin, yeni bir eve taşınmaya hazır olacaktı. Ana bitki sağlıksız belirtiler göstermişti, yaprakları sararmış, sarkmaya ve buruşmaya başlamıştı. Ama bu küçük dal güneyde daha sıcak bir yere doğru yolda olduğu için, güzel gümüş-mavi yapraklarının geri döneceğinden emindi. Agave genellikle bol miktarda doğrudan güneş ışığı aldığı sürece bakımı kolay bir bitkiydi ve Myungha'nın ona iyi bakacağına dair büyük bir inancı vardı. Böylesine zor bir dönemden geçmesine rağmen, son derece dirençliydi. Agave de kesinlikle gelişecekti.

Yoohee'nin düşünceleri internette rastladığı bir tabloya kaydı. Tabloda, kavurucu güneşin altında etli, mavimsi yapraklarını açan bir agav bitkisi görülüyordu. Bitki, bir video oyunundaki nadir bir eşya gibi gizemli bir ışıkla çevriliydi. Tablonun kendisi özellikle etkileyici değildi, ancak bir şekilde canlılığı hafızasına kazınmıştı. Belki de Myungha'nın Yoohee'nin dükkanını bulması tamamen bir tesadüftü, ama belki de o canlı, neşeli kişiliğini koruyarak kendi kaderini şekillendiriyordu.

Myungha için bitki dükkanı ikinci evi gibiydi. Dosan-gu'da başka bir işi yoktu, ancak son bir yıldır, işe gidip gelmenin yanı sıra, en çok ziyaret ettiği yer orasıydı. Hem dairesinden hem de ofisinden bir saatlik otobüs yolculuğu mesafesindeydi, ancak haftada en az dört kez dükkana gidiyordu. Fazla mesai yaptığı günler dışında, yağmurda veya güneşli havada fark etmeksizin otobüse binip gidiyordu.

İyi günlerde orada birkaç saat geçirebiliyordu, ama bazen, özellikle hafta içi akşamlarında, on dakikadan bile az kalıyordu.

Yoohee onu ilk ziyaretinde fark etmişti. Myungha'nın bitkilere bakarken gözlerinde belirgin bir parıltı vardı ve Yoohee onu hemen ruh ikizi olarak tanımıştı. O ilk gün mavi bir gömlek giymişti ve hafif bronzlaşmış teni, çarpıcı yüz hatları ve yüksek at kuyruğuyla Yoohee onun yabancı olduğunu varsaymıştı.

"Bunu bir kutuya paketleyebilir misiniz lütfen?"

Myungha elinde bir schefflera ile tezgâha yaklaştı ve akıcı bir Korece konuşuyordu. Yoohee şaşkınlıkla göz kırptı ve Myungha kıkırdadı.

“Bunu çok sık duyuyorum! Biri benimle ilk kez tanıştığında, bana İngilizce mi yoksa Korece mi konuşmaları gerektiğinden emin olmadıklarını söylüyorlar.”

Sesi neşeli ve canlıydı. Yoohee'nin henüz saksısını değiştirmediği ve geçici olarak kahverengi plastik bir kaba koyduğu schefflera bitkisini yere bırakarak, "Benim adım Myungha. Park Myungha." diye devam etti.

Yoohee havada leylak kokusu aldı. Myungha'nın losyonu mu yoksa parfümü mü olduğunu bilmiyordu ama bu güzel kokuyu daha önce de duyduğundan emindi. Sanki düşüncelerini okuyormuş gibi, Myungha cebinden bir tüp el kremi çıkardı. Myungha ona bir miktar krem sıkarken Yoohee beceriksizce avucunu uzattı. Yoohee, Myungha'nın bitkiyi paketleme sorusuna henüz cevap vermediğini hatırladı.

"İsterseniz kutu kullanabilirim. İstemezseniz, sağlam bir plastik poşet daha iyi olur. Onu mu kullanayım?"

Myungha başını salladı, gözleri parıldıyordu. O günden itibaren, ne zaman dükkana gelse, sohbet ederlerdi. Yoohee, müdavimleriyle nadiren gerekli olanın ötesinde kısa sohbetlere girerdi, ancak Myungha bir istisna oldu. Schefflera, her ziyaretinde aldığı birçok bitkiden ilkiydi ve Yoohee,

Myungha'nın bu kadar yeşillik arasında yaşadığını hayal ederken içten içe gülümsedi. Myungha, küçük stüdyo dairesinde özenle düzenlenmiş, mükemmel bir şekilde bakımlı bitkilerinin fotoğraflarını gösterdiğinde, Yoohee, onları seçerken hayalinde neler olduğunu merak etmeye başladı.

Myungha'nın, çiçekleri veya meyveleri yerine, dekoratif ve süsleyici yaprakları için yetiştirilen yapraklı bitkilere özel bir ilgisi vardı . Özellikle tropikal ve subtropikal olanları çok severdi. Gür ve çoğu zaman eşsiz şekilli yapraklarını seyretmek onu sakinleştirirdi. Soğuk kıştan ziyade ilkbahar ve yazı tercih ederdi; günler uzun ve güneş yoğun olduğunda en mutlu olurdu ve doğal olarak bu mevsimlerde gelişen bitkileri sevmeye başladı.

Yaşam alanını yeşil bitkilerle süslemek, kendi sığınağını yaratmanın ve olumsuz düşünceleri ve depresif ruh halini eve taşımaktan kendini alıkoymanın bir yolu haline gelmişti. Bu kararlılık yavaş yavaş bir tür takıntıya dönüştü. *"Kapıdan içeri adım attığın anda düşünmeyi bırak!"* diye kendi kendine söylerdi. Çeşitli desen ve şekillere sahip o parlak yaprakların önünde dururken, kendini gülümsemeye zorlardı. Bir şekilde, Bitki Dükkanı'ndayken sorunlarını ne kadar çabuk unuttuğunu keşfetmişti ve bu yüzden evde de aynı sakinleştirici atmosferi yaratmayı umuyordu.

Myungha, gençliğinde görünüşü yüzünden maruz kaldığı ilgiden ve fısıltılardan nefret ediyordu. Yaşı ilerledikçe, insanların ayrımcılık potansiyeli konusunda daha fazla bilinçlenmesiyle işler düzeldi. Ancak ilk işine girdiği gün, tarih tekerrür etmeye başladı.

Myungha, Kim Youngho ile (ona aslında Müdür Kim demesi gerekirdi) ilk görüşmesinden itibaren kendini rahatsız hissetmişti. İş görüşmesi sırasında, yetenekleri veya nitelikleri hakkında tek bir soru bile sormamıştı. Bunun yerine, tüm konuşma görünüşüyle ilgiliydi. Korece ismine ve Kore kimlik numarasına sahip olmasına rağmen, defalarca "egzotik" göründüğünü söylemiş ve ısrarlı sorgulaması altında, "melez" olduğunu (onun kelimesi, onun değil) itiraf etmek zorunda kalmıştı.

"Bakın beyler? Ne demiştim size? Koreliler böyle görünmüyor."

Kahkahalarla gülerek yanındaki ekip liderine dirseğiyle vurdu ve Myungha'nın yapabildiği tek şey zoraki bir gülümseme oldu. Sayısız işe başvurmuştu, bunlardan sadece birkaçının belge inceleme aşamasını

geçmişti ve bu, onu mülakata davet eden tek şirketti. Bunun çalışma hayatının bir parçası olduğunu kendine söyleyerek rahatsızlığını bir kenara bıraktı ve işi alabilmek için canla başla dua etti.

Aylarca sürecek bir kabusun başlangıcı olacağından habersizdi. Şirketten tebrik telefonu aldığında Myungha sevinçten odanın içinde zıplamıştı. İlk iş gününde iyi bir izlenim bırakmak için erkenden gelmişti, ancak Müdür Kim'in doğrudan amiri olacağını anladığı anda kalbi yerinden çıktı. Deneme süresinden sonra işler değişebilir diye kendini teselli etti, ancak ne yazık ki, amirinin kim olduğu değişmiyordu. Tamamladığı her görev, hatta kişisel izinleri ve diğer ufak tefek konular bile Müdür Kim tarafından onaylanmak zorundaydı. Ondan kaçamazdı.

"Myungha, Korece'nin ne kadar iyi olduğuna hala inanamıyorum. Bu arada, bunun Vietnamca adı ne?"

Her gün, istisnasız, benzer yorumlar yapıyordu. Başta, bunu kafana takmamaya karar verdi. İş yerinde her türlü insanla karşılaşacaktı ve işini iyi yaptığı sürece, zamanla her şeyin düzeleceğinden emindi. Ama onun davranışı daha da kötüleşti. Üstelik o tek kişi değildi. Kim Youngho (ona Müdür Kim denmesini hak ettiğini düşünmüyordu) her zaman iki ekip lideriyle birlikteydi ve en sevdikleri eğlence, onu hiçbir sebep yokken masalarına çağırmaktı.

Her şeyi içinde tuttu; ister onların isteklerini karşılamak için öğrenmek zorunda kaldığı Vietnamca kelimeler olsun, ister en sevdiği pho çorbasına olan iştahını kaybetmeye başladığı zamanlar olsun, isterse de popüler bir kız grubu üyesinin de kendisi gibi "melez" olduğunu görmenin nasıl bir his olduğu gibi rastgele sorular sorulduğunda tepkisini paylaşmak için kendini zorladığı zamanlar olsun.

İşlerin daha kötüye gidemeyeceğini düşündüğü anda, sohbet odasını öğrendi ve aklı başından gitti.

O gün, onayına sunmak üzere bir belgeyi teslim etmeye gittiğinde, Kim Youngho masasında değildi. Geriye dönüp baktığında, bunun onun bir ihmali mi yoksa umursamazlığı mı olduğunu bilmiyordu. Ancak bilgisayar ekranının sağ alt köşesindeki pencerede sürekli olarak yüklenen mesajları görünce, sanki birisi başına buz gibi soğuk su dökmüş gibiydi. İsimlerini okudu: yakından çalıştığı diğer ekiplerden meslektaşları, asansörde her zaman dostça "günaydın!" diye selamlaşan muhasebe çalışanları ve yüzlerini tanımadığı ama intranet'ten isimlerini bildiği birçok kişi daha.

Sohbet grubunun tamamı erkeklerden oluşuyordu. Grup adı bir kısaltmaydı—ne olduğunu Myungha tahmin edemiyordu—ama gördüklerinden anladığı kadarıyla sıradan bir şirket grup sohbeti değildi. Hisse senetleri, yatırımlar, ciro veya benzeri hiçbir şeyden bahsedilmiyordu. Sadece kadınlardan, özellikle de Onsam Şirketi'nin kadın çalışanlarından bahsediyorlardı. Myungha ekrana inanmazlıkla bakarken, Kim Youngho sohbete bir fotoğraf gönderdi. Myungha'nın gözleri faltaşı gibi açıldı—bir kadının sırtının, özellikle de kalçasının yakın çekim bir fotoğrafıydı. İğrenç cevaplar yağmaya başlayınca, Myungha sanki görünmez bir el boğazını sıkıyormuş gibi şiddetli bir şekilde boğuldu. Döndü ve Shin-il Binası'nın acil çıkış merdivenlerine doğru olabildiğince hızlı koştu, orada nefes nefese kalarak kendine gelene kadar çabaladı. Az önce gördüklerini anlamlandırmaya çalışarak başını şiddetle salladı.

O andan itibaren, Kim Youngho'nun masasına her gittiğinde, sohbet orada açıkça görünüyordu. Myungha, onun ve iki takım liderinin yöneticiler olduğundan şüpheleniyordu. Bir yanı onlarla yüzleşmek istiyordu, ama bunu yapmaya cesaret edemiyordu. Mantıksız bir düşünceydi, ama bir şekilde, zihninin derinliklerine ittiği müstehcen şakalardan, rahatsız edici yorumlardan yüksek sesle bahsederse, bunların daha somut bir biçim alacağını, her yerde onu takip edeceğini ve ona eziyet edeceğini hissediyordu. Korkuyordu.

Bu onun ilk işiydi. Bunu tehlikeye atamazdı. Normalde olduğu gibi, üç yıl ya da en azından bir yıl kalması gerekiyordu. Onsam Şirketi ülkenin en iyi marka ajansı değildi, ama yine de imrenilen bir iş yeriydi. Gelecekteki kariyeri için, devam etmekten başka çaresi yoktu.

Myungha, telefonuna karşı bir tiksinti geliştirmeye başladı. Neredeyse tüm sosyal medya hesaplarını sildi ve en sevdiği telefon oyununa olan sevgisini tamamen kaybetti. Ara sıra gelen iş görüşmeleri bile midesini bulandırıyordu. Telefonunu sessize aldı. Bir süre sonra, kendini bir sarmalın içinde buldu. Her şey elinden kayıp gidiyor gibiydi ve hastalık izni almaya başladığında, Kim Youngho ve çetesinin tavrı daha da kötüleşti.

Onun uçuruma doğru inişini **ilk fark eden kişi** Yoohee oldu. Myungha mümkün olduğunca evde kalıyordu, ancak Bitki Dükkanı'nı ziyaret etmeden duramıyordu. Buna rağmen, ziyaretleri arasındaki aralıklar giderek uzadı.

Myungha on günden fazla bir süre gelmeyince, Yoohee bir şeylerin ters gittiğinden emin oldu. Normalde haftada birkaç kez uğrardı. Yoohee, Myungha'nın Instagram hesabını kontrol etti. Son paylaşım bir aydan daha eskiydi.

Yoohee, ona doğrudan mesaj gönderip göndermemeyi hâlâ düşünürken, yoğun bir Cuma akşamı Myungha dükkana geldi. Yaptığı ilk şey Yoohee'ye bir soru sormak oldu.

"Bitki dükkanınızı açmadan önce ne iş yapıyordunuz?"

Yoohee cevap vermeden önce duraksadı ve Myungha'nın yüzüne baktı. Her zamanki gibi görünüyordu, ama yine de bir gariplik vardı. Neden birdenbire Yoohee'nin iş geçmişiyle bu kadar ilgilenmişti?

“Ah, eskiden bir ofiste çalışıyordum. Hatta epey uzun yıllar. Ama tamamen farklı bir alandaydım.”

Epey yıl.*Myungha başını öne eğdi.* Kendisi ofiste çalışmaya başlayalı sadece altı ay olmuştu ve şimdiden çok zorlanıyordu. Bitki sıralarına baktı ama aslında onları görmüyordu.

Myungha dolu bir alışveriş sepetiyle tezgaha döndüğünde, Yoohee kaşlarını çattı. Geyik boynuzu eğreltisi, Myungha'nın bir süre önce ondan stoklara getirmesini istediği bir şeydi, ancak alışveriş sepetindeki diğer bitkiler şaşırtıcı seçimlerdi; daha doğrusu, Yoohee Myungha'nın onları gerçekten "seçtiğine" inanmadığı için rastgele bir karışım gibiydiler. Hatta bir yılan bitkisi bile vardı ve Myungha asla aynı şeyi tekrar satın almazdı, hele ki sadece iki hafta önce aldığı bir bitkiyi hiç. Yoohee her zamankinden daha çok bir şeylerin ters gittiğine ikna olmuştu.

“Ah evet, ödemem gerekiyor,” dedi Myungha. Sesi titriyordu sanki. “Bunların hepsi ne kadar?” diye sordu cüzdanını ararken.

Yoohee, Myungha'nın son ziyaretini hatırladı. Altı tane sukulent almıştı, bu onun için bile çok fazlaydı. Ve giderken, Yoohee onun gülümsemesinde bir hüzün olduğunu düşünmüştü. Belli ki yapmacıktı. Yoohee o bakışı çok iyi tanıyordu.

“Bir saniye bekleyin.”

Yoohee'nin elinin omzuna dokunuşuyla, Myungha'nın bugüne kadar içinde tuttuğu her şey, adeta açık bir baraj gibi patladı. Cüzdanını düşürdü ve yere yığıldı. Çatallı yaprakları sarkmış, çalışma masasının kenarına tünemiş geyik boynuzu eğreltisi tehlikeli bir şekilde sallandı. Yoohee

zamanında yakaladı ve yukarı baktığında Myungha'nın yüzünün gözyaşlarıyla dolu olduğunu gördü.

Yoohee, Myungha'nın masanın ayağına yaslanıp feryat etmesini izlerken endişesini belli etmemeye çalıştı; ağlamaları boş dükkandaki bitkiler arasında yankılanıyordu. Yoohee, ilk konuşmalarını hatırladı; Myungha, Yoohee'ye bitkilerin arkadaşlığının tüm endişelerini ve kaygılarını nasıl yok ettiğini anlatırken gözleri çok parlak parlamıştı. Myungha, tıpkı enerji dolu, dinamik ve canlı bir güneş gibiydi. Neden o ışık sönmüştü? Sanki bir noktada bir gölge onu karanlığa büründürmüştü.

Yoohee bitkileri yerlerine geri koyduktan sonra Myungha'ya kolunu uzattı. Myungha minnetle elini sıktı, elleri titriyordu.

Sohbet odasına katılmak zor değildi. Üyelerin çoğu gerçek isimlerini kullanırken, bazıları da anonimdi. Açık bir sohbet odası olduğu için, bağlantıya sahip olduğunuz sürece, şirkette çalışmasanız bile katılmanız mümkündü. Yoohee'nin katıldığı gün, birkaç yeni üye kendilerini sahte şirket isimleriyle tanıttı, bu yüzden o da onların izinden gitti.

O ilk günlerde Yoohee endişeliydi. Ya Myungha'nın patronu onu masasında gizlice dolaşırken yakalarsa? Ya da üyeler Yoohee'nin varlığını şüpheli bulursa? Ancak bunların hiçbiri olmadı. Myungha haklıydı. Zaten en başından beri bunu gizlemeye bile gerek duymamışlardı.

Birisi ona sohbeti nasıl keşfettiğini sordu ve Yoohee bağlantıyı internette bulduğunu söylediğinde, Kim Youngho bunun herhangi bir yerde yayınlandığını bilmediğini belirtti. Bunun dışında, ona daha fazla soru sormadı. Yoohee, Lee Heechul gibi sıradan bir isim kullanarak kısa sürede ortama karıştı ve varlığı unutuldu.

İnsanların anonim olarak katılabildiği açık sohbet gruplarında devam eden suç faaliyetlerine dair haberler yıllardır sıradan hale gelmişti, bu yüzden Yoohee kendini zihnen hazırlamıştı - ya da öyle sanıyordu. Ama durum hayal edebileceğinden çok daha kötüydü.

Yoohee de geçmiş anılarıyla yüzleşmek zorunda kaldı.

Genç bir kızken erkeklerin alaylarına katlanmak zorunda kalmıştı ve şimdi bu erkekler aynı şeyi mesajlar ve emojiler aracılığıyla yapıyorlardı. Aradan geçen yıllarda hiçbir şey değişmemişti. Gençlik yıllarından kalma

anılar onu rahatsız etmeye devam ediyordu ve tüm o *"keşke* "ler aklından çıkmıyordu.

Yüz kere düşünse de, acı gerçek değişmiyordu: Geçmişi değiştirmek imkansızdı. Tıpkı Kim Youngho isminin Myungha'da derin bir travma tepkisine yol açması gibi, Yoohee de benzer bir şey yaşıyordu.

Her şeyin başladığı o yaz, o bir çocuk vardı.

O zamanlar kendini tamamen yalnız hissetmişti. İsimlerini ve çevrimiçi takma adlarını unutmamıştı. Özellikle biri aklına kazınmıştı: *Lee Jinho* .

Yoohee'nin kalbi Myungha için acıdı. Genç kadın da kendisi gibi dayanılmaz bir rahatsızlık ve endişe yaşıyor olmalıydı. Yoohee sohbete katılır katılmaz, *Myungha'nın* da orada olup olmadığını görmek için uzun isim listesini istemsizce taramaya başlamıştı. O zaman da şimdi de aynı iğrenç şeyler oluyordu. O anılar, o yüzler, onu asla rahat bırakmamıştı.

Yoohee sessizce Myungha'ya içini döktü. Yoohee, nasıl çok daha güçlü hale geldiğini ve Myungha'nın da aynısını yapabileceğini söylediğinde, Myungha dudaklarını büzdü, gözlerini yere indirdi ve başını salladı.

Ertesi gün, Yoohee'nin tavsiyesi üzerine Myungha telefonunu kapattı, her şeyini geride bıraktı ve ortadan kayboldu.

Bir anda, sohbet odası Myungha'nın ani kayboluşuyla çalkalanmaya başladı. Kullanılan kelimeler tekrarlanamayacak kadar iğrençti. Yoohee ise bir avcı gibi avını gözetlercesine pusuda beklemeye devam etti.

Fırsat doğunca harekete geçti.

Kim Youngho ve adamları için ikinci bir ev gibi olan ofis molası odası, her kattaki mola odalarını birbirine bağlayan havalandırma delikleri, her hafta aksatmadan yaptıkları içki seansları—aynı yer, aynı saat. Görevini tamamlamak için Yoohee, Shin-il Binası'nın planını ezberlemişti. O gün her şey planlandığı gibi gitmişti. Bunun bir kısmı onlara aitti, diye düşündü. Alışkanlıklarına çok bağlı insanlardı ve bu da işini çok daha kolaylaştırmıştı.

Nasıl? Bu, cevaplaması en zor soruydu. Yoohee, yeşil meyveyi kullanmayı kısaca düşünmüştü, ancak daha önce kullandığında bu pervasızca bir hareket gibi görünmüştü. Zehrin acılığını maskelemek için bu sefer daha tatlı kokulu bir şey daha iyi olurdu.

Yoohee'nin bakışları dükkanın üzerinde gezindi ve agave bitkisinin sivri yapraklarında durakladı. Görünüşü nedeniyle genellikle aloe vera ile karıştırılırdı. Myungha bir keresinde geniş, sert yapraklarının rozet şeklinde

duruşunu sevdiğini ve çölün acımasız sıcağında bile hayatta kalabilmesinden dolayı bitkiye hayran kaldığını söylemişti. Yoohee agaveye doğru yürüdü ve kalın, sert yapraklarını okşadı. Bu işe yarayacaktı. Ve elbette, her zamanki gibi, alkol de işe yarayacaktı.

Akşam geç saatlere doğru, gece vardiyası memurları dışında herkes evine gitmişti. Dokyung, bir saattir Sejin Polis Karakolu'nun ön bahçesinde düşüncelere dalmış bir şekilde volta atıyordu. Bir eli cebinde, diğer eli Shin-il Binası'nın inşaat planını sıkıca tutarak, ön giriş ile lale ve ortanca çiçek tarhları arasında hızlı adımlarla gidip geliyordu. Özellikle tıkandığı zamanlarda, biraz temiz hava almak için bahçeye çıkmayı severdi ve eğer şansı yaver giderse, ilham gelirdi.

Biraz susamış olan adam, otomatın yanına doğru yürüdü. Cebinden buruşmuş iki banknot çıkardı, olabildiğince düzeltti ve yuvaya attı. Birkaç saniye sonra otomat banknotları dışarı fırlattı.

Kayıp kişilerin benim yangın ihbarımla ne ilgisi var?

Notlar yere düştü ve Yoohee'nin söylediklerini düşünen Dokyung, sanki biri ona iğne batırmış gibi aniden sıçradı. Notları toplamak için eğildi ve planı rulo haline getirip koltuk altına sıkıştırdıktan sonra, otomatın yanındaki bitkiyi hışırdatmaya başladı.

"Neden bu soruyu cevaplayamadım ki?" diye mırıldandı kendi kendine.

O, en tehlikeli durumlarda bile sakinliğini koruyan tecrübeli bir dedektifti. Ancak, onu rahatsız eden biriyle karşılaştığında vücudu doğal olarak kaskatı kesilirdi. Ve düşününce, Yoohee ile her karşılaştığında bu olmuştu.

İletişim, işinin temel bir parçasıydı ve yıllar içinde, yüzlerce, binlerce insanla tanıştıktan sonra, diğer tüm dedektifler gibi, onları okumanın kendine özgü bir yöntemini geliştirmişti. Bilgi edinmek istediğinde, bunu nasıl ortaya çıkaracağını veya gerçeğe ulaşmak için birinin savunmasını nasıl kıracağını tam olarak bilirdi.

Ama Yoohee tam bir muammaydı.

Geçen gün istasyondan çıkıp gidişini hatırlayan Dokyung, sessizce iç çekti. Yılların tecrübesiyle, bir kişinin bir planı en ince ayrıntısına kadar uygulamak için aşırı çaba sarf edip etmediğini hemen anlayabiliyordu. Bu

tür insanların etrafında yankılanan özel bir enerji vardı ve Yoohee tam olarak bu tanıma uyuyordu. Övünmek gibi görünmesin ama bu konudaki sezgileri geçmişte hiç yanılmamıştı. Öyleyse neden bunu kanıtlayamıyordu?

Dokyung bu sefer korkunç bir hata yaptığını kabul etmek zorundaydı. Sejin'in kalabalık şehrinde kör nokta diye bir şey olmadığına fazla güvenmişti. Buruşmuş notları cebine geri tıkıştırdıktan sonra, planı bir kez daha açtı ve inceledi. Kırmızı bir *X* ile işaretlenmiş birkaç üç boyutlu yapı vardı; bunlar güvenlik kameraları tarafından kaydedilemeyecek noktalardı. O gün Yoohee ile görüşmeye karar vermeseydi ve bunun yerine araştırmalarını binanın içine yoğunlaştırsaydı, bir ipucu bulabilir miydi? Muhtemelen hayır. Bu planı o tasarlamışsa, her şeyi düşünmüş olacağından emindi. Planı buruşturdu ve havaya fırlatarak otomatın yanındaki çöp kutusuna attı.

Akşam yemeği için eve gitmek niyetiyle girişe doğru geri dönüyordu ki aniden durdu. *Ama neden?* Eğer haklıysa—eğer Yoohee'nin Shin-il Binası olayında parmağı varsa— *neden* yapmıştı bunu?

Çizmelerine baktı. Yoohee ile vakalar arasındaki bağlantıyı bulma takıntısı yüzünden son derece önemli bir şeyi gözden kaçırmıştı: *Motivasyon* . Dosan-gu'da kaybolanların hepsi, istisnasız, erkekti. Bunu merak etmişti ama sebebini tam olarak düşünmek için duraksamamıştı. Eğer Yoohee her vakaya karışmışsa, onun harekete geçmesinin olağanüstü ve güçlü bir sebebi olmalıydı.

İçeriye aceleyle girdi ve ıssız koridorda hızlı adımlarla yürüdükten sonra soruşturma bölümüne girdi. Köşede uyuklayan Polis Memuru Park, ayak seslerini duyunca irkildi.

"Ah. Hala işten çıkmadın mı?" diye kekeledi uykulu bir şekilde.

Dokyung onu görmezden geldi ve sandalyesine ağır ağır oturdu. Uykulu gözlerle, Polis Memuru Park dudaklarını şapırdattı ve tekrar uykuya daldı.

Çekmeceyi açan Dokyung, bir kağıt yığınının altından küçük bir dosya çıkardı. Dosyada, tanık görüşmeleri sırasında ses kaydı için verilen onay formları vardı. Yoohee'ninkini bulana kadar sayfaları çevirdi. Ardından, klavyesinin yanındaki küçük bir kartvizit kutusundan parlak zeytin yeşili renkli Bitki Dükkanı kartını seçti.

Defterinin yeni bir sayfasına Yoohee'nin adını, kimlik ve telefon numaralarını ve e-posta adresini yazdı. Şimdiye kadar onun geçmişini daha

derinlemesine araştırmayı hiç düşünmemişti. Doğrusu, *ne kadar aptalca* ! Kanıtların onu bulmasını bekliyordu. Yaklaşımını değiştirme zamanı gelmişti ve yapmayı planladığı ilk şey, her şeyin merkezinde gibi görünen gizemli bitki kadını anlamaya çalışmaktı.

Derin bir nefes veren Dokyung, monitörünü açtı ve sisteme giriş yaptı. Arama çubuğuna Yoohee'nin bilgilerini yazdı ve enter tuşuna bastı. Önemli tanıklar hakkında gerekli araştırmayı yapmak polisin göreviydi, ama bunu sürekli erteliyordu. Olsun, şimdi yapması daha iyi, diye düşündü.

Sayfa yüklendi. Dik oturarak Yoohee'nin kimlik bilgilerini ve mevcut adresini geçti. Şu anda onu asıl ilgilendiren şey geçmişiydi. Defterine bir şeyler yazdı: *Gangwon-do, Yi-an Şehri, Yeonpung Ortaokulu.*

Yorgun gözlerine yumruklarını bastırarak yeni bir sekme açtı, okulun adresini yazdı ve enter tuşuna bastı.

6

BİBERİYE

Masmavi gökyüzüne *neredeyse dokunabilirsiniz*

.

Yi-an şehrinin sakinleri memleketlerini sık sık böyle tanımlarlardı ve bu, sonunda tabelalara yazılan ve turistik broşürlerde tekrarlanan bir slogan haline geldi. Dağlarla çevrili olduğu için, diğer birçok şehri kasıp kavuran kirletici sarı toz fırtınasından etkilenmemişti. Yılın büyük bölümünde gökyüzü parlak maviydi. Çeşitli yürüyüş parkurları ve bisiklet yollarıyla, önemli bir tarihi miras alanına sahip olmamasına rağmen, yıl boyunca ziyaretçi sıkıntısı çekmiyordu.

Yoohee, şehirden son kez otobüsle ayrıldığı günü asla unutmayacaktı. Memleketinden bahsettiğinde, herkes gibi o da yüksek dağlarından ve göz kamaştırıcı gökyüzünden söz ederdi, ama güzelliğini ilk kez son gününde gerçekten takdir etmişti. Her şeyi geride bırakma düşüncesi kalbini acıtmıştı. Elinden geldiğince, gözlerini pencerelerden geçen manzaraya dikmişti.

Ekspres otobüsün engebeli yolları geride bırakması yaklaşık on dakika sürdü. Gişeleri geçtikten sonra hızlanmaya başladı ve otoyolda hızla ilerledi. Yoohee koltuğunda doğruldu ve burnunu cama dayadı. Yukarıdaki "YI-AN ŞEHRİ" yazan tabela uzakta kayboldu. Son bir kez bakmak için arkasını döndüğünde emniyet kemeri karnına rahatsız edici bir şekilde baskı yaptı. Çocukluğunun geçtiği, bir zamanlar hayatının geri kalanını burada geçireceğini hayal ettiği Yi-an Şehri, hızla gözden kayboluyordu.

Tanıdık çıkıntıların sonuncusu da küçücük bir nokta haline geldiğinde, Yoohee'nin gözlerinde biriken gözyaşları nihayet yanaklarından aşağı süzüldü ve derin bir iç çekti. Annesinin yüzü zihninde canlandı: Yoohee'nin az sayıdaki eşyasını küçük bir bavula yerleştirmesine yardım ederken gözlerindeki derin endişe, otobüs bir köşeyi dönene kadar terminalde nasıl da coşkuyla el salladığı. Yoohee, kalabalıkta görmek istemediği tanıdık bir yüzle karşılaşmaktan korkarak hızla başka yöne bakmıştı ve şimdi bir pişmanlık hissi duydu.

“Anne, Sejin şehrine gittiğimi kimseye söyleme. Eğer biri beni ararsa, onlara sadece uzakta olduğumu söyle,” diye yalvarmıştı.

“Gerçekten yerinden mi ayrılmak zorundasın? Şehrin başka bir mahallesine taşınsak daha iyi olmaz mı?” Annesi onu vazgeçirmek için her yolu denedi, ama Yoohee sadece başını sallayabildi. Gitmek zorundaydı. Yine de, o gün nihayet geldiğinde, kaçma isteği ile ezici bir isteksizlik duygusu arasında acı verici bir şekilde ikilemde kaldı.

On yıldan fazla zaman geçmişti ve bir daha asla geri dönmemişti. İster ayrıldığı mütevazı Yi-an Şehri otobüs terminali olsun, ister Sejin'de otobüsten indiği anda boğazına çarpan yabancı hava olsun, anıları zamanla bulanıklaşmıştı. Ama Sejin'de veya başka bir yerde bir otobüs terminalinin yanından her geçtiğinde, geçmişin uçucu parçaları zihninde hareket eden bir fener gibi belirirdi. Sokaklardaki kır çiçekleri, sağlam gölge ağaçları, ezbere bildiği tanıdık ara sokaklar. Ve unutmayı çok istediği anılar da, kapatılamayan cızırtılı bir radyo gibi onu rahatsız etmeye devam ediyordu. Sanki bir daha asla gerçek anlamda kendisi olamayacakmış gibi hissediyordu.

Lee Jinho'nun hiç beklemediği bir anda kendisiyle iletişime geçmesiyle Yoohee, bu nadir fırsatı kaçırmaması gerektiğine karar vermişti. Bu, hayatı boyunca kalbine yerleşmiş olan yoğun, ağır acıyı söküp atabileceği tek şanstı. Belki de sonunda istemsiz anılarından, her gün onunla yaşayan, bilinçaltını şekillendiren, olmak istediği kişi olmasını engelleyen anılardan kurtulabilirdi. Hayır, artık mesele *"belki* " ya da *"keşke"* değildi.

Bunu yapması kaderinde vardı.

—

"**Merhaba, numaranı alabilir miyim** ?"

Ortaokulun son yılının ilk gününde, sabah toplantısından hemen sonra, biri yanına gelip elinde bir telefon tuttu. Yeni sınıfında tanıdık yüzler arayan Yoohee, onu görünce irkildi—Lee Jinho. Bir adım geri çekildi ve neredeyse sınıf arkadaşının ayağını ezdi. Jinho kıkırdadı.

"Özür dilerim, kusura bakmayın. Daha önce konuşmamıştık, değil mi? Ben Lee Jinho."

Yoohee, yüzündeki geniş sırıtışı görünce gözlerini kocaman açtı. O, *Lee* Jinho'ydu. Okulda onu tanımayan kimsenin olmadığına emindi.

Jinho, dikkatlerin merkezinde olmaya alışkın birinin yaydığı türden bir aura ile, rahat ve zarif bir tavır sergiliyordu. Yoohee, şehrin en büyük okulu olan Yeonpung Ortaokulu'na kabul mektubunu aldığında, Lee Jinho'nun da aynı okula gideceğine dair heyecanlı fısıltılar duymuştu. Herkes onun hakkında harika şeyler söylüyordu; derslerinde ve sporda başarılı, sınıf arkadaşları arasında popüler, nazik ve dürüst bir çocuk, tüm yetişkinlerin sevdiği örnek bir öğrenci. Bu durum Yoohee'nin merakını uyandırdı, bu yüzden okulun ilk gününde onu öğrenci kalabalığı arasında bulmaya çalıştı. Ama elbette, yanına hiç gitmedi. Sonraki iki yıl boyunca, aynı sınıfta olmasalar da, ara sıra ondan bahsedildiğini duydu.

Jinho aniden karşısında belirdiğinde, neredeyse " *Aa, senmişsin!"* diyecekti. Kendini son anda tuttu ama yüzü kızardı. Bu konuşmayı izleyen arkadaşları, onu alkışlayıp teşvik ettiler. Günün geri kalanında aklında sadece o ve onu çok uzun zaman önce fark ettiğini söylediği sözler vardı.

Karşı cinsten birine ilk kez o anda ilgi duymaya başlamıştı. O zamana kadar dikkatini çeken tek şeyler kaldırım boyunca açan çiçekler, caddeyi çevreleyen görkemli ve mütevazı ağaçlar ve özenle bakımlı bahçelerdi.

Arkadaşsız değildi demek doğru olmazdı. Sadece bitkileri izlemekten daha çok keyif alıyordu.

Mahalledeki popüler parklar ve oyun alanları her zaman kalabalıktı ve Yoohee kalabalığın arasına karışma ihtiyacı hissetmiyordu. Çoğu zaman yalnız oynamaya, ders çalışmaya, yemek yemeye—her şeyi yalnız yapmaya—alışmıştı. Tek ailesi olan annesi her zaman dükkanını işletmekle meşguldü ve başka hiç kimse Yoohee'ye dikkat etmiyordu.

Yoohee bazen, çocukluğunun büyük bir bölümünü bitkilerle geçirdiği için mi böyle bir insan haline geldiğini merak ederdi. Keşke o gün Jinho'ya numarasını vermeseydi; keşke onu tanımasaydı. Keşke onun yüzünden o garip, tuhaf duyguyu hissetmeseydi ve keşke bitkilere olan ilgisini sürdürseydi, belki de hayatı çok daha mutlu olurdu.

Olanları annesine anlatmak için birkaç kez fırsat bulmuştu ama kelimeler boğazına düğümlenmiş gibiydi. Sonunda birine içini dökmeye cesaret ettiğinde ise, yine de kelimeleri yutmak zorunda kalmıştı.

"Korkuyorum."

“Korktun mu? Neyden?”

Sınıf öğretmeninin gözleri bu ani itiraf karşısında irileşti ve yanındaki sırada duran Yoohee'ye bakmak için döndü. Yoohee kıpırdandı, ellerini

sıkıca önünde birleştirmişti. Öğretmenin gözlerinde gerçek bir endişe gördü. *"Doğru kararı vermişim* ," diye düşündü Yoohee rahatlamış bir şekilde. Derin bir nefes aldı, ancak adını ağzından çıkardığı anda öğretmenin ifadesi gözle görülür şekilde rahatladı.

"Hadi ama," diye kıkırdadı. "Bu imkansız. İkiniz kavga mı ettiniz yoksa?"

Yoohee'nin zihni bomboştu. Öğretmen devam etti.

“Şunu bilmelisin ki, bu yaştaki erkek çocuklar çok yaramaz oluyor. O zamanlar ben de…”

Hayır, öyle değil. Aynı şey değil. Kelimeler boğazına düğümlenmişti. Sadece sınıf öğretmeni değildi sorun. Jinho'nun yaptıklarını birine anlatmaya çalıştığı her seferinde, en yakın arkadaşları sandığı kişiler de dahil olmak üzere herkes ona aynı şeyi söylüyordu.

"Çünkü senden hoşlanıyor."

"Senden gerçekten çok hoşlanıyor."

Sustu. Kimse onu ciddiye almıyordu; tamamen çaresizdi. Sanki herkesten onu ayıran bir uçurum açılmış gibiydi. Haklı olduğunu biliyordu. Davranışının hiçbir bahanesi yoktu; sevdiğin birine yapılacak bir şey değildi. Daha önce hiç yaşamadığı mide bulandırıcı bir his kalbini sardı. Jinho'ya yaptığı şeyden hoşlanmadığını kısık bir sesle söylemeye çalıştığında, yetişkinlerin ona söylediklerini tekrarladı: "Seni gerçekten çok seviyorum. Sadece seninle ilgili anıları olabildiğince uzun süre saklamak istiyorum."

Onun nazik tonu, yumuşak ifadesi Yoohee'yi bir belirsizlik dalgasına sürükledi.

Fotoğraflarının, kendisinden habersiz bir şekilde okulun topluluk forumlarında yayınlandığını duyunca, Yoohee ilk kez giriş yaptı. Fotoğrafları, alt yazıları ve yorumları görünce midesi acı verici bir şekilde zonkladı, ama tam olarak ne hissettiğini anlamakta zorlandı. Çünkü her şey onun için yeniydi. Bir erkek ondan ilk kez hoşlanıyordu ve ona yaklaştıkça, dünyanın ekseni değişmiş gibiydi. Jinho ve arkadaşlarıyla takılmak onu asla hayal edemeyeceği yerlere götürmüştü ve bazı davranışlarını rahatsız edici ve tuhaf bulsa da, diğer herkes onları havalı çocuklar için normal kabul ediyordu.

Bir gün, kendisinden habersiz uzaktan çekilmiş bir fotoğrafını buldu ve fotoğrafı Lee Jinho'nun bir başlıkla yüklediğini görünce Yoohee çok üzüldü.

"Bu doğru değil ," diye düşündü. Fotoğrafı silmesini istedi, ancak Jinho ve arkadaşları bunun yerine ona karşı çıktılar ve fotoğrafta yüzünün o kadar net görünmediği halde yaygara kopardığını söylediler. Herkese iyi kız imajının sadece bir oyun olduğunu anlatmaya başladı. Fısıltıları ve bakışları görmezden gelmeye çalıştı, ancak bunlar onu her yerde takip etti. Ve kısa sürede dedikodular kendi başına bir hayat kazandı ve "o garip sürtük" olarak tanındı.

"Lisede görüşürüz."

Lee Jinho'nun bu sözleri Yoohee'yi altüst etmeye yetti. Ortaokulları Yeonpung Lisesi'ne bağlıydı ve okul arkadaşlarının çoğu oraya gidecekti. Ama bu cehennemde üç yıl daha yaşamayı hayal bile edemiyordu. Çaresizlik içinde, Yoohee üniversiteye giriş için daha fazla ders desteği almak bahanesiyle, şehir merkezinden olabildiğince uzak bir mahalledeki küçük bir okula geçti. Her şey daha iyi olacaktı, diye düşündü. Lee Jinho ve arkadaşlarından uzaklaştığında artık hiçbir şey onu rahatsız etmeyecekti. Ya da öyle sanıyordu.

Ancak Yi-an Şehri hayal ettiğinden daha küçüktü. Artık onu her gün görmek zorunda kalmayabilirdi - hafif bir iyileşme - ama fotoğrafları internette hâlâ erişilebilir durumdaydı ve diğer kızların fotoğraflarını ve çok tanıdık kullanıcı adlarını görünce dehşete düştü. Üzerine kasvetli bir gölge çökmüştü. Keşke dünya yarın ya da ertesi gün sona erse diye düşündü. Başka bir okula geçmek yeterli olmamıştı. Yi-an Şehrini tamamen terk etmesi gerekiyordu.

O zamandan beri yıllar geçmişti, ama televizyon veya radyo casus kameralar veya gizli kameralarla ilgili bir haber verdiğinde, Yoohee'nin travma geçirmiş kalbi hâlâ hızla atmaya başlardı. Sanki o korkunç ismi duyacakmış gibi ya da görüntülerdeki kasıtlı olarak bulanıklaştırılmış yüzler arasında onu arayacakmış gibi, yaptığı her şeyi bir kenara bırakıp haberlere odaklanırdı. Ne kadar değişmişti? Onu hâlâ tanıyacak mıydı? Yi-an'dan taşındıktan sonra, sonunda unutmaya başladığını hissettiği zamanlar olmuştu. Ama benzer boyda bir adam görmek bile kalbinin yere yığılmasına ve bir anda eski sınıftaki o korkunç güne geri dönmesine yeterdi. Üçüncü sıradaki ortadaki koltuk…

Yoohee dalgınlığından sıyrıldı, havuç şeklinde turuncu-yeşil bir sulama kabı kaptı ve bahçeye doğru yöneldi. Yere baktı ve toprağı düşündü. Erkekler birbirleriyle bağlantılı değildi, ama sanki görünmez bir ip onları

bir arada tutuyordu. Sonuçta, kadınlara karşı davranış biçimleri ve görüşlerini onlara zorla kabul ettirme şekilleri bakımından hepsi aynıydı. Bu kısır döngüyü durdurmak için, tıpkı bitkilerini yönettiği gibi, sorunun kökünden çözülmesi gerekiyordu. Yoohee, Bitki Dükkanı'ndan geçen tüm kadınları düşündü . Artık onlarla iletişim halinde değildi, ama son konuşmalarını, her şeyin bittiğini anladıklarında gözlerindeki ifadeyi asla unutmayacaktı. Hepsi huzur bulmuş muydu? Umarım öyledir.

Yoohee sulama kabını eğerek ince su akıntılarının toprağa yağmasını sağladı. *Peki ya ben? Ne zaman huzura kavuşacağım?* Birkaç damla su kabın kenarından aşağı süzülerek ayağına düştü, ama o ıslaklığı umursamadan kap boşalana kadar bitkilerini sulamaya devam etti.

Evet, yıllardır onu rahatsız eden travmadan tamamen kurtulmanın zamanı gelmişti.

Ama nasıl? Bunu yapmanın en iyi yolu ne olurdu? Yi-an şehrine geri mi dönmesi gerekecekti? Yoksa yıllar önce bir kenara attığı yıllık kitabın kapağını mı açacaktı? Yeni bir liseye geçtiğinde yeni arkadaş edinmeyi bırakmıştı. Tek derdi, mezun olduktan sonra Yi-an şehrinden en kısa sürede ayrılmanın bir yolunu bulmaktı. Yatak odasında ve bahçesinde tuttuğu bitki koleksiyonu onun güç ve destek kaynağıydı. Onları geride bırakmaya dayanamıyordu. Bu yüzden bir iş bulur bulmaz onları dairesine ve ofisine taşımıştı. Şimdi dükkanında, vazgeçilmez bir teselli kaynağı olarak duruyorlardı.

Yi-an'da hâlâ ailesi vardı, ama hepsi bu kadardı. Bir zamanlar memleketine duyduğu sevgi ve şefkat, o bahar aniden sona ermişti. Geri dönmenin bir anlamı yoktu. Mutlu anıları bile artık aynı hissettirmeyecekti. Bunun yerine, Yoohee mevsimler boyunca Lee Jinho'yu bulabileceği yüzlerce yolu düşünüp durdu.

Yaz tüm şiddetiyle gelmişti ve dışarıda birkaç dakika durmak bile sırılsıklam terlemeye yetiyordu. İçeri döndüğünde Yoohee klimayı sonuna kadar açtı ve işe koyuldu. Bazı bitkileri mevsim değişiklikleriyle birlikte yaşanan sıcaklık dalgalanmalarından etkilenmişti ve şimdi onları gölgeli bir köşeye taşıması gerekiyordu. Pencerelerin yakınındaki bitkilerin güneşten yanmasını önlemek için camlara güneş filmi uygulamaya başlamıştı.

Önceki günden kalan film parçalarını temizledi ve önlüğünün cebinden küçük, keskin bir maket bıçağı çıkardı. Yaz aylarındaki en önemli görevi, nem ve güneş ışığı seviyelerini sürekli olarak kontrol altında tutmaktı. Pencerelerden uzakta bile, filmi yapıştırdığı alanlar ile geri kalan alanlar arasında belirgin bir fark hissedebiliyordu. Son film rulosunu açtı ve bıçak rulo boyunca kayarken, masanın köşesinde duran telefonu titredi. Dikkatini tekrar işine vermeden önce telefona hızlıca bir göz attı. Acil bir arama beklemiyordu. Kim ararsa arasın bekleyebilirdi.

Telefon çalmaya devam etti. İzin günü olduğu için aramaları veya mesajları hemen kontrol etmek zorunda değildi. Ancak birkaç saniye sonra, sipariş ettiği seramik saksılarla ilgili tedarikçinin arıyor olabileceğini düşünerek içini çekti ve bıçağı bıraktı.

Bilinmeyen bir numara: 010-76XX-5890. Üst üste gelen bildirimler arasında en üstteki mesaja göz attı.

Bu Choi Yoohee'nin numarası mı?

Acaba kurye mi? Sohbeti açtı.

Yoohee yutkundu. Kim olursa olsun, ona beş mesaj göndermişti. Onu şahsen tanıyorlardı. Düşünmeye vakit bulamadan, başparmağı kendiliğinden hareket etti ve arama düğmesine bastı.

"Merhaba?"

Sesi hiç değişmemişti. Tıpkı hatırladığı gibiydi; daha doğrusu, asla unutamadığı bir sesti. Derin bir nefes alan Yoohee, konuşmak için dudaklarını araladı.

Yoohee, düzen konusunda çok titizdi . Bir şeyi kullandığında veya dokunduğunda, onu eski haline döndürme zorunluluğu hissederdi. Herhangi bir iz bırakma fikri dayanılmazdı; her zaman koltuğundaki veya yatağındaki kırışıklıkları düzeltirdi ve bu alışkanlığı yetişkinliğine kadar devam etti. Kimse ona bunu yapmasını söylememişti, ancak annesinin yorucu bir iş gününün ardından ev işleri yapmak için geç saatlere kadar nasıl çalıştığını gördükten sonra, Yoohee en azından ortalığı dağıtmamak gerektiğini düşünmüştü. Ve yeterince büyüdüğünde, annesine ev işlerinde yardım etmeye başladı.

Kullandığı her şeyi asıl yerine geri koyar, yemek pişirdiyse hemen temizlerdi. Bir şeyleri dökmekten veya atık oluşturmaktan tamamen kaçınmak mümkün olmasa da, her şeyi bulduğu gibi bırakmak için elinden gelenin en iyisini yapardı; öyle ki, bir yerde ne zaman bulunduğunu veya bir şey kullandığını anlamak neredeyse imkansızdı. Dağınıklık yaratmak sadece kısır bir döngüyü sürdürürdü; bunu büyürken öğrenmişti. Sonuçta, o mekanda yaşayan kendisiydi. Ve aynı prensipleri Plant Shop'u işletirken de uyguladı .

Bazen vücuduna, kıyafetlerine veya saçına toprak parçaları veya kurumuş yaprak parçaları yapışırdı. Buna aldırış etmezdi, ama her zaman mümkün olan en kısa sürede bunlarla ilgilenirdi; ellerini yıkayarak, spor ayakkabılarındaki toprağı silerek veya saçını düzgünce toplayarak. Ve sığınağına girmeden önce, dışarıdan kir getirmediğinden emin olmak için her zaman kontrol ederdi. Benzer şekilde, dükkânda olan her şey dört duvarı içinde kalırdı.

Bir bitkide herhangi bir hastalık belirtisi gördüğünde veya zararlı böceklerin çoğaldığını fark ettiğinde, bunu her zaman hemen not ederdi. Zararlı böcekleri tamamen önlemek imkansız olabilirdi, ancak sorunu daha başlangıçta çözmek ve bitkiyi sağlığına kavuşturmak için elinden gelenin en iyisini yapardı.

Bu sefer de aynısını başarabilecek mi?

Yoohee, bir gecede birkaç saksıda beliren mantarlara bakarken düşüncelere daldı. Bu nemli yaz günleri hiç bitmeyecek gibiydi. Mantar mevsimi olması gerekiyordu ama şimdiye kadar rahatlama getirecek muson yağmurlarının izi bile yoktu. Mesleği gereği, iklim değişikliğinin ve küresel ısınmanın etkisini ortalama bir insandan daha yoğun hissediyor ve bununla başa çıkmak için elinden gelenin en iyisini yapıyordu, ancak bazı şeyler onun kontrolünün dışında kalıyordu. Bu mantarlar gibi.

Daha yakından bakmak için eğildi. Mantarların küçük, şemsiye benzeri şapkaları ve ince beyaz sapları vardı. Birbirlerine kümelenmişlerdi ve çoğu topraktan yeni yeni çıkmaya başlamıştı. Bitkilerinde ilk kez böyle mantarlar görüyordu. Ve bir önceki akşam dükkanı kapattığında orada olmadıklarından emindi.

Yoohee mantarlar konusunda uzman değildi, ama diğer bitkilere mutlaka zararlı olmadıklarını biliyordu. Hatta, yürüyüşe çıktığı günlerde ağaç gövdelerinde mantar filizleri görürse şanslı günü olduğunu düşünürdü.

Yine de onları görmezden gelemezdi. Besinleri emmiyor olabilirlerdi, ama onları bırakırsa her saksıda mantar görmeye başlardı ve o zaman dükkanının adını Mantar Dükkanı olarak değiştirmesi gerekirdi. Üstelik burası dağlar, tarlalar veya vahşi ormanlar değildi. Dükkanına çok fazla çocuk gelmese de, meraklı bir çocuğun ya da yetişkinin onlara dokunma ihtimalini göze alamazdı.

Yoohee bir tabure çekip oturdu ve işe koyuldu. Mantarların sporlarının toprağa çoktan dağılmış olma ihtimali yüksekti, bu yüzden toprağın en üst katmanını atıp daha sonra üzerine yenisini koymayı kendine hatırlattı. Silikon eldiven takmasına rağmen, mantarların sümüksü dokusunu hala hissedebiliyordu. Onları tutmak zordu ve çıkarmak daha da zordu.

Zaman zaman bakışları, kauçuk ağacı saksısının kenarına koyduğu telefonuna kayıyordu. Her ihtimale karşı akıllı saatini de takmıştı, ama yine de bir aramayı veya mesajı kaçırmaktan endişeleniyordu.

Yakınlarda çalışıyorum, bu yüzden yakında uğramak için davetinizi kabul edeceğim.

Aynı şehirde olduğunuza inanamıyorum!

Lee Jinho'nun mesajını düşündükçe avuç içleri terlemeye başladı. Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya nasıl *cüret ederdi* ? Ama ona mesajla karşılık verme isteğine direndi. Bu onun tek şansıydı; bir anlamda, son on beş yıldır bu an için hazırlanıyordu. Dükkanına gerçekten adım atana kadar, ona kendisinden şüphe duyması için hiçbir sebep vermemeliydi.

Her şey çok hızlı olmuştu. Kontrol edemediği çok fazla faktör vardı. Yakınlarda çalıştığını söylemişti, ama gerçekten gelecek miydi? Gelse bile, yalnız mı gelecekti yoksa ailesini veya arkadaşlarını mı getirecekti? Mesajlarını aldığında aklı bomboş kalmıştı. Şimdi ise, tekrar aramasını beklemekten başka çaresi olmayan bu ideal olmayan durumda kendini bulmuştu.

Kadın mantarları daha sıkı kavradı ve mantarlar eldivenlerine sürtünerek şapırdayan bir ses çıkardı.

“İÇERİDE KİMSE VAR MI?”

Girişteki metal mandal gürültüyle şangırdadı. Bahçenin ortasında diz çökmüş toprağı kazmakta olan Yoohee, başını hızla çevirdi. Ayaklarının altındaki topraktan iki kirli parmak görünüyordu.

Sokağın en ucundaki inşaat alanından gelen sürekli gürültüler yüzünden, bahçenin çevresine yeni kurduğu çitin diğer tarafında olup biten her şeyi duyamıyordu. Çit gri brandayla kaplıydı, ama belli ki birileri orada oyalanıp içeriye bakmaya çalışıyordu. *Kahretsin.*

Yoohee küreğini bir kenara fırlattı, topraktan dışarı çıkan parmaklarının üzerine sertçe bastı ve aceleyle üzerlerine daha fazla toprak yığdı. Nefesini tutarak, derme çatma giriş yoluna doğru baktı.

“Merhaba? İçeride kimse var mı?”

Tam o sırada inşaat gürültüsü kesildi ve sesi net bir şekilde tanıyabildi.

"Sejin Polis Merkezi'nden Dedektif Cha Dokyung'um. Burada mısınız?"

Yoohee yutkundu. Neden yine gelmişti? Hem de ne felaket bir zamanlama! Bir hata mı yapmıştı? Hayır, bu imkansızdı. Yoksa dedektif çoktan *onun* hakkında bilgi mi edinmişti? İmkânsız.

Yoohee'nin kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu. *Rahatla. Nefes al . Choi Yoohee, bunu başaracaksın.* Bu sefer çok daha dikkatli olması gerekiyordu. Arkasına baktı; toprak düzensizdi ve tüm alan karmakarışık görünüyordu. Gözle görülür kusurlar vardı. Omurgasından bir ürperti geçti.

"Geliyorum! Bir dakika lütfen."

Çitin **diğer** tarafında, Dokyung, şantiyedeki ekskavatörlerin yeniden çalışmaya başlamasıyla Yoohee'nin cevabını duymak için kulaklarını iyice kazmak zorunda kaldı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Dokyung neden tekrar burada olduğunu bilmiyordu. Kendine karşı giderek daha fazla hayal kırıklığı hissediyordu. Aslında, dükkanı düşünmek bile midesinde hafif bir ağrıya neden oluyordu. *"Son bir kontrol yapayım* ," dedi kendi kendine. Alışkanlık gereği elini cebine soktu, parmakları dalgın dalgın defteriyle oynadı.

Beklerken, Yoohee'nin mülkünün etrafındaki gri brandaya ve çitlere baktı. Gürültülü inşaat alanına doğru bir bakış attı. Bu dükkan da büyük bir tadilattan mı geçiyordu? Ama çok sessizdi ve tasarımda tuhaf bir şey vardı. Durduğu küçük giriş dışında tüm çevre, ağır makinelerin girip çıkması için boşluk bırakılmadan brandayla kaplıydı. Daha yakından incelediğinde, gri örtünün özellikle kalın olmadığını fark etti. Sanki bir makasla yırtılabilecekmiş gibi görünüyordu.

Geçici kapıyı itti ama yerinden oynamadı. Karşı taraftan birinin yaklaştığını duydu. Karnı burkuldu.

Kapı mandalının kaldırılma sesi duyuldu ve gıcırtıyla kapı hafifçe aralandı. Yoohee başını dışarı uzattı. Saçlarında kir izleri görünüyordu.

“Bugün buraya gelmenizin sebebi nedir? Kapalıyım.”

“Ah, tesadüfen o civardaydım. Taşınıyor musunuz? Yoksa tadilat mı yapıyorsunuz acaba?”

Yoohee sinirli bir yüz ifadesi takındı.

“Evet, doğru. Bazı tadilatlar yapılıyor. Her neyse, internet sitesine bakıp kendinizi boşuna uğraştırmazdınız,” diye sert bir şekilde yanıtladı. Telefonunu çıkarıp elinde tuttuğu, sabitlenmiş duyuruyu ona gösterdi.

Dokyung sessiz kaldı. Dikkatini arkasındaki yeni kazılmış toprağa vermişti.

"Bahçede komple bir yenileme mi yapıyorsunuz?"

“…Beni dinliyor musun bile?”

Yoohee'nin cevabı kaba olsa da, Dokyung onun gözlerinin bahçeye doğru kaydığını fark etti. O an çok çabuk geçti, ama sakin tavrının altında yatan hafif endişeyi hayal etmediğinden emindi. Bugün onda farklı bir şey vardı. Ayrıca, neden aniden dükkanı kapatmıştı?

Yoohee'nin cevabını görmezden gelen Dokyung, devam etti: "Garip bir bitkinin farkına vardım."

Yoohee ellerini havaya kaldırarak geri çekildi, kapıyı yüzüne kapatmaya hazırdı. Özellikle bu nemli mevsimde kaybedecek zamanı yoktu.

“Bazı bitkilerin öldürücü olabileceğini biliyor muydunuz?”

Yoohee ellerini kapıya dayayarak durdu. Dokyung'un gözlerinin içine dosdoğru baktı.

"Eh, tüm bitkiler az miktarda toksin içerir," dedi soğukkanlılıkla.

"Bu yüzden size geldim, çünkü siz bitki uzmanısınız."

Yoohee onun yüzünü inceledi. İfadesini okumak kolaydı; merak ve... özgüven doluydu. Polis karakolundaki son görüşmelerinde gördüğü hayal kırıklığı tamamen kaybolmuştu. Yoohee taktik değiştirmeye karar verdi. Kapıyı kapatmak yerine daha da açtı ve içeri girmesi için işaret etti.

“Gördüğünüz gibi, burası çok dağınık. Dikkatli yürümeniz gerekecek.” Başını hafifçe yukarı kaldırdı.

Dokyung içeri girdi, gözleri merakla toprak ve saman çuvallarının ve daha koyu renkli gübre yığınlarının üzerinde gezindi. Arkasında, Yoohee onun spor ayakkabılarının havaya kaldırdığı toprak parçacıklarını izledi ve gözleri bahçenin ortasında bırakılmış küreğe kaydı.

Dokyung dükkana yaklaşırken, burnuna toprak ve bitki yağlarının kokusu çarptı. Bir an için kendini ıssız bir ormanda buldu. İlk ziyareti değildi ama bahçenin bu şekilde tamamen elden geçirilmiş halini görmek, sanki farklı bir evrendeymiş gibi, rahatsız ediciydi. Merdivenlerden yukarı çıkarken bakışları orada oyalandı, her santimetrekaresini inceledi.

"Dikkatli olun, burası kaygan."

Yoohee, küreği görmesini istemediği için dikkatini dağıtmaya çalıştı. Spor ayakkabıları ıslak zeminde gıcırdadı ve ayaklarına baktı.

"Yani sadece bahçeyi mi yeniliyorsunuz?" diye sordu dükkana girerken. Yoohee de onu takip etti, önlüğündeki ve saçındaki toprağı silkeleyerek kapıdan içeri girdi.

Dükkan her zamanki sakinleştirici havasını yansıtıyordu. Dokyung'un hatırladığı gibiydi. Klimanın serin esintisi yüzüne çarptı ve memnuniyetle iç çekti. Sadece bir yıl önce, bu yeşilliklerin arasında kendini yabancı hissederdi. Bu kadar çok bitkinin arasında bu kadar rahat hissetmesine kendisi bile şaşırmıştı.

Ön kapıyı açık bırakan Yoohee, çalışma masasına doğru yönelirken Dokyung da bu fırsatı değerlendirip etrafa bakındı. Bu türlerin çoğunu ilk kez görüyordu, hatta bazılarını daha önce hiç duymamıştı. Burada yeni bir ipucu bulabileceğini düşünerek defterini çıkardı ve el yazısıyla yazılmış etiketlerden kopyalayarak isimlerini yazdı. Yoohee rahat bir nefes aldı. Dokyung'un dükkânın içinde oyalanmasında bir sakınca görmüyordu; sonuçta burada keşfedilecek bir şey yoktu.

Yoohee mutfaktan konserve içeceklerle döndüğünde, Dokyung girişteki katlanır sandalyeye oturmuştu. Dükkanın her yerini kaplayan sessizliğinde, duyulabilen tek sesler kutuların açılma ve içeceklerin bir çırpıda içilme sesleriydi. Dokyung son yudumunu yutmak için çenesini kaldırdığında, kolu yanındaki bitkiye değdi. Yapraklar sallandı ve havada güçlü bir bitkisel koku yayıldı. Bu kokuyu biliyordu. Neydi bu?

Yoohee, "Söyle bakalım, biberiyelerin iyi durumda mı?" diye sordu.

Dokyung daha yakından bakmak için bitkiye doğru eğildi. Gövdesinde küçük, yapraksız bir bölge vardı, sanki biri kasıtlı olarak yapraklarını koparmış gibiydi.

Acı içinde **başını tutan** Jinho sendeledi, çırpınan uzuvları şiddetle bir biberiye bitkisine çarptı. Yoohee saksıyı dengelemek için atıldı, ancak Jinho

düşerken birkaç dalı koparıp yere düşürmeden önce bunu başaramadı.

Jinho inleyerek kendini doğrultmaya çalıştı ama başı dönüyordu ve yüksek bir sesle sıcak kırmızı bir sıvı elinin üzerine sıçradı.

Solgun yüzü şaşkınlık ve inanmazlıkla dolu, gözleri sağa sola kayarak Yoohee'ye baktı. Tekrar kalkmaya çalıştı ama ağır bir şekilde yere düştü. Yoohee yarım adım geri çekildi. Terden ıslanmış avuçları küreğin sapında kaydı ve kavrayışını sıkılaştırdı.

Ona dik dik baktı. Yüz hatları, mimikleri, jestleri, ses tonu... Unutmayı çok istediği her şey. Çok şey değişmişti, ama emindi ki, eğer bir gün onunla sokakta karşılaşsa, endişe ve travma onu bir anda saracak ve kalbi duracaktı. Tıpkı şu anda olduğu gibi.

Yoohee öne doğru eğildi.

"Söyle şunu," diye tısladı.

Cevap veremez gibiydi.

."Söyle dedim "

"Bunu bana neden yapıyorsunuz? Size hiçbir yanlış yapmadım."*Jinho'nun gözleri kocaman ve korku doluydu, bakışları açıkça şunu söylüyordu:* Alnından parlak kırmızı kan akıyordu, maviye çalan teniyle ürkütücü bir tezat oluşturuyordu. İçtiği plastik bardak masadan düşüp yerde durdu. Sessizliği üzerine Yoohee, kırılmış biberiye dallarını yerden alıp masadaki vazoya koydu.

“Neden…”

Adamın soruyu sormakta zorlanmasını izledi. Onu bu halde görmek için mi bunca zaman beklemişti? Acı bir kahkaha attı.

Acıma duygusuna kapılmanın zamanı değildi. Bunun için çok zaman ve emek harcamıştı. Belki de en başından beri, geçen yıl yaptığı her şey bugüne hazırlıktı. Bahçesindeki saksıların altında ve ağaçların etrafında bulunan her şey, bu yolda atılan bir basamak taşıydı.

Nihayet rahat bir nefes alabilir miyim? Bugünden sonra artık onunla sokakta, trende karşılaşmaktan korkmayacağım…

Yoohee, karşısındaki acınası duruma bakakaldı. Keşke duymak istediği şeyleri söyleseydi, işler bu noktaya gelmek zorunda kalmazdı.

Bunun yerine ona, "O zamanlar her şey harikaydı, değil mi? Umarım bizi unutmamışsındır, hehe." demişti.

Ardından metal bir parıltı belirdi, sonrasında da yüksek bir gürültü duyuldu.

Yoohee kendine sakin kalmasını, her zaman yaptığı gibi plana titizlikle uymasını söylüyordu; ama o anda içindeki bir şey koptu. Onun içkisini bitirdiğinden emin olmayı bile düşünmemişti. Ayrıca, etraflarının çok sayıda sevdiği bitkiyle çevrili olduğunu da aklına getirmemişti.

Adam yere yığılıp kalmışken, arkasındaki biberiye bitkisi tehlikeli bir şekilde sallanırken, Yoohee ancak o zaman kendine geldi. Hızla bir kolunu uzatıp, onarılamaz bir hasar oluşmadan saksıyı yakaladı. Kalbi kulaklarında gümbür gümbür atıyor, boğazı acı verici bir şekilde zonluyordu. Neyse ki, diğer bitkiler zarar görmemişti.

Şimdi yumruklarını sıktı, sakinleşmek için kendini zorluyordu.

Her şey harika mıydı?

"Nasıl cüret edersin?"

Jinho dükkana ilk girdiğinde, Yoohee bir ikilemle karşı karşıya kalmıştı. Ya özür dilerse? Ondan önceki erkeklerin hiçbiri özür dilememişti, ama ya gerçekten özür dilerse?

Ama anlaşıldığı üzere, boşuna endişelenmişti. Adam kendini tamamen masum sanıyordu. Boğazına bir bulantı hissi yükseldi.

Yavaşça küreği yukarı kaldırdı, içinden sessizce bağırıyordu: *Söyle! SÖYLE! Sadece "özür dilerim" bile olsa, söyle!*

onun "Çünkü senden gerçekten hoşlanıyorum" diyen sesinin hatırasıydı.*Ama geriye kalan tek şey,*

Derin bir nefes alarak, küreği tüm gücüyle aşağı indirdi.

Bunu kendi başına getirdin.

Müdahale ettiğiniz anda özür dilemeli, yanlış yaptığınızı kabul etmeliydiniz.

Neden? Neden hiçbiriniz o tek kelimeyi söylemiyorsunuz?

Her yere sıçrayan kanı umursamadan, Yoohee sessizce çığlık attı. Parmakları uyuşup karıncalanmaya başlayınca nihayet küreği bıraktı. Kürek yüksek bir sesle yere düştü ve bu onu önündeki manzaraya geri getirdi.

Yaprakların arasında küçük bir tepe gibi yatan buruşmuş bedeni soğukkanlılıkla inceledi; bir daha asla açılmayacak dudakları; solgun, hareketsiz elleri. O eller bir daha asla direnen bir bileği kavrayamayacak, bir bele sarılamayacaktı. Bir daha asla gizlice kamera düğmesine basma şansı bulamayacaktı.

Yoohee, lekeli zeytin yeşili önlüğünü yavaşça çözdü. Duvardaki saat öğleden sonra dörtü gösteriyordu. Adam buraya geleli sadece bir saat

olmuştu, ama sanki sonsuzluk geçmiş gibiydi. Alnından süzülen ter gözlerini yakıyordu.

Gözlerini kırpıştırarak ön kapıya yöneldi, ancak kapının iki mandalının da düzgünce kapatılmadığını gördü. Tüyleri diken diken oldu. Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilmişti! Pazartesiydi, dükkanın tatil günüydü, ama açılış saatlerini kontrol etmeden gelen müşteriler sık sık olurdu. Yoohee titreyen bir elini kaldırıp kapıyı kilitledi. Saate tekrar baktı ve zihninde önündeki işleri sıraladı. Beklediğinden daha büyük bir karmaşa yaratmıştı ve her şeyi temizleyip düzeltmesi muhtemelen birkaç gününü alacaktı. Hemen bir duyuru asmalı mıydı? Yoksa önce çitleri mi kurmalıydı?

Mutfağa gitti ve lavabonun üzerine eğilerek aynadaki yansımasına baktı. Keten gömleği sırılsıklam olmuştu. Atkuyruğunun yarısı gevşemişti ve yüzü koyu kırmızı lekelerle kaplıydı. Kan çanakları olmuş gözleri vahşice aynaya bakıyordu.

"Ne kadar dağınık," diye mırıldandı ellerini akan suyun altında ovarken.

Bu gerçekten ben miyim?

Ellerindeki boya lavabo giderine aktı. Musluğu açıp yüzüne soğuk su serpti, alnındaki kurumuş teri temizledikten sonra gözüne batan uçuşan saç tellerini düzeltti.

Parlayan yüzüne baktı. Terle karışmış su damlaları boynundan ince ince akıyordu ve yorgun bir görünümü vardı, ağzı hafifçe aralıktı. Derin bir nefes aldı. İçeri, dışarı… içeri ve dışarı.

İşte bu kadar, değil mi? Bu son mu? Göğsünde yakıcı bir his oluştu, midesinin derinliklerinden başlayıp nefes borusundan boğazına kadar yükselen bir sıcaklık. Sıcak ve derin bir iç çekişle nefes verdi.

Sonra yere çöktü, büzülerek hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Yi-an şehrinden ayrıldığından beri içinde tuttuğu gözyaşları, yıkılmış bir baraj gibi akıp gitti. *Her şey yolunda şimdi.* O zamanlar duymayı çok istediği sözlerle kendini teselli etti. Artık dayanmaya gerek yoktu. Sınıf öğretmeninin acımasızca görmezden geldiği duyguları saklamaya gerek yoktu. Artık güvenli bir yerdeydi. Ve böylece ağladı, ağladı.

“AH, BİBERİYE!”

Dokyung bakışlarını bitkiden ayırdı ve polis karakolundaki masasının üzerinde duran saksıyı düşününce kaşları çatıldı. Toprağa en yakın kısımlarının yanmış gibi simsiyah olduğunu görünce şok olmuştu ama ne yapacağını bilmiyordu.

“Sanırım ölüyor. Alttaki yapraklar kül rengi siyaha döndü. Muhtemelen çürümüş.”

"Görünüşe göre çok fazla su vermişsiniz. Bugün geri döndüğünüzde lütfen köklerini kontrol edin."

“Kökenler mi?”

“Kökler canlı kaldığı sürece sorun yok. Ayrıca çoğaltma yöntemiyle de kurtarabiliriz; yani bir dal kesip suya koyarak yeni kökler oluşmasını sağlayabiliriz.”

Yoohee arkasını döndü ve Dokyung konuşmaya devam edip etmeme konusunda kararsız kaldı. Ferahlatıcı içeceğin ardından biraz daha aklı başına gelen Dokyung, defterini açmak üzereyken Yoohee konuştu.

"Dedektif Cha, hiç takip edildiniz veya kovalandınız mı?"

Beklenmedik sorusu üzerine Dokyung defterini hızla kapattı ve gökyüzüne baktı.

"Hiç birinden kaçmak zorunda kaldığınız halde, peşinizden gelip gelmediklerini kontrol etmek için arada bir geriye baktığınız oldu mu?"

Dokyung ona sorgulayıcı bir bakışla baktı. Kız da ona baktı, dudaklarında meraklı bir gülümseme vardı. Ne öğrenmek istediğini, neyi kastettiğini veya neden böyle bir soru sorduğunu tam olarak anlayamadı.

"Şey, evet, sanırım öyle. Ama benim işimde genellikle kovalayan taraf ben oluyorum."

"Ayak izlerimi bu yüzden mi takip ediyorsunuz? Çünkü ben suçluya benziyorum?"

Yoohee çenesini hafifçe kaldırarak elindeki defteri işaret etti. Bakışlarını takip eden adam, boğazını temizledikten sonra aceleyle defteri cebine geri soktu.

Bir süre sessizlik hakimdi. Dokyung, masaya yaslanmış, gözleri yavaşça dükkanın içini tarayan Yoohee'ye ara sıra göz atıyordu. Sanki bir rüyanın içinde kaybolmuştu. Bahçe tanınmaz hale geldiği gibi, Yoohee de farklı görünüyordu. Yüzünde bir değişiklik olmuştu. Havada tuhaf bir enerji uğulduyordu. Yüzündeki ter parıltısından mıydı? Yoksa her zamankinden

daha fazla duygu gösteriyor gibi görünmesinden miydi? Tam olarak ne olduğunu anlayamıyordu.

Dokyung, bakışlarını dükkanın içinde takip etti. Ama her şey yerli yerindeydi. Bahçedeki dağınıklığın aksine, dükkan tertemizdi, tıpkı hatırladığı gibiydi. Ne düşmüş bir yaprak ne de dökülmüş bir toprak yığını vardı. *Burada bir şeyler ters gidiyor. Bu da ne?*

Bakışları tekrar biberiye bitkisine döndü. İçinde yükselen bu garip his, bu lanet olası bitkiden mi kaynaklanıyordu? Yoksa burada yetişen bitkinin, ofisinde ölmekte olan kül rengi saksıdan çok farklı, en güzel yeşil tonunda parlamasından mı? Sessizliği bozmadan önce birkaç kez göz kırptı.

"Bugün meşgul olduğunuz için, başka bir zaman uğrayacağım."

Yoohee, "Biberiyeye çok düşkün görünüyorsun," dedi.

Dokyung göz kırptı.

“Hayır, öyle değil. Sadece bitkinin bu kadar sağlıklı bir şekilde büyümesi için ne gerektiğini merak ediyordum.”

"O halde, bir dahaki sefere seninkini de getir. Zaten ne dersem diyeyim geleceksin."

Dokyung anlaşılmaz bir ses çıkardı. Bugün kesinlikle farklıydı, diye düşündü kendi kendine. Polis karakolunda ondan hiç korkmadığını hatırladı. Acaba o gün hissettiğiyle şimdi de aynı hissi mi yaşıyordu? Yoohee konuşmaya devam ederken hafifçe kaşlarını çattı.

“Belki bilmiyorsunuz ama kadınlar böyle yaşamaya alışkın. Bu yüzden kendi kaçış yolumuzu bulmalıyız.”

"Ne?"

Dokyung başını yana eğdi, ama Yoohee sadece gülümsedi. Tam ne demek istediğini soracakken telefonu çaldı. Aramayı cevaplaması gerekiyordu. Yine de sorgulayan bakışları Yoohee'nin yüzünde kaldı.

“Evet, Cha Dokyung konuşuyor. Ah, evet. Bir saniye lütfen…”

Dokyung, selam vermek için çenesini hafifçe kaldırarak, yolda olduğunu işaret etti. Yoohee kibarca başını salladı. Dokyung, telefonu kulağına dayayarak, bahçeye doğru merdivenlerden hızla indi. Yoohee, tamamen ayrıldıktan sonra kapıyı kapatıp kilitledi ve son bir kez daha kontrol etti. Küreği aldı ve yukarı baktı. Hava kararıyordu. Acele etmeliydi.

Dışarıda, sokakta, lambalar birden yandı. Yoohee saatine baktı. Gökyüzünü karanlığa boğmadan önce hala biraz zaman vardı. Elleri bir

ritim yakaladı, istikrarlı bir tempoda hareket etti. Çitin diğer tarafında ise her şey sessizdi.

Toprağın altındaki her şey artık olması gereken yerdeydi. Memnuniyetle içini çekerek küreği bıraktı ve küçük el pulluğunu aldı. El pulluğunu sık kullanmazdı ama düz parçası toprağı düzleştirmek için mükemmel bir aletti.

Akşamın sessizliği bahçeyi kaplarken, gölgesi artık pürüzsüz ve düzleşmiş olan zeminin üzerinde uzunca uzanıyordu. Yoohee ayaklarına baktı ve bir an sanki kendisi de toprağa batıyormuş gibi hissetti. Baş dönmesi hissiyle bir adım geri attı.

Rüzgar tamamen dinmişti ve Yoohee teninde nemli bir yapışkanlık hissedebiliyordu. Yakında yağmur mu yağacaktı? Homi'yi bir kenara atıp bahçenin ortasına otururken kendi kendine mırıldandı. Topraktan gelen nem kalçasından uyluklarına doğru yayılarak onu biraz serinletti. Derin bir nefes aldı ve verdi. O keskin kokudan eser kalmamıştı. Geriye sadece tanıdık toprak kokusu kalmıştı.

Avuç içleri tekrar tekrar yumuşak toprağa batıyordu ama umurunda değildi. Toprağı kolayca silkeleyebilirdi. Orijinal hallerinden tanınmaz hale gelen parçalar, derinlere ve kol mesafesinden çok uzağa gömülmüştü. Gözden uzak, gönülden uzak. Belki yakında isimlerini de unutabilecekti.

Hafif bir esinti, uçuşan saç tellerini dans ettirdi ve yumuşak bir sesle yağmur damlaları düşmeye başladı. Yoohee, serin havanın ciğerlerini doldurmasına izin verdi. Uzun bir süre, bitki dükkanının karanlık siluetine, zifiri karanlık gece gökyüzüne baktı.

YAZARIN NOTU

Bitki Hanımı , aslında yazdığım ilk kısa öykü olarak başladı. Roman üzerinde çalışırken, ilk taslağımı tartıştığım yaratıcı yazarlık dersini sürekli hatırlıyordum. Birisi bana parça hakkında geri bildirim verirken, başka bir katılımcı araya girip şu soruyu sordu: "Hey, adamlar sebepsiz yere öldürülmüyor mu?"

Bu soruyu soran kişi bir erkekti ve odadaki çoğumuz kadındık. Yazdığım hikâyenin ötesine geçen, karşılıklı hararetli bir tartışma çıktı. Söylenen her şeyi hatırlamıyorum, ama okuduğum kitaplarda sebepsiz yere ölen kadınları hatırlamaya çalıştığımda başaramıyorum. Bunun nedeni, hiç kadın olmaması değil, aksine isimlerinin bile geçmemesi; sadece öldüler ve arka plana karıştılar.

Alışılmışın dışına çıkmak, kadınların hatırlandığı, sürekli acı çekmediğimiz veya ölmediğimiz bir dünyada geçen bir hikaye yazmak istedim. Hikayemdeki her kadının adı geçecekti ve hepsinin mükemmel mutlu sonları olmasa bile, hayatları daha iyiye doğru değişmiş olacaktı.

Ne yazık ki, gerçeklik çok farklı. Kadınlar çok acı çekti ve uzun zamandır bu durum devam ediyor. Keşke daha iyi bir dünya ve toplum umudunu görebilseydik, bu roman farklı bir yöne doğru ilerleyebilirdi. Ama dünya bizi hayal kırıklığına uğratmaya devam ediyor ve romanın bu yüzden böyle olduğunu düşünüyorum. Romanı yazarken bile, kadınların başına korkunç olaylar gelmeye devam etti. Kadınların ne sıklıkla kendi istekleri dışında öldüğünü veya kaybolduğunu görünce, umutsuzluğa ve korkuya kapıldım. Keşke Yoohee bu konuda bir şeyler yapabilseydi diye düşündüm.

Hayatımda Yoohee gibi birini tanımayı dilediğim anlar oldu. Ama aynı zamanda dünyada Yoohee gibi kimsenin olmamasını da umuyorum, çünkü kimse her yükü omuzlarında taşımak, yalnız başına acı çekmek zorunda kalmamalı. Keşke her birimizin hayatında bize yardım edecek, destek olacak, hatta sadece ellerimizi sıkıca tutacak en az bir kişi olsaydı, hayat daha az acı verici ve yorucu olurdu. Bunu sık sık düşünüyorum.

Bitki Hanımı kurgusal bir eserdir. Ama kurgusal olması ne fark eder ki?

Bu habere en başta yöneltilen soruya gelince; cevabını bugün bile hâlâ düşünüyorum.

YAZARLA BİR RÖPORTAJ

S: Yoohee, yaşamı beslemekte güç ve huzur buluyor, ama aynı zamanda onu yok etmekte de. Bu yönüyle ahlaki açıdan gri bir karakter. Onu romanın kurbanı, kötü adamı veya kahramanı olarak mı tasarladınız? Yoksa bunların bir karışımı mı?

A: Yoohee bir bakıma kurban olsa da, bir olaydan etkilendikten sonra hayatını farklı bir yöne çeviren biridir; bu da bir kahraman veya kötü adamınkiyle tamamen aynı değildir. Ancak, gerçek hayatta tipik olarak gerçekleşmeyecek bir tür cezayı uygulayan biri haline gelir ve bu da onu gri alanda "zorlayıcı" rolüne daha yakın kılar.

S: Kitabınıza genel olarak, özellikle erkek okuyuculardan gelen tepkiler nasıl oldu? Erkeklerin ve kadınların tepkilerinde bir farklılık fark ettiniz mi?

A: Her okuyucunun tepkisini teyit edemem, ancak açık olan şu ki, bu kitap kadınlardan ezici bir destek görüyor. Tam cinsiyet oranını bilmesem de, bir çevrimiçi kitapçıya göre, yirmili yaşlarındaki erkeklerin satın alma oranı yaklaşık yüzde 2 iken, yirmili yaşlarındaki kadınların satın alma oranı yüzde 35 civarında. Kadınlar bu roman hakkında çok sayıda kişisel yorum bıraktılar. Bunların çoğu, "Pasif kalmak yerine aktif bir oyuncu gibi tepki vermeniz gereken birçok an var" şeklinde.

S: Yoohee'nin karakterini sembolize edecek bir bitki seçmeniz gerekseydi, hangisini seçerdiniz ve neden?

A: Bu, Venüs sinek kapanı olarak da bilinen, muhteşem renkleri ve eşsiz görünümüyle dikkat çeken bir bitki olurdu. Ayrıca, diğer hiçbir bitkiye benzemeyen bir hızla kritik anlarda hareket eder veya harekete geçer. Hareket öncesi ve sırasındaki doğası oldukça farklıdır ve bu nedenle bunun Yoohee'nin kişiliği ve yolculuğuyla mükemmel bir şekilde örtüştüğünü düşünüyorum.

S: Yazar notunuzda, “Keşke daha iyi bir dünya ve toplum umudu görseydik, bu roman farklı bir yöne doğru ilerleyebilirdi” diye belirtmiştiniz. Bu kitap ilk olarak 2024 yılında yayımlandı. Sizce toplum hiç değişti mi ve bugün yazsaydınız romanın gidişatında herhangi bir değişiklik yapar mıydınız?

A: Bu romanın ilk yayınlanmasının üzerinden sadece birkaç yıl geçti, bu yüzden bir şeylerin değiştiğini sanmıyorum. Hatta işler biraz daha kötüleşti. Bence romanların ve edebiyatın gücü bize güç veriyor ve toplumu olumlu yönde değişime doğru yönlendiriyor. Umarım bu roman, gerçek hayatta romanlardan daha fazla trajedinin yaşandığı bir dünyada destek sunabilir.

S: Kitabınızdaki bitkiler, onlardan filizlenen öyküler için iyi bir zemin oluşturuyor. Kitabınızdaki bitkileri nasıl tasarladınız?

A: Her yerde bulabileceğiniz bitkiler olduğu gibi, daha az bilinen ve daha az tanınan bitkiler de vardır. Bu kitaptaki daha az bilinen bitkiler, uluslararası seyahatlerimde karşılaştığım bitkilerdir. Araştırma için Güney Kore'deki botanik bahçelerini ziyaret ettim ve karşılaştığım bitkilerin renklerini, kokularını ve özelliklerini inceleyerek fikirlerimi edindim.

S: Hikayenizi oluştururken herhangi bir türden veya yazardan etkilendiniz mi?

A: Bu kitabı yazarken bilinçli olarak belirli bir yazar veya türün beni etkilediğini söyleyemem. Ama kişisel olarak korku türünü ve kara film türünü gerçekten seviyorum.

S: Okuyucu her zaman kahramanın tarafındadır—Yoohee'yi nasıl hayal ettiniz? Tanıdığınız veya hakkında okuduğunuz birinden mi ilham aldınız?

A: Eğer Yoohee gibi biri gerçekten var olsaydı -özellikle de şahsen tanıdığım biri- bu büyük bir tartışma konusu olurdu,哈哈! Ama mekan için gerçek hayattan ilham aldım. Bir gün evimin yakınlarında yürürken, büyük

cam cepheli bir bitki dükkanına rastladım ve bu da bana böyle bir yerde geçen bir hikaye yazmayı düşündürdü.

S:*Plant Lady*çok sinematik bir eser. Eserlerinizi etkileyen belirli bir film var mı? Ne tür filmlerden hoşlanıyorsunuz ve neden?

A: Kariyerime filmler hakkında yazarak başladım, bu yüzden sık sık film izliyorum ve bundan gerçekten keyif alıyorum. Bu nedenle, yazarken, çalışmalarıma sinematik bir hayal gücü katmanın önemli olduğunu düşündüm. Her türlü filmi izliyorum, ancak en sevdiğim tür korku. Bence korku temelde bir tür üzüntü veya travmadan kaynaklanıyor, bu yüzden doğasında var olan trajedi unsurunu gerçekten takdir ediyorum. Mike Flanagan'ın Netflix uyarlaması olan *Hill House'un Laneti* ve Safdie kardeşlerin *Uncut Gems'i* gibi eserler benim zevkime uyuyor. Romanın okuyucuların en "acımasız" bulduğu bir bölümü aslında Coen kardeşlerin *Fargo'suna* bir gönderme, ama bunu fark eden oldu mu bilmiyorum.

S: Dedektifin hiçbir şey kanıtlayamaması önemli. Sonunu yazmadan önce biliyor muydunuz, yoksa bu size kendiliğinden mi geldi?

A: Bu anlatıda bir dedektifin varlığının kaçınılmaz olacağını düşünmüştüm. Ancak, onun çok pasif davranmasını istedim. Orta derecede zeki, işini iyi yapabilecek kapasitede, ama bir noktada daha fazla ilerleyemeyen ve bir tür duvara takılan biri olmasını istedim. Dedektif, sonuna kadar sadık bir şekilde yardımcı karakter rolünü oynuyor. Yoohee'nin yakalanmaması için son önceden belirlenmişti.

S: Favori uluslararası yazarınız ve varsa favori Koreli yazarınız kimdir?

Ova'yı okuduğumda hissettiğim şoku asla unutamam.*A: En sevdiğim uluslararası yazar Jhumpa Lahiri. Tüm eserlerini seviyorum, ama* Belirli bir zaman ve mekânda o kadar canlı bir şekilde kurgulanmış bu anlatı,

çeviri engelini aştı ve gerçekten kalbime yerleşti. En sevdiğim Koreli yazarlardan biri de, Kore'nin Japon sömürgesi döneminde yetişen ve 2011'de vefat eden Park Wan-suh. Eserlerini küçük yaşlardan itibaren okuyarak büyüdüm, bu yüzden onlara çok aşinayım ve Kore edebiyatında yeni ufuklar açan bu yazara her zaman minnettarım.

S: Kitabınızın dünyanın dört bir yanında bu kadar çok dilde yayınlanmış olması nasıl bir duygu? Bu durum, ele aldığınız temaların evrenselliğini ve aynı zamanda özgünlüğünü yansıtıyor mu?

A: Sizin de dediğiniz gibi, bence bu, "bitkiler ve cinayet"in uyumsuz özgünlüğü ile "özel sığınaklar"ın evrensel olarak popüler anlatısının birleşmesinin sonucu. Güney Kore'de birçok kadın, benimki de dahil olmak üzere, bu tür hikayelerden hoşlanıyor çünkü okuyucunun zihninde gerçekte asla yapmayacağı şeyleri yapma olasılığını sağlıyor. Bence bu durum yurtdışında da aynı şekilde işliyor. Okuyucunun hayalindeki taze yeşil bitkilerin kırmızı kan havuzlarının ortasındaki görüntüsü, bu romanın yurtdışında bu kadar geniş bir alana yayılmasının itici gücü olmuş olabilir.

S: Uluslararası okuyucular bir kitabı özellikle Kore kitabı yapan şeyin ne olduğunu soruyorlar; bu konuda düşünceleriniz neler?

A: Aslında şu anda Korelilerin ve Kore'ye özgü şeylerin özelliklerinden oldukça farklı bir şey üzerinde çalışıyorum. İnsan duyguları –aşk ve kayıp, üzüntü ve umut– milliyetten bağımsız olarak evrenseldir ve yazılarımda bu duygulara biraz daha odaklanmaya çalışıyorum. Belki de *Bitki Hanım'ın* çekici olmasının bir diğer nedeni de, belirli bir yer veya insan grubundan değil, evrensel olarak ele alınabilecek bir anlatı olmasıdır. Eğer bir bakıma özellikle Kore'ye özgü bir yanı da varsa, umarım bu, daha evrensel içsel duyguların içinde parlayan ikincil bir unsur olur.

YAZARLAR HAKKINDA

Minyoung Kang , yazar ve film dergisi *CAST'ın* baş editörüdür. Yayınları arasında *"Don't Let me Freeze Up, Please"* adlı romanı ve *"Ride a Bicycle and Keep Going"* adlı deneme derlemesi bulunmaktadır. Ayrıca popüler Kore e-kitap platformu RIDIBooks'ta kısa öyküler yayınlamaktadır. Güney Kore'de yaşamaktadır.

Shanna Tan, Korece, Çince ve Japoncadan İngilizceye edebiyat çevirmeni olarak çalışmaktadır. Çevirileri arasında Hwang Bo-reum'un çok satan eseri *"Hyunam-dong Kitabevi'ne Hoş Geldiniz"* de bulunmaktadır. Singapur'da doğup büyüyen Tan, şu anda Bangkok'ta zaman geçirmektedir.

Sırada ne var?

Okuma listeniz?

Bir sonraki adımınızı keşfedin

Harika bir okuma!

Bu yazar hakkında kişiselleştirilmiş kitap önerileri ve güncel haberler alın.

Şimdi kaydolun.

_157238352_

İçindekiler

Bölüm 1: Avokado
Bölüm 2: Tereyağıotu
Bölüm 3: Cerbera Odollam
Bölüm 4: Corydalis
Bölüm 5: Agave
Bölüm 6: Biberiye
Yazarın Notu
Yazarla Bir Röportaj
Yazarlar Hakkında